

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BESTSELLING AUTHOR

MARLISS MELTON

THE PROTECTOR

"I highly recommend this talented author."

—Heather Graham, *NY Times*
Bestselling author

Author of *Forget Me Not*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KORUYUCU

MARLISS MELTON

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır.

Copyright © 2011 Marliss Melton

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz; ancak bir eleştiri yazısında kısa pasajlar alıntılanabilir.

ISBN: 10: 1460951816

ISBN-13: 978-1460951811

Bu hikaye bu dünyanın tüm koruyucularına adanmıştır.
Sadık korumanız için teşekkür ederiz. Sadece sen değil
Zayıfları koruyun ama benim gibi idealistlerin daha iyi bir
yarına inanmasını sağlayın.

Önsöz

Edmund Burke Okulu'ndaki tek ikinci dil olarak İngilizce öğretmeni olan Eryn McClellan, çantasını yüksek sesle kapatmaya özen gösteriyordu. Keskin şak, şak sesiyle birlikte, sene ortasında okula kaydolan Afganistanlı son sınıf öğrencisi yazdığı cümlelerden başını kaldırıp baktı.

"Gidiyor musun?" Itzak Dharker onun ayrılacağı düşüncesiyle aşırı gergin görünüyordu.

"Üzgünüm tatlım, ama eve gidip köpeğimi gezdirmem gerekiyor," dedi. "Ayrıca, eminim ailen nerede olduğunu merak ediyordur." En azından durumun böyle olduğunu umuyordu.

Sözleri, eğik bir çene ve derin bir kaş çatmayla karşılandı. Belki de ailesi umursamıyordu, diye düşündü, onun için üzülmüyordu.

Kalemini daha sıkı kavrayan Itzak, özne-fiil uyumu üzerine bir çalışma kâğıdına baktı. Saniyeler geçmesine rağmen hâlâ kıpırdamamıştı.

Eryn yanağının içini kemirdi. Itzak'ın özel hayatındaki bir şey belli ki onu eve gitmekten alıkoyuyordu. Ona bunun ne olduğunu sormayı, kendisini bu işe dahil edip etmemeyi düşündü; ne de olsa çocuk on sekiz yaşındaydı, artık neredeyse bir yetişkin sayılırdı.

Eryn'i rahatlatmak için dosyayı açtı ve üzerinde çalıştığı sayfaları dikkatlice yerleştirdi. Eryn onu teşvik ederek çantasını ve evrak çantasını aldı ve beklemek için kapıya doğru ilerledi. Sonunda Itzak sırık gibi bedenini masadan kaldırdı, sırt çantasını bir omzuna attı ve göz temasından kaçınarak kapıdan çıktı.

Belli ki canını sıkan şeyi tartışmak istemiyordu, ki bu kesinlikle onun ayrıcalığıydı. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra dönüp geri çekildi ve onu birkaç santim ötede görünce irkildi.

"Bayan McClellan..."

Yüzündeki acı dolu ifade onu dehşete düşürdü. "Evet, Itzak?"

"Benim için kütüphaneyi açabilir misin? Matematik kitabımı orada unuttum.

Arka kapıdan çıkacağız, tamam mı?"

Onun umutsuz bakışlarını aradı. Onu çöp bidonlarından başka bir şey olmayan özel bir sokağa çekebileceğini düşünerek neyin peşindeydi? "Üzgünüm tatlım ama kütüphanenin anahtarı bende yok," dedi ona kararlılıkla.

Sözleri yüzünü buruşturmasına neden oldu. Eryn'in omurgasını bir önsezi gıdıkladı. Bu çocuğa kadife eldivenlerle yaklaşması gerekiyordu, geldiği erkek egemen kültürü de unutmamalıydı.

Ani bir adım atarak yaklaştı ve kadının nabzının hızlanmasına neden oldu. "Seni güvende tutacağım," diye hırladı ani bir aciliyetle.

Tamam... Babası ona küçükken her tarafını karıncalandıran o sürünme hissinin *spidyum duyusu* olduğunu ve onu dinlemesi gerektiğini söylemişti. "Geç oluyor, Itzak," diye karşılık verdi babasının sesini kanalize ederek.

Konuşmaları hiç olmamış gibi davranarak merdivenlere doğru ilerlerken, cep telefonunu almak için çantasını karıştırdı ve Itzak'ın önüne geçerek merdiven boşluğunun kapısını açmasıyla neredeyse ona çarpıyordu.

Loş ve ıssız merdiven boşluğu.

Okuldan sonra bir erkek öğrenciyle bu kadar geç saate kadar kalmamalıydı. Cep telefonunu eline alıp

isteksizce kapıdan içeri girdi.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu, kadın zemin kata doğru acele ederken onu merdivenlerden aşağı kovaladı. Kapı üstlerinden gümbürdeyerek kapandı.

"Bir arkadaş." Numarayı olabildiğince hızlı tuşladı.

Serin merdiven boşluğunda Itzak'ın vücut ısını hissedebiliyordu, onu o kadar yakından takip ediyordu ki. Telefon kulağındayken sessizlikten başka bir şey duymadı. Ekranı telaşlı bir bakışla telefonun çekmediğini doğruladı.

"Kim bu arkadaş?" Itzak'ın sesi cüruf taşlı duvarlarda yankılandı.

"Sadece biri," diye cevap verdi, sahanlıkta dönerek.

Eğer adam onu aniden yakalarsa, iki seçeneği vardı: kaçmak ya da dövüşmek. O sabah seçtiği etek ve topuklu ayakkabılarla kaçmaktansa boynunu kırması daha olasıydı.

"Erkek arkadaşın mı var?"

Tanrım, onun kendisine aşık olduğunu bilseydi, asla onunla yalnız kalmazdı. "Hayır," dedi, neredeyse son birkaç basamağı koşarak indi.

Neredeyse özgürdü. Çıkışa doğru hamle yapan Eryn kapıyı iterek açtı ve Washington, D.C. şehir merkezindeki kalabalık bir sokak köşesine fırladı. *Spidy sezgisi* hâlâ ürperiyordu ve kasları kendini uzak tutma içgüdüleriyle esnedi.

"Hoşça kal Itzak," diye seslenerek Van Ness Metro durağına doğru sağa döndü. Connecticut Bulvarı'nın ilerisinde, hayvanat bahçesinden çok uzak olmayan bir yerde oturduğu için onun diğer yöne gitmesini bekliyordu.

Arkasına bile bakmadan kaldırımında hızlı adımlarla yürüdü, bölüm başkanının numarasını tekrar aradı ve bu sefer ulaştı. "Cindy, beni geri ara," dedi.

sesli mesaj bırakın. "Sizinle bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Acil bir durum."

Telefonunu bir kenara bırakırken hemen arkasında ayak sesleri duydu. Hızlıca arkasına baktığında Itzak'ın onu takip ettiğini, hemen solunda yürüdüğünü ve arkasından korkulu bakışlar fırlattığını gördü.

Oh, yardım edin. Eryn etrafını saran yayalarla göz teması kurmaya çalıştı ama onlar da akşam işe gidip gelirken onun durumunu fark edemeyecek kadar dalmışlardı. Bu maymun işine bir son vermek ona kalmıştı.

Aniden durdu. "Dinle, Itzak-" Kadının şaşkınlığı karşısında, adam onun bileğini öyle bir kavradı ki, konuşması kısa kesildi.

"Bu taraftan," diye tısladı. Üzerlerinde o kadar çok göz olmasına rağmen, onu bir sıra dükkâna doğru çekmeyi başardı.

Ona direnirken topukları kaldırımda kaydı. "Itzak, bunu yapamazsın!" diye uyardı ama adam ona bakmıyordu bile. Sabit bir şekilde en yakın kavşaktan Connecticut'a dönen siyah taksiye bakıyordu. Dari dilinde dua gibi bir şey mırıldandı.

Eryn de gözlerini taksiye dikmişti. Taksi kaldırıma yanaşırken içinde uğursuz bir his yükseldi. Itzak'ın tutuşu sıkılaştıkça, kimsenin onları durdurmasına gerek kalmadan onu o taksiye çekebileceğini fark etti.

Çılgınca, özgürlüğünü güvence altına almak için mücadele etti. Çantası kaldırıma yuvarlandı ama Itzak fark etmedi. Dikkati açık kalan yolcu camına odaklanmıştı. Eryn taksinin karanlık iç kısmında gözlüklü, Orta Doğu kökenli bir adamı seçebiliyordu. Adam otoriter bir tavırla Itzak'ı yanına çağırdı.

"Hayır!" Eryn düşüncelerinin doğrulanması karşısında dehşete kapılarak itiraz etti.

Itzak onu arkasından çekiştirerek, açıkça reddettiği bir şeyi haykırdı. Birdenbire ona daha önce söylediği sözler anlam kazandı: *Seni güvende tutacağım.*

Kimden güvende?

Eryn sürücüye bir kez daha baktı. Artık ondan görebildiği tek şey, Itzak'a korkunç bir uyarıyla salladığı parmağıydı. Bir sonraki anda lastik asfaltta gıcırdadı ve taksi uzaklaştı.

Itzak'ın elleri gevşedi.

Eryn onu kabaca kendine doğru çekti. "Itzak," diye azarladı, "neye bulaştın sen?"

Cevap vermedi, öylece durdu, taksinin ardından baktı, nefesi sık soluklarla geliyordu.

"Dinle, burada öylece dolaşıp kadınları kaçıramazsın," diye ekledi, onun dikkatini çekmeye çalışarak. "Bu yapılmaz!"

Korku dolu bakışları aniden ona doğru döndü. "Kaçmalısın," diye fısıldadı. "Benim güzel öğretmenim, kaçmalısın. Kafanı koparana kadar durmayacak!" diye ekledi, onu aniden kavradı ve hafifçe salladı.

Sözleri duydu ama üzerinde durmayı reddetti. "Tamam, sakın ol Itzak. Amerika'da böyle şeyler olmaz. Polise gideceğiz ve onlara bildiğin her şeyi anlatacağız. O adamı bulup tutuklayacaklar-"

"Hayır!" diye sözünü kesti, yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim," diye ekledi, sesi çatlıyordu. Ve sonra ondan kaçtı, evine doğru koşarken yayaların akıntısına karşı hareket etti.

Eryn kaybolana kadar sırt çantasının aşağı yukarı sallanmasını izledi. Korku dolu bakışlarını yoğun trafiğe çevirerek siyah taksiden bir iz aradı. İki tane vardı, her iki yönden de birer tane geliyordu. Hızla kalabalığın arkasına geçti ve ikisi de kükreyerek geçti, ikisi de yavaşlamadı bile.

Her şey her zaman olduğu gibi ortaya çıktı. İnsanlar metro istasyonunun girişine doğru koşuşturuyor, o da ezilmekte olan çantasını kurtarmaya çalışırken ona çarpıyordu. Belki de neredeyse kaçırılacağını hayal etmişti.

Ama Itzak'ın uyarısı kafasının içinde tekrar tekrar çalıyor, nabzını dengesiz tutuyordu. *Benim güzel öğretmenim, kaçmalısın. Kafanı koparana kadar durmayacak.*

Uyarı belirgin bir şekilde cihatçı imalar taşıyordu. Amerika'da insanlar başkalarının kellesini "almak" için etrafta dolaşmazdı ama o Afganistan'daki en üst düzey ABD komutanının kızıydı. İsyanla bağlantısı olan birkaç Afgan'ın onu kaçırmak için gerçek bir nedeni olabilir.

Muhtemelen onu okulun arka çıkışının arkasındaki ara sokakta yakalamayı planlamışlardı. Yoksa Itzak taksi şoförü tarafından görülmemek için mi bu yolu seçmişti?

Tanrım, eğer bu adam onun nerede çalıştığını biliyorsa, nerede yaşadığını bilmediğinden nasıl emin olabilirdi?

Pusuda bekleyen taksiyi hayal ederek ürperdi.

Önce yardım almadan eve gitmeye cesaret edemiyordu. Afganistan'ın başkenti Kabil'i en yoğun saatlerde aramak pahalıya mal olacaktı ama babası ne yapacağını çok iyi biliyordu. General McClellan biricik kızını korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Birinci Bölüm

Isaac Thackeray Calhoun baltasının başını ayırmakta olduğu kütüğe sapladı ve bip sesi çıkaran saatini susturmaya gitti. Altmış üç dönümlük arazisini izleyen güvenlik sistemine bağlı olan saat, birinin arazisine izinsiz girdiği konusunda onu uyarmıştı.

Ike kulaklarını dikti ve atmosferi test etti. Kızıl kuyruklu bir şahinin çığlığı ve bahar esintisinin şırıltısı arasında, dağa doğru ilerleyen bir aracın sesini duyabiliyordu. Bu da kim? Ziyaretçi beklemiyordu.

Kütük yığınını terk ederek yüksek meşe ağacına doğru yürüdü ve Overlook Dağı ile Jollet's Hollow'u kuşbakışı gören bir platforma on iki çıta basamakla çıktı.

Tomurcuklanan ağaçların tepesinden yükselen toz bulutu, sekiz silindirli bir pikap gibi ses çıkaran ve dik, çakıllı yolu kolaylıkla fetheden davetsiz misafirin hızla geldiğini doğruladı.

Afganistan'da geçirdiği dört yıl Ike'ı en kötüsünü beklemeye şartlandırmıştı. Kondisyon almak için kullandığı kalın ipten aşağı kayarak koşar adımlarla yere indi. Yirmi metre ötedeki eski fıçı tahtası kulübesi, hepsini kilitli ve dolu tuttuğu bir silah cephaneliğine ev sahipliği yapıyordu.

Python .357 Magnum'unu alarak dışarı çıktı ve kulübesinin kenarındaki kış kabağı yatağına doğru temkinli adımlarla yürüdü. Beyzbol şapkasının kenarını indirdi, 1.80 boyundaki gövdesini gölgelerin içine yasladı ve bekledi.

Birkaç saniye içinde, Pennsylvania plakalı siyah bir Ford pikap direksiyonu kırarak Ike'ın ön bahçesinde durdu. Bir araba gibi parlıyordu.

Yol tozunun altındaki yeni kuruş, iyi bakılmış kamyon, onu kullanan adam hakkında çok şey anlatıyordu.

Ike renkli camlardan geniş omuzları ve koyu renk güneş gözlüklerini seçebiliyordu. Davetsiz misafir, Ike'ın hayatta kalma ve güvenlik kursuna katılan ilk müdahale ekiplerinden herhangi birine benziyordu. Ancak bahar dönemi yeni bitmişti ve Temmuz ayına kadar yeni kursiyerler almayacaktı.

Eğer bu iş değilse ve kesinlikle zevk de değilse, geriye beladan başka bir şey kalmıyordu.

Motor durdu ve sürücü kapısı açılınca Ike gerildi. Bir çift kovboy çizmesinin ardından kot pantolon, ekose gömlek ve aviator güneş gözlüğü çıktı. Davetsiz misafir zayıf ve sarışındı, saçları gür ve sıktı. Kamyonetin kapısını kapatarak çimenli avluyu boydan boya geçti ve hiç durmadan hareket eden gözleriyle çevresini taradı.

Adamın hareket tarzında tanıdık bir şeyler vardı, adımlarındaki güven Ike'ın yüzüne daha yakından bakmasına neden oldu. Davetsiz misafir onu fark etti, sırtının küçük kısmına uzandı

"Bırak onu," diye havladı Ike ve adam donakaldı. Sundurma parmaklıklarının üzerinden nişan alan Ike, onu takip etti.

İki el havaya kalktı. "Lanet olsun, LT, beni vurma! Benim, Cougar Johnson."

Ike bıkkınlık veren anons karşısında duraksadı. Davetsiz misafir, geçen yıl geride bıraktığı yirmi yaşındaki takım arkadaşına pek benzemiyordu. Ama Afganistan'ın insanı yaşlandıran bir yönü vardı.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu. Geçmişi geride bırakmak için elinden gelen her şeyi yaparak, gözlerden uzak yaşıyordu.

"Silahını indirsen de sonra konuşsak nasıl olur?" Cougar gözlerini Piton'dan ayırmadı.

"Kamyonuna atlayıp kışını kaldırıp dağımdan gitmeye ne dersin?" Ike karşı çıktı ama Cougar'ın bunu yapmayacağını biliyordu. Çocukta hiç durma hissi yoktu.

Haklı olduğunu kanıtlayan Cougar güneş gözlüklerini çıkardı. "Seni bulmak için çok uğraştım," diye suçladı.

Ike bulunmak isteseydi kendini telefon rehberine kaydedirdi.

Yanıt alamayan Cougar etrafına daha geniş bir bakış attı. "Demek emekli olduğun yer burası, ha? Fena değil." Ike'ı kızdırmak için verandadaki sandalyeyi yaklaştırdı ve kışını sandalyeye dayadı. "Sen gittikten sonra nereye saklandığını merak ediyordum."

Suçluluk duygusu kabardı, bunca aydan sonra yakıcı ve çiğdi.

Onun sessizliğinden etkilenmeyen çocuk tek taraflı konuşmaya devam etti. "Sanırım Spellman'ın mayına bastığını duydun?" dedi kahverengi gözlerinde sert bir parıltıyla.

Ike duymamıştı. Dışarıdan haber almamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Onu kurtarmayı başardılar," diye ekledi Cougar, sesi sertleşerek. "Ama sol kolunu ve iki bacağını da kaybetti. Utanç verici, anlıyor musun?"

Spellman, Ike'ın gözcüsüydü, tanıdığı en dikkatli adamdı, ayağını dikkatsizce yere vuracak bir tip değildi.

Johnson'ın yüzü Ike'ın geleceğini bildiği küçümsemeyle buruştu. "Sanırım olanları hiçbir zaman atlatamadı," diye ekledi çocuk, geçmişten bahsedecek kadar pervasızca. "Sen gittikten sonra, her şeyin kendi hatası olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Farklı bir şey yapması gerektiğini düşündü." Cougar ona doğru baktı ve bir tepki bekledi.

Ike ona bir tane vermedi. Hiçbir şey *olmamayı* öğrenmişti. hiçbir şey, hiçbir şey *hissetmiyordu*. Bununla yaşayabilmesinin tek yolu buydu.

Kendini, yorucu günlerden sonra. "Neden buradasın?" Ses tonu başka herhangi bir adamın can havliyle kaçmasına neden olabilirdi.

Ama Cougar değil. Çocuk verandadan atlayıp onu pataklamak ister gibi görünüyordu. Ike denemesine izin vermeyi düşünürken Cougar'ın sessizce ölçülü sözleri nefesini kesti.

"McClellan'ın sana ihtiyacı var."

Ike kendi tükürüğünde boğuldu. Cougar üç basit kelimeyle kendi kendine uyguladığı izolasyonu paramparça etmişti.

Uluslararası Güvenlik Yardım Gücü ISAF'ın Komutanı, onun için kendi babasından daha fazla bir baba olmuştu. Afganistan'daki tüm koalisyon askerlerinin lideri olabilirdi ama Ike için, insan canı aldığı için takdir edilen bir cellat olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayan bir sırdaştı.

Stanley, baş başa kaldıklarında Ike'ın ona ısrarla seslendiği gibi, yirmi yıl önce Deniz Piyadeleri'nde de keskin nişancıydı. Birçok gece Kabil'deki Watering Hole'da bir katilden diğerine günahlarını itiraf ederek, merhamet dileyerek oyalanmışlardı. Stanley, takım arkadaşlarını hayatta tutması için Ike'a güvenmişti. Ike, görevden dört ceset torbasıyla döndüğünde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı.

"McClellan sana 'Ona borçlusun' dememi istedi," diye ekledi Cougar.

Isaac Calhoun'u değerli dağından indirmeyi garantileyen üç kelime daha. Stanley'i bir daha asla hayal kırıklığına uğratabazdı.

Piton'un burnunu indiren Ike, yenilginin hırıltısını çıkardı. Komutan ondan ne isterse yapacaktı. Evet, yapacaktı. Ama sonra hemen buraya geri dönecek ve onu dağından indirmeye çalışan bir sonraki herifi vuracaktı.

"Öğle yemeği için döneceğim."

FBI Özel Ajanı Jackson Maddox'un sesi Eryn'e Jamaika çelik davulunu hatırlattı. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz hanımefendi," diye ekledi. "Pencerelerden uzak durun. Kapıları kilitli tutun. İyi olacaksınız." Eryn'e cesaret verici bir gülümseme gönderirken beyaz dişleri moka rengi teninde parlıyordu.

İyi mi? Böyle muğlak ve anlamsız bir kelime kullandığı için temsilciye bağırarak istedi. *İyi mi?* Öğrencisi Itzak, onu kaçırmak konusunda fikrini değiştirdiği gece boğazı kesilmiş halde bulunmuştu. Güvenli ve tanıdık olan her şeyden uzaklaştırılmış ve dış dünyayla iletişimin kesinlikle yasak olduğu bu steril ortama getirilmişti. Ve olay gününden beri babasıyla herhangi bir iletişim kurmasına izin verilmemişti. Bu onu nasıl iyi yapabilirdi ki?

On beş gün! İki haftadan fazla bir süredir bu güvenli evdeydi ve FBI'ın öğrendiği tek şey Itzak'ın aşırılık yanlısı yerel bir Müslüman grup olan İslam Kardeşliği ile bağlantıları olduğuydu. Kimseyi tutuklamamışlardı.

Eryn kilitli kapılar ve kameralar ardında diğer ayakkabının düşmesini beklerken, dışarıda bir yerlerde gölgeler içinde gizlenen bir katil, Büro'nun onu tespit etme çabalarıyla alay ediyordu.

Oh, hayır. İyi olmaktan çok uzaktı ama bunu itiraf etmek için ağzını açarsa gözyaşlarına boğulacağından emindi.

"İyi misiniz hanımefendi?" Jackson'ın mavi-yeşil gözleri, esmer tenine rağmen çok ürkütücüydü, sempati yansıtıyordu.

Boğazındaki yumruyu görünce tek yapabildiği ona başını sallamak oldu.

"Bana ihtiyacınız olursa bir numarayı arayın," diye hatırlattı ona.

Yeniden başlayan titremelere karşı kendini kucaklayarak kapıya doğru onu takip etti ve umutsuzca onun her sabah yaptığı gibi dünyaya çıkabilmeyi diledi. Özgürlüğünü en az babasıyla konuşmayı özlediği kadar özliyordu. Ona bu zararsız imtiyazı vermeyi reddetmeleri çok anlamsızdı.

"Uyumaya çalış," diye ekledi Jackson dışarı çıkarken. Taze bahar havası içeri süzülürken onunla alay ediyordu.

FBI'nın psikoloğunun ona verdiği reçete sayesinde, yaptığı tek şey uyumaktı. Bu da kendisini her zamankinden daha yalnız, daha kopuk hissetmesine neden oluyordu. Yapmayı tercih ettiği şey buradan sessizce uzaklaşmak, ortadan kaybolmak, ne Itzak'ın katilinin ne de FBI'nın onu bir daha asla bulamayacağı bir yere gitmekti.

Jackson aralarındaki kapıyı kapattı ve Eryn'in ilk günden beri yaptığı gibi arkasındaki üç kilidi de sürgülemesini bekledi. Asla yaklaşmaması söylenen pencereye doğru ilerledi ve panjurları açarak Jackson'ın koyu yeşil bir arabaya binip uzaklaşmasını kıskançlıkla izledi.

Şehir evindeki ani durgunluk, gergin sinirlerini gerdi. Kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Neden o her gittiğinde kendini birden av gibi hissediyordu?

Islak bir burun eline çarptı ve aşağıya baktığında Altın Çoban Köpeği'nin kederli bir şekilde ona baktığını gördü.

"Biliyorum Winston." Alman Çoban Köpeği babasından miras kalan kara kulaklarını okşadı. Bir Golden Retriever olan annesi, Winston'ın sarı alt kürküne ve uysal kişiliğine katkıda bulunmuştu. Sıradan mutfağa dönerek sadık köpeğini beslemeye gitti.

**

Jackson'ın patronu, Denetleyici Özel Ajan Brad Caine, "UPS neden kapımızda?" diye sordu.

İki adam birbirlerinden bir metre uzakta oturmuş, Mobil Komuta Merkezi'nin arka duvarının büyük bölümünü kaplayan bölünmüş ekranlı monitörlerden güvenli evin canlı video yayını izliyorlardı. Dev gümüş karavan, güvenli eve bir mil uzaklıktaki bir alışveriş merkezinin en ucunda duruyordu.

Jackson amirinin mırıldandığı soruyu zar zor duydu. Güvenli evin arka tarafındaki üç ve dört numaralı kameraların görüntülerini incelemekle meşguldü. Üçüncü kamera boş, çitlerle çevrili bir bahçeyi gösteriyordu ve burada ilgi çekici hiçbir şey olmuyordu. Dördüncü kamera kendi evlerinin arkasındaki apartmanların bahçelerini gösteriyordu. Bu bahçelerden birinde Jackson'ın geçici olarak Ulusal Muhafız Hal Houston olarak tanımladığı bir adam oturuyordu, ancak askeri ceketinde bunu doğrulayacak hiçbir işaret yoktu. Daha da ilginç, hava sıcaklığının şimdiden ellileri bulduğu güzel bir bahar gününde eldiven giymiş olmasıydı.

"Maddox," diye tekrar seslendi Caine ve Jackson dikkatini amirinin monitörüne çekti, bölünmüş ekranda UPS üniformalı bir adamın güvenli evin ön kapısında dururken iki farklı açıdan görüntüsü vardı.

Jackson daha yakından bakmak için yerinden fırladı. "Bu bir terörist mi?" diye bağırdı. Adam Afganistanlıdan çok Hintliye benziyordu ama kesin bir şey söylemek zordu.

"Hayır, bu UPS'deki adam. Onu daha önce de görmüştüm. Ama neden bize bir paket getiriyor?"

"Bomba olmadığını nereden biliyorsun?" Jackson sordu. Irak'ta o kadar çok görev yaptıktan sonra, her gizemli nesne bomba gibi görünme eğilimindeydi.

Caine sokağın karşısındaki güvenli evi izleyen ajanla bağlantı kurmak için telefonu kaptı. "Ringo, UPS'in nesi var?" dedi.

"Bilmiyorum." Jackson hoparlörden Ringo'nun teneke sesini duyabiliyordu. "Onu daha önce buralarda görmüştüm. Bir paket istedik mi?"

"Tabii ki hayır."

"Peki, ne yapacağız?"

Caine, "Git ona evde kimsenin olmadığını söyle ve paketi onlar için sen tut," diye önerdi.

"Ya bombaysa?" Jackson tekrarladı.

Caine ona kaşlarını çatarak baktı. "Irak'ta değiliz çaylak."

Jackson tekrar kendi monitörüne baktı. Hiçbir şey değişmemişti. Arka bahçe hâlâ boş duruyordu. Komşusu hâlâ kendi bahçesinde eldivenlerini giymiş oturuyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu. "Birimiz Eryn'le kalmalı," dedi ve bunu ilk kez söylemiyordu.

Her zamanki gibi Brad Caine onu görmezden geldi.

İkinci Bölüm

Eryn irkilerek başını kaldırdı. Winston dört ayak üzerine düşmüş, kulakları seğiriyordu. Kapı zilini kim çalıyor olabilirdi ki? Zil sesi azalırken merak etti.

Hayal gücü hemen bir cevap verdi. Taksi şoförü! Onu takip etmişti ve şimdi başladığı işi bitirecekti.

Bu olamaz. Beni nerede bulacağını nereden bilsin?

Emin olmanın tek bir yolu vardı, o da kapıya gidip bakmaktı.

Eryn gergin dizlerinin üzerinde yükselerek mutfaktan çıkan kısa koridoru geçti. Sessizlikte nefesi kesilirken, parmak uçlarıyla sert panel kapıya doğru ilerledi ve gözetleme deliğine bir göz attı.

Kararsızca geri çekildi. Tanıdık gelen üniforma güven vericiydi, ama üniformayı giyen adam tüm öğrencileri kadar yabancıydı. Ve UPS neden güvenli bir eve paket getirsin ki? Bu bir numara olmalıydı, ona kapıyı açtırmanın bir yolu.

Mutfağa çekilerek telefonu kaptı ve Jackson için bir tane tuşladı. "Kapıda elinde bir kutu olan bir adam var," diye fısıldadı Jackson cevap verdiğinde.

"Bu sadece UPS." Sözleri cesaret verici olsa da, altlarında yatan gerginlik ipliği değildi. "Cevap verme, Eryn. Olduğun yerde kal."

Jackson kapıda kimin olduğunu nereden biliyordu? "Kutuda ne var?" diye sordu, zihni bir cevap verirken bile: bir pipo

Bomba tabii ki. Teröristlerin kutulara koyduğu şey bu değil miydi?

Birden arayan kişi kapıyı sertçe çaldı. Panik Eryn'in damarlarına doldu. Onun fısıldaşmalarına kulak misafiri olmuştu! Onun burada olduğunu biliyordu!

"Gitmek zorundayım!"

"Eryn, bekle! Benimle telefonda kal-"

Telefonu aniden kapattı. Babası ona FBI'ın onu güvende tutacağına dair söz vermişti. Ama burada kendini güvende hissetmiyordu, hem de hiç.

Mutfak tezgâhından çantasını kaptığı gibi bodrum merdivenlerine doğru fırladı. "Winston, gel!"

Dar basamaklarda yanından hızla geçip onu ayaklarından düşürdü, böylece son altı basamağı kış üstü kayarak indi. Ayağa sıçrayarak onu kapıya doğru koşturdu. "Sessiz ol!" diye tısladı adam heyecanla havladığında.

Arka çıkış da ön taraf gibi sıkı bir şekilde sürgülenmişti. Orayı da koruyan kameralar olduğuna şüphe yoktu. Dışarı çıkmanın güvenli olmadığını fısıldayan telaşlı sesi duymazdan gelen Eryn kilitleri çevirdi ve inatçı kapıyı çekerek açtı.

Kalmak da güvenli değildi. Bu belirsizlikle bir gün daha geçirirse aklını kaçıracaktı. Ayrıca, burada bir mahkûm değil, misafir olduğu konusunda temin edilmişti. Ne zaman isterse o zaman bırakabilirdi.

Ve bugün umutsuzca bu işi bırakmak istiyordu.

Winston, çitlerle çevrili avluya adımını atar atmaz yanından geçip gitti.

Şimdi ne oldu? Muhafazanın dışında bir kapı ya da çıkış yoktu, sadece çitin yerine oturtulmuş gibi görünen bir bölümü vardı.

Yanından geçerken bir itme hareketi yaptı ve hayretle altı metrelik bölmenin devrildiğini gördü. Köpeğinin tasmaından tutarak, apartman sıralarını ayıran imenli sokağı doğru dikkatlice yürüdü.

Yabancıyı görmeden önce hissetmişti; çalılıkların arasına o kadar iyi karışmıştı ki, yeşil bakışları dikkatini çekmeseydi onu görmezden gelecekti.

Yavaşça ayağı kalktı, göz temasını hiç kesmedi. *Çok uzun. Çok genişti.* Eryn geri adım attı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Döndü ve diğer tarafa doğru koştu. Bacaklarındaki hareketsizlikten zayıf düşmüş kaslar onu olabildiğince hızlı ve uzağı taşımak için geriliyordu. Günler önce *spidy-sense*'ini dinlemeliydi.

Lanetleneceğim, diye düşündü Ike. Güvenli evin arkasında Cougar'ın gelmesini bekliyordu ki, uzlaştığı çitin bir kısmı devrildi ve kurtarması gereken kadın, mavi gözleri ve vahşî saçlarıyla dışarı ıktı.

O ana kadar Cougar'ın FBI ajanlarının haberi olmadan onu nasıl geri getirmeyi planladığına dair hiçbir fikri yoktu. Rahatlamış bir halde ayağı kalktı. Onları büyük bir dertten kurtarmıştı.

Ya da değil.

Adamın inanamayacağı bir şekilde, kadın adama şöyle bir baktı, çantasını göğsüne bastırdı ve yanında köpeğıyle birlikte imenli sokaktan koşarak adamın kaçış aracının aksi yönüne doğru ilerledi.

Sonofabitch.

Arka saağın altına gizlenmiş diğer kamera onun kaçışını kaydediyordu. Peşinden giderse onu da çekecekti ama

Onu yakalama ihtimali şimdi her zamankinden daha iyiydi, özellikle de FBI onu önce yakalarsa.

Ike da onun peşinden gitti.

Kız şaşırtıcı derecede çevikti. Adam eldivenli elini kızın dirseğine dolayıp onu döndürene kadar kız neredeyse ağaç hizasına gelmişti. Aynı anda köpeğin tasmaına uzanarak ikisini de sarsıcı bir şekilde durdurdu. "Yanlış yol," diye homurdandı.

"Bırakın beni!" Sesi yüksek ve ince çıktı. "Geri dönmeyeceğim." Adamın tutuşuna karşı mücadele etti ve ona temkinli bir şekilde bakan köpekten daha zor olduğunu kanıtladı.

Başarılı bir yakalama ve ele geçirme ihtimali, kurtarma hedefini ele geçirip ortadan kaybolması için gereken süreye önemli ölçüde bağlıydı. Ike'in onları ortadan kaldırmak için en fazla iki dakikası vardı.

Eryn'in feryadını duymazdan gelerek bir kolunu beline doladı ve onu ayağından kaldırdı. "Gel," dedi, köpeğin sahibini takip edeceğine güvenerek. Kıvranan kadını sipersiz arka bahçeye taşıdı ve hepsini bir kulübenin arkasına sakladı.

Kıpır kıpır bir direnç yumağıydı. "Bırakın beni!"

Onu kulübenin duvarına yapıştırmak zorunda kaldı. "Sessiz ol," diye emretti, eldivenli eliyle ağzını kapatarak. Yüzü ağdalı bir hal aldı; göz bebekleri büyüdü. Tanrım, kız ondan korkuyordu ve onu rahatlatmak için sadece birkaç saniyesi vardı.

"Bak, ben FBI'dan değilim ve terörist de değilim," dedi, herhangi bir takip işareti için kulübenin köşesine bakarak. "Beni baban gönderdi."

Burnundan ürkek bir nefes çekti.

Bu doğru, prenses. "Güvenli kelime Lancaster. Bunu anlayacağınızı söyledi." Anladığından değil.

Tekrar gözlerinin içine baktığında korkusunun azaldığını görerek rahatladı. Birdenbire, Stanley'nin karargâhtaki masasının üzerinde duran fotoğraftaki genç kıza benzemeye başlamıştı; çiller ve deniz mavisi gözlerle. Onun altında ezilen kıvrak bedenin kesinlikle bir kadına ait olması dışında.

Elini kızın ağzından çektiğinde, çenesinde eldiveninin izi olduğunu gördü.

"Lancaster," diye fısıldadı dilinin ucunu dolgun üst dudağına dokundurarak.

O çok güzeldi. Ike, sağ kalçasının onunkinin arasına sıkıştığının farkında olarak ağırlığını onun üzerinden hafifletti. Hareket etmeleri gerekiyordu. "Seni güvenli bir yere götürmek için buradayım," diye ekledi Ike, arabasına olan mesafeyi ölçerken kadın da ona bakıyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Isaac Calhoun." Saatine baktı. Sohbet edecek zaman kalmamıştı.

Ama sonra bir rahatlama çılgılığı attı ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı, yumuşak göğüslerinin ve mis kokulu saçlarının izini bırakarak.

Ike ani şaşkınlığını köpeğin tasmaına kısa bir ip bağlayarak gizledi. "Gitmemiz gerek. Koşabilir misin?"

"Elbette." Çok istekli görünüyordu, çantasının askısını başının üzerinde dolaştırıyordu.

Bölgeyi bir kez daha taradı. "Şimdi." Kadının elini tutarak onu çimenli sokağa, kullandığı daireye doğru çekti.

Arka girişi kaydırarak açtı, onu ve köpeği içeri çekti ve arkalarından kilitleti. Saniyeler içinde ön kapıdan dışarı adım attılar. Buranın sahibi olan adam

Hizmette olduğu için Komutan'ın tuhaf ev anahtarı talebini kabul etti.

Her şey yasaldı, güvenli evin önündeki park yerinin güneyindeki park yerine kadar.

Eryn'i eski model bir Mercedes'e götürürken, "Rahat görün," dedi.

Bebeğini bir minibüsün arkasına bağlayan genç bir annenin yanından geçtiler. Park alanının geri kalanı ıssızdı, çoğu sakin isteydi.

Ike kapıyı açtı. Henüz alarm çalmamıştı. Bunu başarabilirdi.

On saniye kalmıştı. Eryn'i ön koltuğa sürükledi. "Başını eğ," dedi, başını dizlerine bastırarak.

Köpek için arka kapıyı açtı. "Gir oğlum," dedi ama köpek tereddüt etti.

"Winston, gel!" Eryn seslendi, köpeğini arka tarafa çekebilmek için ayağa fırladı.

Her şey zamana bağlıydı. Mecbur kalırsa köpeği bırakabilirdi ama o zaman da elinde histerik bir kadın olurdu.

Son değerli saniyeler de geçip giderken, Ike köpeği arkaya itti, kapıyı çarparak kapattı ve direksiyona geçmek için aracın etrafında döndü.

Onu yakaladığından beri iki dakika beş saniye geçmişti. İhtimaller şimdiden onlara karşıydı.

Park yerinden hızla çıkarak, ön paneline takılı GPS cihazının önerdiği bölgeden çıkış rotasını izledi. Cihazı, Randolph Yolu'ndan ve FBI'ın karavanını park ettiğı Viers Mill'den kaçınarak onu arka yollardan oluşan bir labirentte yönlendirecek şekilde programlamıştı.

Ani bir patlama sabahın sessizliğini bozdu, o kadar gürültülüydü ki arabanın camları yankılandı. Eryn çığlık attı ve eğildi. Sesten irkilen Ike direksiyonu kırdı ve toparlandı. *Bu da neydi böyle? Hızını arttırdı.*

"Bu bir bombaydı!" Eryn ağladı. "Bomba olduğunu biliyordum!" Adam ona sertçe baktı. "Neydi? Nerede?"

"UPS görevlisi ön kapıyı çalıyordu. Elinde bir paket vardı. Bomba olduğunu biliyordum!"

Olamaz. Teröristler onu yine öldürmeye mi çalışmıştı? "Onu gördünüz mü? Onu tanıdınız mı?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Kapıda elinde bir kutu olan bir adam vardı. Itzak'ı öldüren o olabilir. Bilemiyorum."

Ike'ın derisinin yüzeyi aniden soğudu. Hızını arttırdı, uzaktan gelen siren seslerine hiç şaşırmadı.

Kusacakmış gibi görünen Eryn korkuyla arka camdan içeri baktı.

"Başını eğ," diye hatırlattı ona. En azından bomba, eğer öyleyse, FBI'ın onları takip etmesini zorlaştıracaktı. Ama güvenlik kayıtlarını tekrar izlediklerinde onu sorumlu tutacaklar mıydı?

GPS'in yönlendirmesiyle direksiyonu sağa kırdı, orta sınıf bir alt mahallenin içinden geçti, sarı otobüslerden inen çocuklarla dolu kalabalık bir ilkokulun yanından geçti.

Göz ucuyla Eryn'in yüzünü ellerinin arasına alıp kendini sallamasını izledi. Yaşadığı şok sonunda onu da etkilemişti. Kendini onun kusmasına ya da daha da kötüsü histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlamasına hazırladı. Ama keskin bir kokuyla yanaklarındaki nemi sildi ve eğişik başını çevirip ona baktı.

"Beni kurtardın, Ike," dedi titrek bir sesle.

Lakabını duyunca irkilerek ona baktı. "Bana neden öyle dedin?"

"Ike? Babam sana böyle sesleniyor, değil mi? Seni e-postalarındaki resimlerden tanıyorum." Çantasını yaklaştırarak karıştırmaya başladı.

"O ben değildim," dedi, dilini ısırmadan konuşabilmesine hayret ederek. Sarsıldığı için onu suçladığından değil. Tanrım, eğer teröristler az önce güvenli evi bombalamışlarsa, o zaman bu cehennem azabı gibi bir şeydi. Eğer onu karşılamak için dışarı koşmasaydı, öldürülebilirdi.

Stanley'e çok geç kaldığını söylediğini hayal ederken sarsılarak yutkundu.

"Tabii ki sendin," diye ısrar etti. "O zamanlar sakalın vardı ve saçların kızıl altın rengindeydi." Çantasından bir reçete şişesi çıkardı ve emniyet kapağıyla boğuştu.

Bu yorum onun tam olarak kim olduğunu bildiğini kanıtlıyordu. Ekibinin çoğunun ölümüne neden olan o karmaşadan önce genç bir adamın rengine sahipti. Keder ve suçluluk duygusu saçlarını neredeyse bir gecede gümüşe çevirmişti.

"Ama gözleriniz aynı," diye gevezelik etti, avucunun içine bir hap sallayarak. "Bir yüzü asla unutmam. Sanırım bu bir hediye."

Ona şöyle bir baktı, yüzünü bu kadar akılda kalıcı bulmasına şaşırılmıştı. Olağanüstü bir özelliği ya da çirkinleştirici bir yara izi yoktu. GPS ona yolu gösterecek olsa da yol işaretlerini tanıyormuş gibi yaparak göreve odaklandı.

"Hiç suyunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır." Merakla hapa baktı.

Yine de yuttu ve boğazına takıldığını belli eden bir yüz ifadesi takındı.

GPS elli metre sonra sağa dönmesini söylüyordu. Servis istasyonları ve oto yedek parça dükkânlarıyla dolu bir bulvara sapınca siren sesleri daha da yükseldi. Yanıp sönen mavi ışıklar doğrudan üzerlerine geliyordu.

Ah, kahretsin! Ama siyah beyaz kruvazör yavaşlamadan çığlık atarak geçti. Muhtemelen patlamanın olduğu yere gidiyordur diye düşündü. Bir şeyler olduğu kesindi.

"Çok yakındı," diye yorumladı Eryn, eli bembeyaz parmaklarıyla çantasını kavrarken.

Yavaşlayarak Durango'nun park edildiği garajın dar girişini aradı.

Şurada. Ani bir fren yaptı ve Eryn'in omzunu tutarak başının ön panele çarpmasını engelledi. Adam iki binanın arasındaki ara sokağa girip arkadaki bir arsaya sapınca Eryn başını kaldırıp baktı. "Neden buradayız?" diye sordu.

Tamirci dükkânının arkasındaki avlu harap olmuş Avrupa arabalarıyla doluydu. "Araç değiştiriyoruz," dedi.

Cougar nihayet giriş yaptığında ona tüm hikâyeyi anlatabilirdi. Onu tutan neydi ki zaten? Ike'a göre, o üzerine düşeni yapmıştı. Gerisini Cougar halledebilirdi. Eryn McClellan'ı bir daha asla görmek istemiyordu. Ona geçmişi düşündürüyordu. Günümüze aciliyet ve tedirginlik getiriyordu. Kendisi için hiçbir şey istemeden arafta kalmayı tercih ederdi.

★★

Helmand eyaletinden Farshad kıkırdadı. Tuğla ve harç, insan uzuvları ve camın patlaması, karşı binadan fırlayan ajanı geri geri uçurmuştu.

ve park halindeki bir arabaya çarptı. Tüm bunlarıdaha sonra öğrencileriyle paylaşmak üzere dijital kamerasına kaydetmişti.

Kara barutun uyarıcı kokusunu içine çeken Farshad, yavaş yavaş kendine gelen yaralı ajanı filme aldı. rkmş bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı, sonra da farkında olmadan ölümüne sebep olduğu UPS çalışanının parçalanmış cesedine doğru süründü. Farshad onu öldürmek niyetinde değildi ama ajan araya girince bombayı patlatmak zorunda kalmıştı. Ah, pekala. Amerikalılar bu tür kayıplara "ikincil hasar" diyordu.

Dijital kamerasının objektifinden patlamanın sıcaklığını, yıkımın gürültüsünü ve atırtısını hissetti. Kalbi huzurla doldu. Sonunda her şey bitmişti.  uzun yıldan sonra oğlu Osman'ın intikamı alınmıştı. Oh, muhteşem gün, çünkü Allah Büyük şeytan'a galip gelmişti!

Elbette Farshad hedefinin kafasını kesmeyi tercih ederdi. Ama onu havaya uçurmanın da bir adaleti vardı, diye kendini teselli etti. Ne de olsa Osman da benzer şekilde ölmüş, kurbanının babası tarafından emredilen hava saldırısında enkaz altında ezilmıştı.

Elbette, Itzak Batı tarafından yozlaştırılmamış olsaydı, Ferşad'ın intikamı ngrdğu şekilde gerçekleşecekti. Itzak'ın korkaklığı, hedefin Maryland, Silver Spring'deki bu komplekse taşınmasıyla sonuçlanmıştı. Farshad onu, köpeğini almak için evine gelen ajanı takip ederek bulmuştu. Aptal Amerikalılar. Onun uyum sağlama, izleme ve bekleme, zayıf noktaları ararken düşmanı değerlendirme yeteneğini hafife almışlardı. Ama güvenli ev, planladığı gibi onu infaz etmesini neredeyse imkânsız hale getirmişti.

İşte o zaman Helmand'da öğrencilerine öğütlediği sabır işe yaradı. Başka bir plan yapmıştı ve bu plan meyve vermişti.

Bir arabanın yaklaştığını duyan Farshad, iki ajanın yeşil sedandan atladığını görmek için kamerasını tam zamanında indirdi. Bunlar

Her sabah yakınlarda park etmiş bir mobil üniteden güvenli evi gözlemlemek için ayrılan iki kişi. Ferşad bir gün kuzeninin taksisini kullanarak onları takip etmişti. Onlar patlamanın bıraktığı dumanı tüten deliğe doğru hızla ilerlerken, Ferşad'ın nabızı hızlanmıştı. Her an, kurbanının sakat bedenini taşıyarak ve onun ölümüne ağıt yakarak ortaya çıkabilirlerdi.

Kompleksin kuzey tarafındaki gölgelerin arasına gizlenerek kamerasını hazırladı.

Ama dakikalarca bir daha görünmediler. Ortaya çıktıklarında da is içindeydiler ve elleri boştu.

Farshad'ın gözeneklerinden soğuk bir ter boşandı. Elleri kayganlaştı.

Sarışın ajan hâlâ dışarıda olan birine "Nerede o?" diye çıkıştı.

Gözlüklü ajan şaşırmış görünüyordu. Ayağa kalktı ve diğer ikisine katıldı.

Beceriksiz Amerikalılar. Enkazı nasıl arayacaklarını bilmiyorlar mıydı?

Üçü de binaya geri döndü. Ferşad boynundaki tasmayı çözdü. Kalbi küt küt atıyor, yüzünden ter boşanıyordu. Onu şimdiye kadar bulmuş olmalıydılar.

Komplekse hızla giren bir ambulans itfaiye araçları ve polis arabaları takip etti. Kalması tehlikeliydi ama Farshad saklandığı yerde kaldı ve inançsızlığa gömüldü.

Dakikalar saatlere dönüştüğünde ve hâlâ ceset bulunmadığında, imkânsızı düşünmek zorunda kaldı: Kurbanı kaçmıştı. Ama nasıl?

Allah'ın isteği mi?

Asla. Allah'ın ne istediğini biliyordu. Komutanın kızı patlamadan kurtulduysa, bunun tek bir nedeni vardı: Düşmanı her zamanki gibi ona karşı komplo kurmak için harekete geçmişti.

Onu bulacağım, diye yemin etti Farshad ve fotoğraf makinesini takım elbisesinin cebine attı. Ajanlar bölgeyi aramak için dağıılırken saklandığı yerden çıktı. Onu bulacağım ve intikamımı alacağım.

Üçüncü Bölüm

Eryn, Ike Calhoun'un onu Mercedes'ten alıp bordo renkli Dodge Durango'nun arka koltuğuna oturtmasına izin verdi. Winston'ı kargo bölümüne kapatan Ike Calhoun direksiyona geçti ve Eryn'in el yordamıyla emniyet kemerini aramasına neden olacak bir hızla onları Silver Spring'den uzaklaştırdı. Birkaç dakika içinde şehrin sınırlarını terk ederek Maryland kırsalının inişli çıkışlı tepelerine doğru yol aldılar.

Renkli camın arkasında oturan Eryn, yolda başka hiç kimse tarafından görülemediği gerçeğiyle rahatladı. Şu anda nerede olduğunu sadece Ike ve belki de babası biliyordu. Bu bilgi onun yıpranmış sinirlerini yatıştırmaya yardımcı oldu. Rahatlamış bir halde, ilaçlarının etkisini gösterdiğini hissetti. Titremesi azalmıştı. Kasları gevşemiş ve nefes alış verişi derinleşmişti.

Bugün ölmeyeceğim. Bu farkındalık kalbini kabul edilebilir bir tempoya yavaşlattı.

Arka koltuktan kurtarıcısını incelerken, ona şimdi mi yoksa sonra mı teşekkür etmesi gerektiğini düşündü. Direksiyonda kıpırdamadan oturuyor, çenesi hâlâ zıplıyordu. Arada bir tetikte bakışları dikiz aynasına yönelip onu süzüyor, nabzının sıçramasına neden oluyordu.

Ike Calhoun. Yaklaşık bir yıl öncesine kadar babası Deniz Komandosundan düzenli olarak ve sevgiyle bu isimle söz ederdi. Hatta gülümseyen, sakallı bir savaşçının dijital fotoğraflarını "Hiç sahip olamadığım oğlum" ya da "Bunu seveceksin Eryn" gibi yorumlarla birlikte ona e-postayla gönderirdi.

Adamın görünüşü hoşuna gitmişti. Ama direksiyondaki temiz traşlı, asık suratlı adam Ike Calhoun'a pek benzemiyordu.

Babası biliyordu. Çimen yeşili gözleri ya da burnunun ve elmacık kemiklerinin tanıdık açıları olmasa, onun farklı bir adam olduğunu düşünebilirdi.

Bir anı kendini serbest bıraktı. Babasını hayal kırıklığına uğratacak bir şey olmuştu. Savaş zamanında bir trajedi yaşanmış, çok sayıda kayıp verilmişti. Babası Özel Operasyonlar'la ilgili olduğu için ayrıntılar hakkında pek konuşmamıştı ama bir şey çok açıktı: Ike'ın ordudan ayrılma kararına karşı çıkmıştı.

Eryn izlerken Ike eldivenlerini çıkarıp bir kenara koydu ve hava koşullarına maruz kalmış ellerini ortaya çıkardı. Uzun, güçlü görünen parmaklar direksiyonu hafifçe ve ustalıkla kavradı.

O kadar insan arasından babası onu neden göndermişti? Ve onu nereye götürüyordu? Sorular ifade edilmek için yarışıyor ama dili aniden hareketsizleşti. Düşünceleri her geçen an daha da bulanıklaşıyordu. Belki de o hapi almamalıydı.

Nereye giderlerse gitsinler, FBI'ın sözde güvenli evinden daha güvenli olacağına kendini ikna etti. Artık emin ellerdeydi. Muhtemelen FBI'ın iletişim kurmama ısrarından bıkmış olan babası onun adına tekrar araya girmişti.

Başını koltuk başlığına yaslayan Eryn, ağırlaşan göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. Vücudu kumaş koltuğun içinde gevşedi ve rahat bir nefes aldı. Winston'ın sıcak nefesi yanağını okşadı. *Şu anda ölmüş olabilirdim, ama değilim.* Hâlâ yaşadığının kanıtı olan kalbinin göğsünde yavaş ve düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyordu.

★ ★

"Kime bakıyoruz böyle?" O, Jackson ve Ringo müvekkillerini kaçıran adamın ekran görüntüsü üzerinde gezinirken SSA Caine talepte bulundu.

Müvekkillerinin cesedini enkazda bulamayınca aceleyle Mobil Komuta Merkezi'ne giderek güvenlik kamerası kayıtlarını incelemişlerdi. İşte o zaman arka kapıdaki üçüncü kameranın sabote edildiğini, Eryn'in panikle evden ayrılışını yakalayamadığını fark ettiler; dördüncü kamera bunu yakalamıştı ama onlar bunu görmemişlerdi, çünkü UPS görevlisini ön sahanlıkta gösteren ikinci ve üçüncü kameralara odaklanmışlardı.

Şüpheli komşunun Eryn'i apartman dairesine çektiğini görmek hiç kimseyi Jackson kadar dehşete düşürmemişti.

Tabii ki, artık orada değildi. Kimse yoktu. Binanın hızlı bir şekilde aranması ve birkaç iyi yerleştirilmiş telefon görüşmesi, Çavuş Hal Houston'ın o hafta sonu Ulusal Muhafızlarla birlikte tatbikatta olduğunu ortaya çıkardı, bu da dairesini işgal eden adamın kimliğini tamamen bilinmez hale getirdi.

Ajanların adamın şapkasının altından seçebildikleri tek şey düz bir burun, sıkıca tutulmuş dudaklar ve sıkı bir çeneydi. Otuz yaşlarında, beyaz tenli, fiziksel olarak formdaydı ve parmak izi bırakmamıştı.

Eldivenler bu yüzden, diye düşündü Jackson, kendini amirinden bile daha sert bir şekilde azarlayarak.

Ringo, "Teröriste benzemiyor," diye düşündü. Ajanın gözlük camlarından biri çatlamıştı. Sağ omzunda kötü bir çürük vardı. Ama ambulansın onu hastaneye götürmesine izin vermemişti.

"Çünkü öyle değil," diye mırıldandı Jackson ve iki meslektaş da ona kaşlarını çattı.

"Yine tahmin mi yürütüyorsun Maddox?" Caine iğneledi.

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama size onun kim olduğunu söyleyebilirim," diye ısrar etti Jackson. "Onun gibileri daha önce de gördüm."

Caine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Pekâlâ Çaylak," dedi ölçülü bir sabırla. "Söyle bize. Kim o?"

"McClellan tarafından kızını geri almak için gönderilen profesyonel bir asker, efendim." Bundan emindi.

Caine'in üst dudağı kıvrıldı ama Jackson'ın düşündüğü kadar kuşkulu görünmüyordu. "Peki ya patlama? O da mı McClellan'ın işi?"

"Hayır, efendim. Bu teröristlerin işiydi."

"Ve bu adam bomba patladığında dışarıda bekliyordu."

Jackson zamanlamanın dikkat çekici olduğunu kabul etmek zorundaydı ama McClellan günlerdir saha ofisini kızı konusunda rahatsız ediyordu. Müdür Bloomberg'in Caine'e McClellan'ın tam bir baş belası olmaya başladığını söylediğini duymuştu. Komutan kızının kişisel temsilcilerine teslim edilmesini isterken, Bloomberg Eryn'in FBI'da kalmak istediğini söylüyordu. Sonuç olarak McClellan artık istediğini elde etmişti. En azından Jackson durumun böyle olduğunu umuyordu.

Caine, Ringo'nun şaşkın bakışlarını aralarında bölüştürmesine neden olarak, "Bu teoriyi aklından çıkarma, çaylak," diye öğüt verdi. "Şu anda hâlâ UPS'deki adamı şüpheli olarak elemek zorundayız. Ya Allah için kendini şehit etti ya da yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Ringo, UPS ile temasa geçmen için seni gönüllü yapıyorum. Sürücü hakkında bulabildiğin her şeyi bul. Kutunun orijinal sevk irsaliyesini ve kamera kayıtlarının bir kopyasını isteyeceğiz."

"Emredersiniz, efendim." Ringo ses odasından dışarı fırladı.

MCC'nin kapısındaki biyometrik kilit tıklayarak kapanırken, Caine askerin görüntüsünü yüz tanıma programına aktarmak için kendini zorladı. Yazılım ölçümleri aldı ve bunları arşivlenmiş on binlerce görüntüyle karşılaştırdı. Caine Jackson'a anlaşılabilir bir bakış gönderdi

bilgisayar çalışmaya başladı. Sonunda görüntüyle ilgili 668 olası eşleşme rapor etti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Caine.

Jackson gizli bir gülümsemeyi sakladı. Caine'in McClellan'ın bu iş için ne tür bir özel operatör seçmiş olabileceğine dair bir fikri olup olmadığını merak etti. Adam sadece tam zamanında gelmekle kalmamış, aynı zamanda çok geç olana kadar hiçbiri farkına varmadan üç numaralı kamerayı sabote etmişti.

"Efendim," dedi, bomba patladığında yaşadığı şaşkınlığı hatırlayarak. "Teröristler güvenli evi nasıl buldular? Müvekkilimizin köpeğini almaya gittiğinizde takip edilmiş olmalısınız."

"Aptal olma, Jackson. Kimse beni takip etmedi. Güvenli evin adresini Kardeşlik'e sızdırdık."

Jackson on saniye boyunca konuşmadı. "Ama... neden?" diye sormayı sonunda başardı.

Caine ona sabırsız bir bakış fırlattı. "Oh, hadi ama Çaylak. Oyunun nasıl gittiğini biliyorsun: Yem yoksa, balık da yok. Bu kadar dehşete düşmüş görünme," diye ekledi. "Bu piçleri ibret olsun diye cezalandırmazsak neler olacağını en iyi sen takdir edersin. Bu CIA'in bizi uyardığı Terörün Yeni Yüzü: ABD'deki ailelerini hedef alarak ABD ordusuna saldırmak. Biz FBI'ız Maddox. Büyük resmi görmek bizim işimiz."

"Ama efendim," diye mırıldandı Jackson, "öldürülmüş olabilirdi!"

"O ölmedi, değil mi?"

Jackson arkasına yaslandı, sersemlemiş ve hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bir de şu açıdan bakın," diye ekledi amiri daha sessiz bir şekilde. "Kanıt ihtiyacımız vardı. Şimdi elimizde bir ceset, bir bombanın kalıntıları ve yakında bir paketlenme fişi var. Bunları bulacağız."

Piçler, Maddox. Onlara öyle bir örnek olacağız ki, bu yeni terör akımı sonsuza dek yok olacak. Şimdi, benimle misin? Yoksa bunu yapacak cesaretin yok mu?"

"Seninleyim." Jackson, Irak'taki aşırılık yanlılarının yarattığı yıkımı bastırmıştı.

Garip ama bugün çok iyi korunan bir sır olması gereken bir yerde yaşananlar, o sıcak, öngörülemez savaş alanıyla aynı kokuya ve hisse sahipti.

★★

Ike cipten inerek kır havasının ve at gübresinin kokusunu içine çekti. Araba sürerken Cougar'ı aramayı denemişti; ancak onları D.C. Çevre Yolu'ndan uzağa götüren virajlı yol, cep telefonu sinyalinin kesintili hale getiriyordu. Ayrıca, görev için aldığı kullan-at telefon ucuz bir hurdaydı ve sadece başını otuz derece güneye eğdiğinde çalışıyordu.

Ike kararını vermişti. Başından beri kaçak olan Cougar, bundan sonrasını pekâlâ devralabilirdi.

Durango'ya dönüp baktığında Stanley'nin kızının hâlâ uyuduğundan emin oldu. Daha önce yuttuğu hap onu bayıltmış, onu gergin gevezeliklerini dinleme stresinden kurtarmıştı. Kader ağlarını örerse, tek kelime daha etmesine gerek kalmadan onu Cougar'a teslim edebilirdi.

Kişisel bir şey değildi ama hiçbir şey hissetmemeyi, hiçbir şey olmamayı zorlaştıran türden bir kadındı. Onunla ne kadar az zaman geçirirse o kadar iyiydi.

"Hadi," diye mırıldandı, Cougar'ın cevap vermesini istiyordu. Ike'ı bu belaya o bulaştırmıştı ve şimdi onu hiçbir yerde bulamıyordu.

On ısrarlı dakikadan sonra, Ike nihayet temas kurdu.

"Hangi cehennemdesin?" diye rahatlayarak homurdandı. "Paket bende. Bana nerede buluşacağımızı söyle, ben de teslim edeyim."

"Planlar değişti, Teğmen."

Ike şifreli mesaja kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?" "Carrie'yi şu anda bırakamam."

Cougar'ın yaşlı karısının -ve lakabının kaynağının- sağlık sorunları vardı. Cougar, Ike'in ekibine katıldığında ona göğüs kanseri teşhisi konmuştu.

"Onu bırakamam," diye tekrarladı Ike. Bu ne anlama geliyordu?

"Her yerde darülaceze çalışanları var. Paketi burada tutamam."

Darülaceze çalışanları. Tanrım, o zaman Cougar'ın karısı ölüyordu. "Lanet olsun." Ike sanki yer yerinden oynamış gibi hissetti. "Üzgünüm, dostum."

"Evet, ben de."

Daha fazla ne söyleyeceğini bilemez halde, Cougar'ın zor nefes alışını dinledi. Çocuk her seferinde bir nefes alarak kendini toparlıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sonunda. Hâlâ başa çıkmaları gereken ortak bir sorunları vardı.

"Babam paketin sende kalabileceğini söyledi."

"Hayır." Ike'in reddi ani ve içgüdüsel.

"Heyecan dindiğinde sizi arayacak."

Şakaklarında belirgin bir zonklama hissetti. "Olumsuz. Benim evim onun için uygun değil. Başka bir yolu olmalı," diye ısrar etti, şifreli konuşmayı bırakarak.

"Başka yolu yok ki!" Cougar hiçbir uyarıda bulunmadan öfkeyle patladı. "Carrie ölecek ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yok!"

"Ben-" demiyordum.

"Ne dediğini biliyorum. Neden kendinden başka birini düşünmüyorsun, seni bencil piç?"

Acı Ike'ı kırbaçladı. Cougar sadece şu anki durumlarından bahsetmiyordu. Yaqubai'deki olaya da gönderme yapıyordu. Gözlerini kapadı ve bir elini ensesini sıkmak için kaldırdı. "Onu evime götüremem," diye tekrarladı.

"Siktir git, LT. İstifa mı etmek istiyorsun? O zaman Komutanı kendin ara ve ona söyle."

"Kapatma-"

Ike'ın kulağındaki tıkırtı bir silah sesi gibiydi. İrkilerek ucuz telefonu ahırın öbür ucundaki bir defne çalısının içine fırlattı.

Orospu çocuğu!

Parmaklarını saçlarının gümüş dikenleri arasından geçirerek Durango'suna baktı ve yüzünü buruşturdu. Şimdi ne yapacaktı? Eryn'i bir köy yolunun kenarında öylece bırakamazdı. Ama onu sığınağına götürmesi de düşünülemezdi.

Burası bir çöplüktü, ki bu onun için sorun değildi. İnzivaya çekilmek istemişti, dağlarda lüks bir tatil köyü değil. Afganistan'da geçirdiği üç yıldan sonra, kulübesi büyük bir adımdı. Öte yandan mavi gözler muhtemelen hayatı boyunca hiç zorlanmamıştı.

Kahretsin, ihtiyacı olan son şey güzel, dokunulmaz bir kadının ayaklarının altında olmasıydı. Onu tutmak mı? Stanley ne halt düşünüyordu?

Burnunun ıslanmasıyla uyanan Eryn irkilerek uyandı. Sabah yaşananlar bir anda gözünün önüne geldi. Hâlâ Durango'nun içinde güvende olduğunu fark ettiğinde sıçrayan kalbi yatıştı, ancak Durango köy yolundan biraz uzakta, eski bir ahırın yanına park edilmişti. Çatlak pencereden giren esinti saman kokuyordu. Winston sızlanarak dışarı çıkmak istedi.

Ike Calhoun neredeydi?

Koltuğunda dönerek, çılgınca etrafı araştırdı. İşte oradaydı, ahırın gölgesinde durmuş, bir elini saçlarının arasında gezdiriyordu. Onun sert duruşunu gördüğünde rahatlama yerini belirsizliğe bıraktı. Yoğun kaslı vücudunun her çizgisi hayal kırıklığını haykırıyordu.

Neden burada durmuşlardı ve neden bu kadar öfkeli görünüyordu? Silver Spring'den sağ salim çıkmışlardı. Söyleyebildiği kadarıyla takip edilmemişlerdi, yine de tehditkâr bir kaş çatmayla Durango'ya doğru ilerlerken öfkesi üzerinden akıp gidiyor gibiydi.

Eryn nefesini tuttu. Artık pek de kurtarıcısı gibi görünmüyordu. Ike kargo kapağını kaldırırken kapıya doğru büzüşerek köpeğinin tasmaını tuttu. Onun uyandığını görünce yüzündeki tüm ifadeyi sildi. "Köpeğin yürüyüşe ihtiyacı var," dedi kısaca, Winston'ın tasmaına hâlâ bağlı olan ipi alıp çekiştirerek.

"Peki ya ben?" Eryn, sesinin bu kadar korkmuş çıkmamasını dileyerek sordu.

"Sen olduğun yerde kal," dedi ve kapağı arkasından çarparak kapattı.

Yerinde kalmak mı? Köpek yürüyüşe çıkabiliyordu, o neden çıkamamıştı?

Belirsizlikten titreyerek, endişeli dakikalar boyunca onların dönmesini bekledi. Sonunda Ike, Winston'ı tekrar arka koltuğa oturttu ve direksiyonun arkasına geçti. Adam emniyet kemerini takarken, Winston cesaretini toplayıp ona sırada ne olduğunu sordu.

Motoru çalıştırdı, cehennem köpekleri kovalıyormuş gibi sürerek köy yoluna geri döndü. "Um, beni nereye götürüyorsun?" diye seslendi.

Direksiyonu sıkıca kavradı ama cevap vermedi.

Adamın sessizliği kadının ağzını l kuruluğuna çevirdi. "Babamın seni neden gönderdiğini aıklamadın," diye ısrar etti, nefesi kesik kesik geliyordu.

"şimdi olmaz," diye hırladı.

Konuş benimle! Hayal gücü, yardım etmek için hızlıydı, olasılıklar sundu. Belki de babası için çalışmıyordu. Belki de Lancaster hakkındaki hikyeye kulak misafiri olmuş, bunu onun işbirliğini kazanmak için kullanmıştı ve aslında teröristlerle işbirliği içindeydi!

Bombayı güvenli eve postalayan ve onu arka taraftan kaçmaya zorlayan kişi o olabilirdi. Mantıklı, değil mi? Ve şimdi de kafasını kesmek için onu uzak bir yere götürüyordu!

Aman Tanrım! Eryn pencereden dışarı baktı, hızlarına dikkat etti ve dışarı atlarsa hayatta kalma şansını lt.

"Sakin ol." Onu kurtaran/kaçıran kişi aniden konuştu. "Güvenli bir yere gidiyorsun. Bilmen gereken tek şey bu."

Oh, gerçekten mi? Başının arkasına baktı, rahatlamıştı ama öfkeliydi. O kimdi ki ona neyi bilmesi gerekip gerekmediğini söylüyordu?

Dikiz aynasını eğdi. Bakışları arpıştığında Eryn'in midesi altüst oldu. Onu kulübeye sıkıştırırken ne kadar katı, ne kadar erkek hissettiğini hatırlayınca ii ürperdi. Herhangi bir fiziksel mücadelede ona karşı çaresiz kalacaktı.

Koltuğunun uzak tarafına, onun bakışlarının yörüngesinden uzaklaşarak Winston'ın yakasına yapıştı ve sıkıca tutundu. Korkunç bir durumdan diğerine geçmiş gibi hissediyordu. Babası ne düşünüyordu acaba?

**

SSA Caine telefon görüşmesini memnun bir sırıtışla bitirdi. "*Washington Post*, İslam Kardeşliği'nin az önce bombalamayı üstlendiğini söylüyor."

"Tıpkı beklediğimiz gibi," diye yanıtladı Ringo. UPS mağazasından bir sevk irsaliyesi, Ziploc poşetinde nakit para ve gözetleme kasetinin bir kopyasıyla dönmüştü. Yolda bir yerde yeni bir gözlük de bulmuştu.

Jackson için bu haber yine de sürpriz oldu. McClellan'ın kızını hedef almak, Kardeşler'in geçen yıl yaptığı ve kimsenin yaralanmadığı Washington Anıtı'nın yanındaki bir çöp kutusunda C-4 patlayıcılarını patlatmaktan daha iddialı bir adımdı.

"Varlığımız bizi neden uyarmadı?" Jackson talep etti. C-4 olayından beri FBI, Kardeşlik'i yakından takip ediyor, gözleri ve kulakları olması için aktif bir üyeyi işe alıyordu.

Caine, "Mustafa bombalamanın internette hiç tartışılmadığını söylüyor," diye karşılık verdi.

"Eğer bu konu hiç konuşulmadıysa, o zaman nasıl koordine edildi?"

"Bunu bilseydim, Jackson, birini tutuklardım," diye cevap verdi amiri sinirli bir şekilde. Caine tekrar önlerindeki monitörlere baktı. "Kahretsin, bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyız!"

Bombayı postalayan her kimse, patlatmak için güvenli evin 300 metre yakınında durmuş olmalıydı. Fail muhtemelen binanın durumunu değerlendirmek için bundan daha da fazla yaklaşmıştır.

Güvenlik. Bir noktada, komşularından ya da yoldan geçenlerden ayırt edebilmeleri koşuluyla, görüntüsü kameraları tarafından çekilmiş olabilir.

Ama son kırk sekiz saatteki hiçbir şey aramalarını daraltmalarına yardımcı olmamıştı. "Geri dönmeye devam edin," diye emretti Caine.

Yetmiş iki saatlik görüntüyü incelediler. Yine de olağandışı bir şey yok gibiydi, sadece komşular günlük işlerini yapıyordu; iki haftadır canlı olarak izledikleri şeylerin aynısı. Aslında, kendileri ve UPS görevlisi dışında güvenli evin beş metre yakınına gelen tek kişi, apartman kompleksinin bekçisi Pedro'ydu.

Jackson onu her binanın etrafına malç sererken canlı canlı izlediğini hatırlıyordu. Şimdi de aklına aynı soru gelmişti. "Neden beyzbol şapkası?"

Caine Jackson'ın monitörüne doğru atıldı. Tuşları değiştirerek Pedro'nun yüzünü yakınlaştırdı, tam bahçıvan kameraya gizlice bakarken. Şapkası gözlerini gizliyordu ama Pedro olmadığı hemen anlaşılıyordu.

"Yakaladım seni, orospu çocuğu!" Caine adamın görüntüsünü dondurarak haykırdı. "Jackson, git bak bakalım Pedro'yu kulübesinde bulabilecek misin? Onu sorgulamak için buraya getir."

"Emredersiniz efendim." Jackson koltuğundan kalktı ve hızla çıkışa yöneldi. Pedro'nun tarih olduğuna dair oldukça iyi bir önsezisi vardı.

**

Yolun başını çevreleyen sütunların arasından dönen Ike, içeri girdiklerini haber veren saatini susturmaya gitti. Omzunun üzerinden bir bakış Eryn McClellan'ın sonunda yorgunluğa yenik düştüğünü gösterdi. Bir yatakta yatıyordu.

arkasındaki koltukta hantalca yayıldı. Emniyet kemeri onu boğuyormuş gibi görünüyordu.

Son yarım saat boyunca onun aldığı ilacın etkileriyle savaşmasını izlemişti. Belli ki uyanık kalmak istemişti, her ihtimale karşı onu kendisi kaçırmıştı. Onun azmine hayranlık duysa da, en başta o hapi içmiş olması onu gerçekten endişelendiriyordu.

Stanley'nin kızının reçeteli hap bağımlısı olması onun için büyük bir şans olacaktı. Uyuşturucuya sıfır tolerans gösterdiği düşünülürse, bu durum kızının kulübesinde kalmasını yaşayan bir kâbusa dönüştürecekti. Kızının DT'den geçtiğini düşününce ürperdi. Onu evine taşıyacağını da sanmıyordu. Hap kullanan bir kız, onu yapmadığı bir şeyle suçlamadan önce iki kez düşünmezdi.

Peki Stanley o zaman kime inanacaktı?

Tanrım, bu belaya nasıl bulaşmıştı ki? Overlook Dağı'nda saklanması bir nedeni vardı: Lanet olası dünyanın geri kalanını uzak tutmak. Onu rahat bıraksalar daha iyi olurdu.

Sabırsız bir şekilde frene basarak eski şanzımanı iki tekerlekten dört tekerlekten çekişe geçirdi. "Uyan," diye seslendi.

Geriye dönüp baktığında hâlâ baygın olduğunu gördü, başı boynunun tutulmasını garanti edecek şekilde sallanıyordu. "Hey." Koltuğun üzerinden uzanıp dizini hafifçe salladı ve gözlerini Alman kurdu olduğu anlaşılan köpekten ayırmadı. "Uyan," diye tekrarladı, sesindeki sertliği yumuşatarak.

Korku dolu bir nefesle uyandı ve ardından boynunu tutarken bir inilti duydu. Ona duyduğu acıma hissini görmezden gelerek bir hamleyle ilerlemeye başladı. "Geldik," dedi, kulübesine giden dik çakıl yolu aşarken.

Solgunluğu ve gözlerini kocaman açmış sessizliği, onun ilk başta sandığı gibi parlak zırhlı bir şövalye olmadığını fark ettiğini gösteriyordu. Cougar'la olan orijinal planına ne olduğunu açıklaması gerektiğini biliyordu ama bunu tartışmak istemiyordu. Onunla aynı alanı paylaşmanın nelere yol açabileceğini düşünmek istemiyordu.

Bebek bakıcısı olmayı asla kabul etmemişti. Kadını kendisiyle birlikte geri getirmek zorunda kalacağını bilseydi Stanley'nin iyilik çağrısına asla cevap vermezdi.

Ekibindeki adamlar kışkırlarıyla gülerlerdi.

Savaşı bırakma ve takım arkadaşlarını yüzüstü bırakma kararı belli ki geri dönmüştü. Şu anda, karma onu taşaklarından yakalamıştı ve gitmesine izin vermiyordu.

Eryn çılgınca etraflarına bakındı. Tekrar uykuya daldığında, Blue Ridge Dağları'nda oldukları gerçeği dışında nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Daha önce Skyline Drive'a ve bir kayak merkezine giden tabelalar görmüştü ama hayatını kurtarmak için yerini bir haritada bile belirleyemiyordu.

Buna gerek kalmaması için Tanrı'ya dua etti.

Ike onu sadece dört tekerlekten çekişli bir aracın kullanabileceği bir yolda, ormanlık bir dağa doğru götürüyordu. Sol tarafındaki hafif yeşilliklerin arasından, kayalık bir dere yatağı üzerinde yuvarlanan berrak bir dereyi seçebiliyordu. Sağında, küçük çiftlik evleriyle bezeli ve mavi renkli dağlarla çevrili canlı yeşil bir vadiye açılan sarp bir iniş vardı. Başka koşullar altında kesinlikle hoşuna gidecek olan bu manzara, yabancılığı nedeniyle onu tehdit ediyordu.

Kulaklarında oluşan basıncı gidermek için çenesini esnetmek zorunda kaldı. Ağzı pamukla ovulmuş gibi hissediyordu. Sırasıyla bir banyoya ve bir bardak suya ihtiyacı vardı ama Ike Calhoun ona ikisini de sağlayacak mıydı?

Onları uçuruma yuvarlanma tehlikesiyle karşı karşıya bırakan keskin bir d n    atlattıktan sonra onları düz bir araziye çıkardı ve orada durdular.

Önlerinde devasa bir meşe ağacının gölgesi altında rustik bir kulübe duruyordu. Bahçede bir kütük yığını ve paslı bir teneke kova vardı. A an hor çiçeği ve kiraz çiçekleri, aksi halde i  karartıcı olan ortama renk katıyordu. *Burası mı?*

Adam motoru durdurup k pe i dışarı çıkarmaya gittiğinde, kadın arka koltuktan dışarı itildi ve bacaklarının onu tutmayı reddetti ini fark etti. Kapıya tutunarak beklenmedik zayıflı ın geçmesini bekledi.

Winston bahçeye fırladı, bir d   n çiçeği tarlası buldu ve içinde yuvarlanmaya ba ladı. Ona kalırsa, cennete varmışlardı.

"Geliyor musun?" Ike eve doğru giderken seslendi.

Eryn çantasını yukarı kaldırdı. Kamyonetin kapısını kapatarak bacaklarının onu  n verandaya doğru ta ımasını diledi. *Lütfen Tanrım, buranın su tesisatı olsun.*

Ike açık kapının önünde durmuş, kısık gözlerle onun ilerleyişini izliyordu. İ  kapının kilidini açarak kapıyı itti. "Hiç misafir beklemiyordum," diye itiraf etti.

Destek için verandanın parmaklıklarına tutundu. "O zaman neden buradayım?" Babasının  ampiyon seçimini eleştirmek gibi olmasın ama Ike bir cellat kadar misafirperverdi ve burası onun zevkine göre biraz uzaktı.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyordum," diye homurdanarak ona hiçbir şey söylemedi. Başını sallayarak içeri girmesini işaret etti.

Eryn gölgeli i  mek na girmeden önce k pe ini koruması için çağırdı.

Konut ne yazık ki ilkel ve sahip olduğu rustik cazibeden eser yoktu. Mobilyaları geçmiş bir döneme aitti. Kahverengi bir koltuk takımı, derme çatma bir sehpa ve odun sobası geniş odanın büyük bölümünü kaplıyordu. n pencerenin yanında, merdiven arkası sandalyelerle çevrili bir sahra masası duruyordu. Eski pşk dolaplar ve eski aletler uzaktaki duvarı kaplayarak mutfak olması gereken yeri oluşturuyordu.

Dağlara hoş geldiniz.

Öte yandan, itiraf etmeliydi ki, burası daha temiz olamazdı. Her yüzey dağınıklıktan arınmıştı, görünürde tek bir toz zerresi bile yoktu. Aşınmış parke zemin bile donuk bir parlaklıkla parlıyordu. Köpeğini serbest bırakacak kadar güvende hissediyordu.

"st katta uyuyacaksın," dedi Ike, arkasındaki sıkıca kapatılmış kapının yatak odasına açıldığını ima ederek. "Banyo şuradaki merdivenin altında."

Yarı kapalı bir kapının ardındaki beyaz badanalı panelleri gören Eryn kapıya doğru ilerledi. Teşekkür ederim!

"Televizyon yok," diye devam ederek onun ilerlemesini durdurdu. "Radyo yok, kitaplardan başka bir şey yok. Yani eğlence bekliyorsan yanlış yere geldin," diye ekledi gereksiz yere.

Kaskatı kesilerek ona ters ters baktı. *Vay be. Bu sefer iki tam cümle.* "Buraya ben gelmedim," diye hatırlattı ona. "Beni sen getirdin, hatırladın mı?"

Sert bir bakışla, her seferinde iki adım atarak önlerindeki merdivenleri çıkmaya başladı. Sanırım onu takip etmesi gerekiyordu. *Lanet olsun!*

Mesanesini bırakan Eryn onu merdivenlerin yüksekliğindeki alçak kapıya kadar takip etti ve eğik tavanlı, bombeli pencereli, ocuk boyunda bir odaya adım attı. Dökülen boyanın tonu belli belirsiz sarıydı. Antika iskeletin üzerindeki şilte onlarca yıldır kullanılıyormuş gibi görünüyordu. Tek kişilik şifonyerin iki çekmecesi eksikti.

"Oldukça basit." Ike'ın sesindeki keder onu daha az kalpsiz gösteriyordu.

"Sorun yok," diye güvence verdi ona. Yurtdışında yaşarken daha kötülerini de görmüştü.

"Yatağı yapmana yardım edeyim," diye teklif etti ve şifonyerin diğer çekmecelerini açarak çarşaf ve battaniye çıkardı.

Yatağı birlikte giydirmek için sessizce çalıştılar. Ike, onu FBI'dan kaçırırken gösterdiği aynı acımasız verimlilikle çekiştirerek ve sıkıştırarak işi çabucak halletti.

Eryn yastığının kılıfına soktu ve yatağın başına koydu. "Benim tuvalete gitmem gerekiyor," diye ekledi ve aceleyle merdivenlere yöneldi.

Korkuluk olmaması onu temkinli yaptı. Bacaklarındaki güçsüzlük de öyle. Basamakları yarılarmıştı ki dizleri aniden büküldü ve tıpkı güvenli evde olduğu gibi basamakların geri kalanını poposunun üzerinde çıkmak zorunda kaldı; tek fark Ike'ın ahşap basamaklarının daha kaygan olmasıydı. Ve daha sertti.

Kendini son basamağın yakınında yakaladığında, çantası omzundan düşmüş ve içindekiler, kapıya kadar yuvarlanan ilaç şişesi de dahil olmak üzere basamakların her tarafına saçılmıştı.

Eryn alçakgönüllülükle inleyerek kuyruk kemiğinin kırılıp kırılmadığını kontrol etti. Mucizevi bir şekilde pantolonuna işememişti. Ike'ın etrafından yavaşça geçtiğinin farkındaydı. Ayaklarının dibine çömeldi ve çenesini başparmağı ile işaret parmağının arasına aldı.

"Yaralandın mı?" diye sordu, yüzünü görebilmek için başını eğerek.

Onun dokunuşu sinirlerinin titremesine neden oldu. "Hayır." Çenesini onun sıcak kavrayışından çekip aldı. Adamın uzattığı eli görmezden gelerek kendi gücüyle ayağa kalktı ve tüm eşyalarını arabasına geri süpürdü.

İçinde yıpranmış ambalajlı bir tampon da vardı. Ev sahibini sözsüzce iterek, yüzü kıpkırmızı bir halde banyoya doğru kaçtı.

Dördüncü Bölüm

Eryn parmaklarının ona söylediklerini doğrulamak için ışık düğmesini çevirmek zorunda kaldı. Hayır, kapının kilidi yoktu. Boğuk bir iniltiyle çıplak tesislere bakmak için döndü.

Lavabo ve küvet, suyun bir kuyudan geldiğini gösteren mineral birikintileriyle lekelenmişti. Oda da evin geri kalanı gibi sadeydi, ancak pençe ayaklı küvet bir parça eski cazibe katıyordu. Ancak her ne kadar temel olanaklar olsa da, en azından çalışıyorlardı.

Ellerini yıkamak için lavaboya gitti ve sadece bir musluk olduğunu fark etti. Soğuk su. Tek havlu devlet tarafından verilmişti ve üzerinde CALHOUN yazıyordu. Eğer ona dokunacaksa lanet olsun. Belki dolapta daha fazla havlu vardı?

Ama bunun bir dolap olmadığını fark etti ve kapıyı aniden kapattı. Spartalı mobilyalara bir göz atıp ev sahibinin odunsu kokusunu içine çekince yatak odasına ulaşmanın iki yolu olduğunu anladı.

Havluyu kullanmak için geri döndüğünde, benekli aynadaki yansımalarını gördü. *Hay Allah.* Sabah ona çok zarar vermişti. Çantasını lavabonun üzerine bırakıp, içinde bronzlaştırıcı pudrasını aradı.

Kapının çalınmasıyla neredeyse irkilerek elindekini bırakacaktı. "Evet?"

"İçeri geliyorum," diye sert bir uyarı geldi ve kapı içeri doğru sallandı.

Şaşkına dönen Eryn geri adım attı. Ike Calhoun'un onaylamayan bakışları doğrudan elindeki pudraya yöneldi. "Ne yapıyorsun sen?"

alıyorsunuz?" diye sordu.

Ona gösterdi. "Bir şey yok. Makyaj yapıyorum." "Daha önce demek istemiştin. İlaç şişesinde ne var?"

"Sana ne bundan?" Bu kaba cevap onu dehşete düşürmüştü ama gerçekten de bu onu ilgilendirir miydi?

Gözleri kısıldı ve elini uzattı. "Ver onu." Noel'e ya da bir sonraki Paskalya'ya kadar bekleyecekmiş gibi görünüyordu ama Tanrı şahidim olsun, kadın malı verecekti.

Eryn tiksinti dolu bir haykırışla şişeyi çantasından çıkardı ve ona doğru itti. "Peki, bir bak bakalım. FBI'ın psikoloğu bunu bana anksiyete için reçete etti."

Şişeyi ışığa doğru eğerek etiketi okudu. Sonra anlaşılmasa bir bakışla kapağı çevirdi, tuvalete doğru yürüdü ve küçük mavi hapları klozete attı.

"Hayır!" Eryn dehşet içinde bağırdı. "Az önce ne yaptın sen?" Gözlerinin ona anlattıklarına inanamıyordu.

"Bunlara ihtiyacın yok," diye ısrar ederek boş kabı pantolonunun cebine soktu.

Kan Eryn'in başına hücum etti, dörtmala koşmaya başlayan bir kalp tarafından itildi. "Delirdin mi sen?" Haplarının olmadığı düşüncesi onu dehşete düşürmüştü. Itzak'ın boynu kesilerek açılmış görüntüsü her tarafının karıncalanmasına neden oldu. "Nasıl uyuyacağım?" diye sordu.

"İyi olacaksın," diye ısrar etti.

"İyi misin?" Korkuları öfkeye dönüştü. Bu, Jackson'ın güvenli evin havaya uçmasından birkaç saat sonra kullandığı lanet kelimenin aynısıydı. "Hiçliğin ortasındaki bu izbe yerde saklanmaya iyi mi diyorsun?" Kendi kaballığından dehşete düşmüştü ama kendine engel olamıyordu.

Ike kocaman kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burası hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil," diye karşılık verdi suyu dondurabilecek bir sesle. "Benim işim seni korumak, gerekirse kendinden korumak. Şu anda o kadar gerginsin ki ayakta zor duruyorsun."

"Kafayı mı buldun?" Ağzı açık kaldı. "Uyuşturucu bağımlısı olduğumu mu düşünüyorsun?" Kelimeleri güçlükle çıkarabildi.

Umursamazca omuz silkti. "Sen söyle."

"Sana zaten söyledim!" Seni pislik! "O haplar anksiyete içindi. Uyumak için onlara ihtiyacım var. Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Neler yaşadığın umurumda değil. Ben senin terapistin değilim."

Nefes nefese kaldı. Duyarsızlığı yüzüne bir tokat gibi inmişti. Tekrar denedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun-"

"Birinin senin yüzünden öldüğünü bilmek? Bunu durdurabileceğini düşünmek? Lanet olası hayatını geri istemek?" Her kelime onu bir santim daha yaklaştırıyordu. Kırmızı bir leke yakasından çıkıp boynundan yukarı çıkarak elmacık kemiklerinin üzerinde durdu.

Kadın suskun bir şekilde adama baktı, adamın *kendisinden* mi yoksa başına gelen bir şeyden mi bahsettiğinden tam olarak emin değildi. Sormak için de uygun bir zaman değildi, adam ona doğru yaklaştırken, nefesi uçucu sessizlikte tizleşirken.

Gözle görülür bir şekilde kendini dizginledi. "Bana sonra teşekkür edersin," diye mırıldandı ve arkasını döndü.

Bu kibirli ifade öfkesini yeniden k kremesine neden oldu. "Cehenneme kadar yolum var!" Dürtülerini kontrol edemeyen Eryn onu kapıya doğru itti.

İnanmaz bir bakışla geri döndü.

Onun gitmesini istiyordu; 1.80 boyunda, 90 k sur kiloluk adamın. "Çık dışarı!" Saniyeler kaldığını biliyordu.

Erime. İçinde ivme kazandığını hissedebiliyordu. Çaresizlik içinde onu ikinci kez itti.

İtişinin tek başardığı, adamın duruşunu genişletmesi ve kollarını indirmesiydi. Mutlak çaresizliğinin boyutları üzerine çöktü. Eryn utanç içinde döndü ve ellerini yanan gözlerine bastırarak boğazından yükselen gayzerle savaştı.

Küçük alanı garip bir sessizlik doldurdu.

Acı dolu bir hıçkırık kaçtı. Ciğerleri sarsıldı. Kendini tutamadı. Ike'in düşmanlığı, son haftalarda yaşadığı korkunun - Itzak'ın son korkunç anlarını, bu sabah bir bombayla burun buruna gelmesini düşündü- üzerine eklenince, öfkeyle kopan bir fırtınaya dönüştü.

Tufana yenik düşerken hıçkıran başka birinin sesine benziyordu. Ve Ike onun tek tesellisini elinden almış, onu meçhul bir teröristin ellerinde kendi vahşi ölümünü hayal ettiği kâbuslara mahkûm etmişti. Bunu ona nasıl yapabilmisti, kalpsiz piç?

İçini burkan hıçkırıkların arasında, uzun süren bir iç çekişi fark etti.

Bir sonraki anda, sert eller omuzlarına yerleşerek onu kendine çekti. İstemeye istemeye de olsa onun kendisini bedeninin sert ama sıcak duvarına doğru çekmesine izin verdi. Kalın bir kol omuzlarını sararak onu sıkıca tuttu.

"Sorun değil," diye mırıldandı, sesi bastırılmış gibiydi. "Sisteminden çıktığında kendini daha iyi hissedeceksin."

İlaçları kastettiğini fark etti, içinde bir kızgınlık dalgasıyla. Bir an için bile olsa onun uyuşturucu kullandığını nasıl düşünebilirdi! Öfke dolu bir iniltiyle adamın ceketini kavrayıp onu sarsmak istedi ama onun yerine ona yapıştı.

Böylesine sertleşmiş bir adamdan teselli almaya çalışmak boşuna bir dersti. Yine de, son iki haftada yaşanan hiçbir şey

bir anlam ifade etmiyordu. En fazla, çamurlu sular onu sürükleyip götürmekle tehdit ederken onu tutan bir çapaydı.

An be an hıçkırıkları azaldı ve kendine hâkimiyeti geri geldi.

Saygınlığından geriye kalan azıcık şeyi de toplayan Eryn yüzündeki ıslaklığı sildi, kokladı ve geri çekildi. "Özür dilerim," diye özür diledi, gözlerini karo zemindeki çatlaklara dikmiş, adamın duygusuz bakışlarının farkındaydı.

"Bir ya da iki gün içinde daha iyi hissedeceksin," diye tahmin etti sonunda. Klozete ve eriyen haplara bir bakış atarak onu orada, acı bir şekilde aşağılanmış, rehabilitasyondaki bir keş gibi hissederek bıraktı.

Canın cehenneme, diye düşündü, ona ters ters bakarak.

Ike, ocaktan aldığı iki kase yahniyi yemek masası olarak kullanılan tarla masasına taşıırken, şımarık prensesin kaybettiği ilaçları için somurttuğuna karar verdi.

Eryn bir bardak buzlu suyu tutarak merdiven arkası sandalyede sert bir şekilde oturuyordu. Batmakta olan güneş onun şişkin, kırmızı çerçevesi gözlerini ve kirpiklerini aydınlatıyordu. Duygusal patlamasının hemen ardından nasıl bu kadar güzel, hatta asil görünebildiği onun için bir muammaydı. Ama erimesi sayesinde, yumuşaklığı ve kokusu artık duyularına kazınmış, rahatsız edici bir cinsel farkındalığa yol açmıştı.

"Geri çekil," diye çıkıştı Winston'a. Winston, takdirle havayı koklarken yoluna çıkmıştı. Onun sert ses tonuyla çoban köpeği yere yattı, başını pençelerinin arasına aldı ve acıyarak yukarı baktı.

"Karnı aç," diye hırladı Eryn köpeğini savunmak için.

Ike kendini bir dev gibi hissetti. Eryn'in yemeğini onun önüne koyarken, olumsuz bir yanıt almak için kendini hazırladı. Ike'in

Dört yıldızlı bir generalin kızının lüks restoranlarda ve subay kulüplerinde yemek yemeye alışık olduğunu tahmin ediyordu. Daha önce böyle bir yemek gördüğünden şüpheliydi.

Kadın iştah açıcı olmayan lapayı yorum yapmadan incelediğinde, adam onun karşısındaki koltuğa çöktü ve göz ucuyla onun tepkisini izleyerek sözsüzce daldı.

Kaşığını kaldırdı, küçük bir ısırık aldı, çiğnedi ve yuttu. "Her zaman MRE'leri mi yersin?" diye sordu ona.

Bu onun dikkatini çekti. "Bunun bir MRE olduğunu nereden biliyorsun?" Adam yahniyi Yemeye Hazır Yemek Torbası'ndan çıkardığında kadın üst kattaydı.

"Çünkü annem öldükten sonra yediğimiz tek şey buydu," dedi güvecini karıştırırken. "Yemek yapmayı o zaman öğrendim."

Şimdi kendini gerçekten bir dev gibi hissediyordu. Stanley'nin Watering Hole'da karısından bahsederkenki nemli bakışlarının anısı Ike'ın aklına net bir şekilde geldi. Cougar'ın Carrie için Stanley'nin Irene için yas tuttuğu kadar uzun süre yas tutup tutmayacağını merak etti - on yıldan fazla bir süredir. "Onu yemek zorunda değilsin," diye teklif ettiğini duydu. "Sana başka bir şey bulurum." Oysa bahçesinde yetişen tek şey kış kabağıydı.

"Biliyor musun, buradayken yemek yapabilirim," diye beklenmedik bir öneride bulundu. "Çok güzel lazanya yaparım."

Ike'ın ağzı sulandı. En son ne zaman ev yapımı lazanya yemişti?

"Market alışverişi yapacağız," diye karar

verdi. "Yarın." "Burada ne kadar kalacağım?"

Bu soru onu yeniden tedirgin etti. "FBI'ın bombacıyı bulup bulamayacağına ve öğrencinizi öldürdüğünü kanıtlayıp kanıtlamayacağına bağlı."

Kaşığını yere bıraktı, aniden hasta görünüyordu. "Itzak'a olanları duydu mu?"

"Evet." Stanley hikâyeyi Cougar'a aktarmış, o da Ike'a anlatmıştı. Afgan öğrencisi, akşam işe giderken onu kaçırmak için başka bir adamla plan yapmış, ancak çocuk son anda fikrini değiştirmiş ve sadakatının bedelini hayatıyla ödemişti.

"İslam Kardeşliği ile bağları vardı. Washington'da inanç temelli bir grup."

"Ne olduğunu biliyorum." Bir avuç yerli terörist, diye düşündü.

"FBI, babamın Afganistan'da yaptıklarının intikamını... bana saldırarak almak istediklerini söylüyor." Zarif elini boynuna götürdü, sanki onu koruyormuş gibi.

Kadının yüzündeki ifadeden rahatsız olan Ike, "Seni burada kimse bulamayacak," dediğini duydu.

Başını salladı, gözlerini ıslıl ıslıl yapan yaşları durdurmak için hızla gözlerini kırptırdı.

"Yemeğini ye," diye emretti. Kendini onun çıkmazının içine çekilmiş hissetmesi onu rahatsız ediyordu. Bunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu, artık yoktu.

Güvecini karıştırdı ama yemedi. "Dinle, baş belası olmak istemem," dedi tereddütle, "ama hiç kıyafetim yok." Ağırılığı, dünyanın dönmeyi bırakacağını gösteriyordu. "Ayrıca, bir diş fırçasına ihtiyacım var."

Mükemmel, beyaz gülümsemesi muhtemelen ortodontiye bir servete mal olmuştu. "Bende fazladan bir tane var. Hiç kullanılmadı," diye ekledi, kızın gözleri irileşince. "Onu yiyecek misin, yemeyecek misin?"

Onu yatıştırmak için nazik bir ısırık aldı. Ike, muhtemelen hayatı boyunca kimseye deli demediğini ya da evinin bir viraneden farksız olduğunu söylemediğini kabul etti. Onun içindeki en kötü şeyi ortaya çıkarmayı başarmıştı ve bu da bir fırtınaya dönüşmüştü.

Ağlaması ve hafif hakaretleri onu her zamankinden daha çekici hale getirdi, lanet olsun.

Gerçek şu ki, son zamanlarda daha önce hiç yaşamadığı bir cehennem yaşamıştı. Uyuşturucu kullansa da kullanmasa da en azından iyi davranmaya çalışabilirdi.

"Taksideki adama baktın mı?" Hazır konu açılmışken bunu da açıklığı kavuşturabilirlerdi.

Aldığı ısırığı yutmak için mücadele etti. "Pek sayılmaz. Alacakaranlıktı. Yüzünü seçemedim, sadece gözlük taktığını fark ettim."

"Kimse tabakları almadı mı?"

Tekrar başını salladı. "Kimse fark etmedi bile. Itzak fikrini değiştirmemiş olsaydı, yaptıkları yanlarına kâr kalacaktı." Titreyen alt dudağını ısırdı. "O benim hayatımı kurtardı."

Zavallı çocuk muhtemelen ona yarı aşıktı.

"Sürücünün kimliğini belirlemeye yardımcı olabilecek bir şey söyledi mi?"

Başını sallarken yüzündeki tüm renk kayboldu. "Bana kaçmamı, taksi şoförünün beni bulacağını ve... kellemi alacağını söyledi."

Ike'ın midesindeki bulamaç geri dönmekle tehdit ediyordu. şaşkınlıkla Eryn'e baktı. Düşmanın kafasını kesmek köktendincilerin yurtdışında oynamaktan hoşlandıkları eğlenceli bir oyundu. Bugüne kadar, yurt içinde yetişen teröristlerin bir eğlencesi olmamıştı. Bu da muhtemelen Taliban ya da El Kaide'nin emriyle hareket ettikleri anlamına geliyordu. FBI bunu düşünmüş müydü?

Kendini iyice heyecanlanmış hissederek sandalyesini geriye itti ve odun sobasının yanına geçerek gece yarısına kadar yetecek kadar odun ekleyerek alevleri körüklemekle meşgul oldu.

"Babam seni neden gönderdi, Ike?"

Omzunun hemen üzerinden söylenen yumuşak soru onu ürküttü. Eryn'in masadan kalktığını duymamıştı.

Demir kapıyı kapatarak ellerindeki kiri fırçaladı ve ayağa kalkarak onunla yüzleşti. İlk dürtüsü onu gerçeklerden korumaktı ama sonra bilmesinin en iyisi olduğuna karar verdi. "FBI'nın seni yem olarak kullandığını düşündü."

Ciğerlerinden hava fışkırdı ama çok şaşırmış görünmüyordu. "Öyle hissettirdi," diye itiraf ederek onun sandığından daha zeki olduğunu kanıtladı. O izlerken, tüm vücudunu sarsan titremeleri bastırmak için kendine sarıldı. Adam ona doğru uzanmaya başladı ama sonra vazgeçti.

"Korkuyorum," diye fısıldadı. Menekşe mavisi gözlerindeki yalvaran bakışlar onu rahatlatması için yalvarıyordu.

Ike'in kalbi küt küt atıyordu. Tüm bu dokunaklı şeyler onda son on iki ayını -belki de bir ömür boyu- inkâr etmeye çalıştığı duyguları uyandırmıştı. Kız, asla sahip olamayacağı bir şeyi istemesine neden olmuştu.

"Yemeğini köpeğe ver," dedi ve kapıya doğru kaçtı. Şu anda ihtiyacı olan şey temiz hava ve daha net bir bakış açısıydı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, paniklemiş bir bakışla dönerek.

"Çok uzak değil." Yeterince hızlı çıkamadı.

"Ike?"

Bir ayağı kapıdan dışarıdayken arkasına baktı.

"Özür dilerim," diyerek onu daha da tedirgin

etti. "Ne için?"

"Alanınıza izinsiz girdiğim için."

Bugün ona davranış şeklinden sonra onun için üzülmesini istemiyordu. Ona baktığında ve seksi düşündüğünde değil.

Böyle bir şey olmayacak. Tek kelime etmeden yoluna devam etti, keskin bir şekilde serin havaya doğru itti ve kapıyı arkasından kapattı.

Güneş, komşu kara parçaları olan Yeşil Dağ ve Lairds Knob'un arkasında batmaya başlamıştı. Hayatta kalma kursu için genişlettiği patikayı takip eden Ike, seyrek, gölgeli ormanda yürüyerek bir milin ilk onda birini işaretleyen insan büyüklüğündeki kayaya ulaştı. Liken kaplı yüzeyine tırmanarak ayaklarını kenardan sarkıttı ve parlayan ufka hayranlıkla baktı.

Eryn'in mücadelesi, artık parçası olmak istemediği savaşın bir tezahürüydü. Ike'ı işe almak Stanley'nin onu oyuna geri döndürme yöntemiymiş, orospu çocuğu.

Ike'ın da başka seçeneği yoktu. Dört takım arkadaşının hayatına mal olan bir hatayı telafi etmek için her şeyi yapardı. Stanley bunu biliyordu. Ike'ın bir daha hata yapmayacağını biliyordu. Eryn'i dağına gelebilecek her türlü tehditten koruyacağını biliyordu.

Onu kendinden korumak mı? İşte asıl sınav bu olacaktı.

Beşinci Bölüm

Ringo, "Tamam, demek ki UPS'deki adam kendini şehit etmemiş," diyerek bulguları hakkında onları bilgilendirdi. "Ashwin Patel iki yaşından beri ABD vatandaşı, ayrıca Hindu inancına sahip."

Caine, "Bu bir kılıf olabilir," diye ısrar etti.

"Müdür, küçük bir pisliğin gelip paketi postaladığını ve parasını nakit olarak ödediğini söyledi." Ringo, Acil Müdahale Ekibi'nin parmak izi incelemesi için Quantico'ya götürmesi için içinde nakit para olan poşeti bir kenara koydu. "Hepsi bizim için geri sarılmış olan kasette."

Caine eski kaseti uyumlu bir oynatıcıya yerleştirdi ve herkes nefesini tutarak izledi.

"İşte o çocuk," dedi Ringo.

"Tanrım," diye haykırdı Caine. "Kaç yaşında, on beş yaşında falan mı?"

Küçük pislik, Jackson kararlıydı. Çocuk muhtemelen onların sistemine girmek için bile çok küçüktü.

Ses odasındaki serin termostat ayarına rağmen Caine'in kol altlarında ter lekeleri vardı. "Bu kadar genç bir çocuğu nasıl bulacağız?"

Jackson, "Şansımız yaver giderse öğrenme izni alırız," diye söylendi. Kendi kendine, saldırının arkasındaki beynin oldukça zeki olduğunu düşündü.

Caine yüz tanıma yazılımını sorgularken Jackson çocuğun her nüansını inceledi. Kendisi gibi davranan adamın aksine

Pedro, yüzünü gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Kasiyere gülümsedi, nakit olarak yedi elli ödedi ve çıktı. Jackson bombacının o olmadığını fark etti. Caine'in kötüleşen ruh haline saygı göstererek, onun yerine, "Çocuğun kutuda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok," dedi.

Ringo, "Evet, sanırım biri ona göndermesi için para vermiş," diye onayladı.

Caine her iki astını da görmezden gelerek NCIC'den gelen raporu aldı. "Patel temiz çıktı," diye aktararak zaten tahmin ettikleri şeyi belirtti.

UPS şoförü şüpheli değildi. Kutuyu postalayan çocuk hiçbir şey bilmiyordu, hiç kimse değildi, yüz tanıma sistemleri de EŞLEŞME YOK yazısını gösterdiğinde bunu kanıtlamıştı.

SSA Caine kolunu alnına sildi. "Elimizde hiçbir şey yok," diye itiraf etti, sersemlemiş görünüyordu. "Lanet olası güvenli evimizi bombaladılar ve elimizde tek bir ipucu bile yok!"

Ringo, "ERT bir şeyler bulabilir," diye önerdi.

Acil Müdahale Ekibi bombadan geriye kalanları analiz ediyordu.

Jackson, "Neden adamımıza şüphelilerimizden herhangi birini tanıyıp tanımadığını sormuyoruz?" diye önerdi.

Caine ona ters ters baktı. "Tabii ki ona soracağız." Kimliği belirsiz gencin fotoğrafının çıktısını almaya başladı. "Siz ikiniz bir işe yarayın," dedi fotoğrafı Ringo'ya doğru iterek. "Gidip mahalleyi tarayın ve elinizi çabuk tutun. Sonra müşterimizin peşine düşeceğiz."

Jackson çıkışa doğru giderken durdu ve geri döndü. "Müvekkilimiz mi dediniz, efendim?"

"Ben de öyle dedim çaylak." Caine'in sesi kendini beğenmiş geliyordu.

"Onu nasıl bulacağız?" Jackson, Eryn McClellan'ın ölmüş sayılacağını düşünmüş ve bundan memnun olmuştu.

Caine ona küçük, üstün bir gülümseme gönderdi. "Onu takip ediyorum," diye itiraf etti.

Ringo da geri dönmüştü. "Nasıl?" diye sordu.

"Geçen hafta köpeğe özel bir tasma aldım. Tıpkı eskisi gibi görünüyor ama köpeğin küresel konumunu bize veren bir SIM kartı var. Bunları herhangi bir evcil hayvan dükkanından satın alabilirsiniz." Caine açık olan dizüstü bilgisayarına dönerek bir tuşa dokundu ve ortasında neon bir noktanın yanıp söndüğü bir harita gösterdi. "Buranın 125 mil güneybatısında, Elkton adında bir kasabanın dışındalar."

Jackson neon noktadan Caine'in memnun gülümsemesine baktı ve şaşırtıcı bir sonuca vardı. "Babasının onun için geleceğini biliyordun."

"Şüpheli," diye düzeltti Caine. "*Bildiğim* tek şey, eğer kızı için geldiyse, köpeği de alacağıydı."

"Evet, ama neden onu geri almak isteyelim ki?" Jackson'a hiç mantıklı gelmedi.

Caine öfkeyle kızardı. "Biz Terörle Mücadele Bölümü'ndeniz Maddox," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Eğer teröristleri bulacaksak, kızı da bulmamız gerek."

Pek sayılmazdı ama patronuyla tartışmaya girmeyecekti. "Onu bize dönmeye zorlayamayız efendim," diye belirtti.

"Onu zorlayacağımızı kim söyledi?" Caine yanıp sönen ışığa baktı, yüzü onaylamaz bir ifadeyle buruşmuştu. "Ben sadece bu askerin kim olduğunu bilmek istiyorum. Eğer yasal görünürse, belki federal mülkiyeti yok ettiğini unuturum."

"Güvenli evi o bombalamadı," diye ısrar etti Jackson, iyice hayal kırıklığına uğramıştı. FBI'a başvururken Deniz Piyadeleri gibi dürüst çalıştıklarını varsaymıştı. Belli ki öyle değilmiş.

"Kanıtla," diye karşılık verdi Caine.

Jackson iç çekti. McClellan'ın seçkin askeri FBI'ın peşine düşmesinden hoşlanmazdı. Yapmadığı bir şey için suçlanmaktan da hoşlanmayacaktı. Adamın ölümcül yetenekleri hakkında bilgi sahibi olan Jackson, onu kızdırma fikrinden daha da az hoşlanıyordu.

**

Eryn uyuyamıyordu. Pütürlü bir şiltenin üzerinde yatıyor, çatı katının eğimli tavanlarında sürünen grotesk gölgelere bakıyor, bir yandan da inanamayarak günün olaylarını tekrarlıyordu.

Eğer içgüdülerine kulak verip güvenli evden kaçmasaydı, şu anda ölmüş olabilirdi. *Beni yem olarak kullandılar!* Bunun farkına varmak onu öfkeyle doldurdu. Jackson biliyor muydu? Nasıl bu kadar düşünceli ve anlayışlı olup da onu orada kendi başının çaresine bakması için bırakabilirdi?

Tüm hayatının böyle mi geçeceğini, korku içinde oradan oraya koşturup duracağını merak etti.

Gözlerini her kapadığında, Itzak'ın taksi şoförü onu yakaladığında hissettiği dehşeti hayal edebiliyordu. Ona söylediği veda sözlerini hatırladığında, adamın peşinden bıçakla geleceğini biliyor olmalıydı. Ve şimdi, onun yüzünden öğrencisi ölmüş, şehrin göbeğindeki bir Müslüman mezarlığına gömülmüştü. Cenazesine katılmayı çok istemişti ama elbette FBI ajanları bunun güvenli olmadığına onu ikna etmişti.

Eryn yorganı tekmeledi. Odun sobasının ısısı döşeme tahtalarındaki çatlaklardan yükseliyor, tavan arasını fırına çeviriyordu. Haplarını tuvalete attığı için Isaac Calhoun'a lanet olsun! O atmasaydı şimdi bebek gibi uyuyor olacaktı.

Kulaklarını zorlayarak onu dinledi, ama tek duyabildiği yatağının yanındaki Winston'ın horultusu ve odunların çıtırtısıydı

alt kattaki odun sobasında. Penceresinin dışından gelen bir gıcırtı sesi onu aniden doğrulmaya zorladı.

O da neydi öyle? Rüzgâr uğuldadı ve pencerenin camları takırdadı. Gıcırtı tekrar geldi. Aşırıya kaçan hayal gücü, kulübenin etrafında sinsice dolaşan ve kulübeyi çakmak gazı ile ıslatan teröristlerin görüntülerini ortaya çıkardı. Hayatını sona erdirmek için tek gereken bir kibrit çakmaktı.

Düşüncelerinin yönünden korkarak yataktan fırladı ve kot pantolonunun içine kıvrıldı. Bir başka rüzgâr onu savaş ya da kaç modunda merdivenlerden aşağı uçurdu. Tek rahatını elinden aldığı için Ike'a ne kadar kızsada, o onun koruyucusuydu.

Ama orada değildi. Yatak odasının kapısının çalınması sessizlikle sonuçlandı. Serin havada nemli teninde tüyler diken diken oldu. "Ike?" Cevap vermeyince yavaşça kapı kolunu çevirdi. Ay ışığının aydınlattığı yatağı boştu ve hâlâ özenle yapılmıştı.

Boş kulübeyle yüzleşmek için döndü. Korku çıplak kollarında gezindi. Adam neredeydi? Pencereye doğru ilerleyerek dışarıya baktı. Aynı anda, camda beliren bir silüet ayın ışığını söndürdü.

Eryn boşuk bir çığlıkla geri sıçradı.

Verandadaki tahtalar gıcırdadı. Sonra kapı inleyerek açıldı ve soğuk hava içeri girdi. Eryn koltuğun arkasına saklandı, kimden saklandığından tam olarak emin değildi. Winston onu savunmak için merdivenlerden hızla indi ve Ike'ın "Sakin ol oğlum," demesiyle yerde kemiksiz bir su birikintisine dönüştü. Sadece Ike vardı.

Işık yandı. Bir çift koşu ayakkabısı görüş alanına girdi. Boynunu çevirdiğinde adamın kaşlarını çatarak kendisine baktığını gördü.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey," dedi, dengesiz bir şekilde ayağa kalkarak. "Dışarıdakinin sen olduğunu bilmiyordum."

Bakışları kaşkorse üzerinde gezindi ve ona daha rahat uyuyabilmek için sütyenini çıkardığını hatırlattı.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Uyuyamıyorum," dedi kollarını onun her şeyi gören bakışlarına karşı kavuşturarak. "Haplarımı atmamalıydın."

Omuz silkti. "Şu anda yapabileceğim bir şey yok."

Kalpsiz adam. Beni rahatlatabilirsin. "Saat kaç?" diye sordu.

Saatine baktı. "Sıfır yüz saat."

Gece yarısı. "Ve sen daha yatağa bile gitmedin?"

Ellerini ceplerine soktu. "Pek uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

"O zaman sen de uyuyamazsın." Belki bir masa oyunu falan oynayabilirler.

Ama gözlerinin çıplak kollarına değme şekli ona başka bir şey düşündüğünü söylüyordu. Vücudu ani bir farkındalık ve biraz da ihtiyatla karıncalandı.

"Burada olduğumu babamdan başka bilen var mı?" diye sordu, Komutan'ı kasıtlı olarak gündeme getirerek. Ike'ın babasına olan bağlılığı onu uygunsuz bir şey yapmaktan alıkoyacaktı.

"Sadece

Cougar." "Kim

o?"

"Eski takım arkadaşım. Onunla gitmen gerekiyordu," diye ekledi Ike, onu daha önce bu kadar kötü bir ruh haline sokan şeyin ne olduğuna ışık tutan bir kızgınlıkla. "Ama o hiç gelmedi. Karısı hasta. Ölmek üzere."

"Kanser mi?" diye tahmin etti, yüz­süz Puma'ya karşı bir parça merhamet duyarak.

"Evet," dedi.

Tek hecede biraz şefkat sezdiğini düşündü. "Ama burada da güvendedim, değil mi?" diye ekledi, hâlâ güvence istiyordu.

Bakışları düşük bel kot pantolonunun üzerindeki çıplak et şeridine kaydı. "Yatağına geri dön," dedi, olumlu bir cevap yerine.

Namusunun tehlikede olabileceği çıkarımı nabzının hızlanmasına neden oldu. Gerçekten de onu çekici buluyor muydu? Bunu göstermek için tuhaf bir yolu olduğu kesindi.

"Okuyabileceğim kitaplardan bahsetmiştin?" dedi, şansını denedi.

Sözsüzce yatak odasına doğru döndü. Elinde bir avuç kitapla dönüp onları sehpanın üzerine bıraktı.

Karnı guruldadı. "Yiyebileceğim bir şey yoktur herhalde?"

Bakışları ona öylesine yırtıcı bir şekilde dikilmişti ki Eryn nefesini tuttu. Belki de onu zorlaması düşüncesizceydi ama adamın vücut dili onu korkutmaktan çok meraklandırmıştı.

Mutfağa dönerek dolabın içini karıştırdı ve folyoya sarılı bir beslenme çubuğu bulup kapıya doğru giderken kadına fırlattı. "Yatağına geri dön," diye tekrarladı ve hızla çıktı.

Soğuk hava onu titreyerek ve yalnız bıraktı. Tam da düşündüğüm gibi, diye düşündü hüzünlü bir gülümsemeyle. General McClellan'ın kızına el sürmeye cesaret edemezdi.

Kitap yığınının üzerine eğilerek, küçük bir hayal kırıklığını kabul etmeyi reddetti.

Eryn'in askılı küçük bluzunun altından çok net bir şekilde görünen olgun göğüslerinin görüntüsü Ike'in gözbebeklerinin arkasını yaktı. Cömert şekilleri, sertleşmiş meme uçlarının gölgesi, bir kedinin dilinin törpüsü gibi sinirlerini aşındırdı.

Tanrım, gözlere daha kolay görünmesi gerekmiyordu.

Araba yolunun inişe geçtiği yere doğru ilerleyen Ike, içindeki arzuyu kemirdi ve sonra acımasızca bir kenara itti. Zaten sahip olduğundan daha fazlasını istemek tehlikeliydi. Burada, Blue Ridge Dağları'nda kendisi için kurduğu hassas dengeyi bozuyordu.

Burada, Overlook'ta, huzuru bozacak hiçbir şey olmamıştı. Rüyaları dışında hiçbir şey onu geçmişi hatırlamaya zorlamıyordu. Şimdiki zamanda tek meşguliyeti hayatta kalmaktı ve bu konuda çok başarılıydı, bu yüzden de bu beceriyi başkalarına öğretiyordu. Yalnızlığında kendini neredeyse düşmanın artık var olmadığına inandırabiliyordu. Ne de olsa Usame Bin Ladin ölmüştü. Teröre Karşı Savaş'ta önemli bir gedik açılmıştı.

Ancak Eryn'in içinde bulunduğu koşullar aksini gösteriyor, düşmanın hâlâ dışarıda olduğu ve çoğaldığı yönündeki rahatsız edici hissi yeniden uyandırıyordu.

Bu gece tedirginliğini yatıştırmak için Blue Ridge'in huzuruna ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alarak farkındalığını merkezileştirdi, sonra da onu gecenin serinliğine doğru genişleterek beklenmedik rahatsızlıklar aradı.

Naked Creek'in çağıltısı, rüzgârın fısıltısı, granit ve dağ defnesinin kokusu her zaman olduğu gibi huzursuzluğunu yatıştırdı. Ama dağın eteklerinde rölantide çalışan büyük bir gaz motorunun hafif gürültüsü onu yeniden uyandırdı.

Ike kaskatı kesildi ve tüm enerjisini potansiyel tehdidi tanımlamaya yoğunlaştırdı.

★★

Brad Caine takip programından tepelerinde beliren dağa bakarak, "Onu orada tutuyor," diye karar verdi.

Karavanın farlarının ters çevrilmiş konilerinde, tuğla sütunlar karanlık ağaçların arasından hızla kıvrılan çakıllı bir araba yolunu çevreliyordu. Yarı çıplak dallardan oluşan bir ağın ortasında, dağın zirvesine yakın uzak bir ışık parıldıyordu. Brad, General McClellan'ın kızını korumak için FBI'dan daha uygun olduğunu düşündüğü kişiyi düşünürken kızgınlık merakla yarışıyordu.

Maddox'un telefon görüşmesinin sona erdiğini duyunca boynunu bükerek ona baktı. "Ee?" diye sordu.

"Şerif Ofisi yukarıda kimin yaşadığına dair hiçbir fikirleri olmadığını söylüyor." Çaylağın açık renkli gözleri karanlığı yarararak onunla alay eder gibiydi.

Brad, daha çok bakamayacak kadar tembeller, diye düşündü.

"Kayıtlarının dijital olmadığını söylediler. Ama yarın Belediye Binası'na gidersek, dosyalarını arayacaklar. Ofis sekizyüzde açılıyor."

Brad sürücü koltuğunun yanındaki kaptan koltuğunda daha ağır bir şekilde arkasına yaslandı. Teröristleri güvenli eve çekmek beklediği ipuçlarının ne niceliğini ne de niteliğini ortaya çıkarmıştı. Müşterilerinin peşine düşerken daha fazla çıkmaz sokakla karşılaşacağı belli değil miydi?

Ringo, "Arabamızın o yokuşu çıkabileceğini bile sanmıyorum," diye ekledi. Yeşil sedanları, yerel sürüşü daha kolay hale getirmek için karavana çekilmişti. "Eryn'in bu adamla güvende olduğundan emin miyiz?"

"O güvende," dedi aylak Brad'in dişlerini kenetleyen bir güvenle. "Asker babası için çalışıyor; ona zarar vermeyecektir."

"Kapa eneni Maddox." Brad üç aydır özel ajan olan bir adamın daha fazla akıl vermesine dayanamıyordu. Her şeyi anladığını sanıyordu ama FBI'ın iç politikası hakkında hiçbir şey bilmiyordu: terfi etmek, sorumlu özel ajan olmak için ne gerekiyordu. Brad on bir yıl boyunca özel ajan olmak için mücadele etmişti.

"Emredersiniz efendim," dedi aylak, sözleri saygılı, ses tonu itaatsizdi.

Ringo aralarında gergin bir bakış fırlattı. "Buradan nereye?" diye sordu.

Mobil Komuta Merkezi'nde uyumak için minderler vardı ama şilteler kaya gibi sertti ve Brad'in belinde sorunlar vardı. "33. yolda geçtiğimiz motele gidelim," dedi.

"Elkton Moteli," diye cevap verdi aylak, hafızası sinir bozucu derecede doğruydı. Onun gibi parlak, genç adamlar yaşlıların hak ettikleri otorite pozisyonlarına gelmelerini zorlaştırıyordu.

Ringo dikkatlice Naked Creek Yolu'na geri döndü ve karavanlarını medeniyete doğru çevirdi. Hah, diye düşündü Brad. Kayıtları hâlâ dosya dolaplarında tutulan bir ilçeyi tanımlamak için uygarlık uygun bir sözcük değildi.

**

Kimliği belirsiz araç tam olarak dört dakika on saniye boyunca dağın eteklerinde rölantide durdu.

Muhtemelen bir dağıtım kamyonuydu, dedi Ike kendi kendine, sabahları açılan kahvaltı mekanlarına taze malzemeler getiren türden bir kamyon.

Şafak sökerken. Bir insan Elkton'a doğru giderken nasıl kaybolabilir ki?

Vitesler gıcırdarken ve hızlanan motorun sesi azalırken saatine bakıp bekledi. Gelişmiş güvenlik sistemi Doppler teknolojisini pasif bir kızılötesi sensörle birleştirerek insan ve doğal izinsiz girişleri birbirinden ayırt edebiliyordu. Eğer birisi araçtan inip dağa tırmanmaya kalkarsa, uyarılacaktı. Dijital görüntüler stratejik olarak yerleştirilmiş kameralardan kablosuz olarak dizüstü bilgisayarına iletilecekti. Ama ortada bir izinsiz giriş yoktu; kalbinin bu kadar düzensiz atması için bir neden yoktu.

Stanley'e, kaçıp gittiği savaşı hatırlattığı için lanet olsun! Blue Ridge Dağları, Güneydoğu Afganistan'ın dağınık tepelerinden gündüzün geceden farkı kadar farklıydı ve Ike da böyle olmasını tercih ediyordu. Radyoyu bilinçli olarak kapalı tutuyor, televizyon almayı reddediyor ve haberler için internette gezinmekten kaçınıyordu. Ama ne zaman şehre gitse, dergi ve gazetelerin manşetlerinden savaşın onsuz da devam ettiğini öğreniyordu. Üstelik savaş, ülke içinde büyüyen yeni bir terörizm ifadesine bürünmüştü.

Bu yeni teröristler durdurulmazsa Amerikalıların kendi sınırları içinde sahip oldukları altın güvenlik duygusu paramparça olacaktır.

Ama bu onun sorunu değildi. Başka bir keskin nişancı Taliban ve El Kaide saflarını seyreltebilir ve bu işi daha iyi yapabilirdi. İç Güvenlik ve FBI ülke içindeki tehditle başa çıkabilirdi. Bu savaşı kazanmak için ona ihtiyaçları yoktu.

Gerçekten mi? O zaman Eryn neden hayatı için kaçıyor?

Soğuk ellerini ceplerine soktu, bunu düşünmemeye kararlıydı.

Brad, karanlık motel odasında bedensizleşen sesiyle, "Varlığımız UPS mağazasındaki çocuğu tanımıyor," diye duyurdu.

Bir dakika önce cep telefonu onu ve Ringo'yu uyandırmıştı ama sabah koşusundan yeni dönmüş olan Jackson'ı uyandırmamıştı. Deniz Piyadeleri'nde geçirdiği on dört yıl, kavanoz kafalıyı şafak sökmeden yataktan kalkıp beş mil koşmaya şartlandırmıştı.

Çünkü çocuk bir terörist değil, demek istedi Jackson, ama neden sabahın köründe Caine'in kötü tarafına geçsin ki?

"Pedro gibi davranan adamdan ne haber?" Ringo esnemesini bastırarak sordu. "Varlık onu tanıdı mı?"

"Yüzünü yeterince göremedim," dedi sesi sürekli sinirli çıkmaya başlayan Caine.

"Pedro henüz gelmedi mi?" Jackson cevabı zaten biliyordu; sadece dolambaçlı bir yoldan bir noktaya değinmek istiyordu.

"Henüz değil." Caine ayaklarını kendisi için ayırdığı yataktan dışarı salladı ve astlarını paylaşmaya zorladı. Takip programına bakmak için dizüstü bilgisayarına uzandı. "Müşterimiz hâlâ dağda."

"Saat kaç?" Ringo sordu.

"Yedi buçuk," dedi Caine. "Eğer Belediye Binası sekizde açılıyorsa, yola çıksak iyi olur."

Onlara ne yararı olacaksa. Jackson, Caine'in McClellan'ın askerini teşhis etme ihtiyacını anlamıyordu. Eğer adam Jackson'ın şüphelendiği kadar yetenekliyse, onu asla geri alamayacaklardı. Kız onlar için kayıp sayılırdı. Bunu söylemekten nefret ediyordu ama muhtemelen onun için en iyisi de buydu.

★★

"Sıcak su yok."

Eryn'in sesinde bir titreme duyan Ike pencereden döndüğünde, kasabaya gitmeden önce duş almadığını fark etti. Saçları, çantasındaki tarakla ehlileştirme çabasına meydan okuyan, dağınık ve asi bir kütle halinde dökülüyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerinin kenarları koyu halkalarla çevriliydi ve gözleri sulanıyordu.

Stres mi yoksa detoks mu? diye merak etti. Kendini zar zor toparlıyor gibi görünüyordu. İstenmeyen ve açıklanamayan empati onu hazırlıksız yakaladı.

"Hadi gidelim," dedi. "Belki öğleden sonra su daha sıcak olur. O zaman duş alırım."

Ona duyduğu acıma duygusundan kurtulmak istedi ama bu duygu onu terk etmedi. Prensesler soğuk duş almazdı, belli ki. Yapmak zorunda da değillerdi.

Allah kahretsin. "Burada bekle," dedi.

Dışarı çıkarak, kursiyerlerinin mataralarını içine daldırmaları için kullandığı büyük teneke kazanı buldu. Onu içeri taşıyarak odun sobasının üzerine koydu, hortumu almak için dışarı çıktı, çalıştırdı ve kazanı doldurmak için evin içinde sürükledi, suyun parke zemine damlamaması için hattı büktü.

Eryn'in ona gönderdiği titrek gülümseme sinirini yatıştırdı.

Ama otuz dakika sonra, kadın küvette oyalanırken, banyo suyunu ısıttığına pişman oldu çünkü şimdi kanepede oturmuş, onun küvette oyalandığını hayal ettikçe ısınıyor ve rahatsız oluyordu. Sabun kokusu kapalı kapının altından dışarı sızıyordu. Kadının mırıldandığı unutulmaz melodi ona bir denizkızının büyüsünü hatırlattı, dinleyecek kadar aptal denizcileri ölüme sürüklüyordu.

Kendinden geçen Ike, ayağa kalkıp köpeği gezdirmesini emretti.

Kapıya giden yolun yarısında Eryn'in fişi çektiğini duydu. Eryn'in sudan çıktığını, su perisi gibi ıslak ve pırıl pırıl vücudunu zihninde canlandırdı. Adamın bulduğu fazladan havluya uzanıyor, soğuk havada meme uçları sertleşiıyor, kalçalarında ve poposunda tüyleri diken diken oluyordu.

"Winston, gel," diye seslendi. Onu görür görmez uyuyan arzularını uyandırmıştı. Ne olmuş yani? Ike'ın arzuladığı ama onsuz da yapabildiği pek çok şey vardı; yıllanmış viski, sıcak bir küvet, binmek için büyük bir at. Eryn kendini mahrum bıraktığı şeylerden sadece biri olacaktı.

**

Jackson incelemekte olduğu dosyayı sol kolunun üzerinde dengede tutarak sağ eliyle vızıldayan telefonuna uzandı. "Maddox," diye cevap verdi, amirinin numarasını tanıyordu.

Jackson ve Ringo Belediye Binası'ndaki kayıtları incelerken yerel bir fırında kahvaltının tadını çıkaran Caine, "Hareket ediyor," dedi. "Oradaki işini bitir ve beni almaya gel."

"Evet, efendim." Jackson telefonunu kaldırdı ve dosyayı kapattı. "Ringo," dedi başını kapıya doğru sallayarak. "Hanımefendi, bunları dn almamız gerekecek." Dosyaları kollarının altına sıkıştırarak sekreterin yanından hızlı adımlarla geçmeye başladı.

"Oh, hayır bilmiyorsun." Ayağa fırladı ve dosyaları adamın elinden aldı. "Bu orijinaler hiçbir yere gitmiyor," diye bağırdı. "Eğer biraz beklersen, sana kopyalarını çıkaracağım."

Jackson alaycı bir gülümsemeyle başını salladı ve Ringo'ya beklemesini işaret etti. Sivil sektörde bile atlanması gereken çemberler vardı.

★★

"Teşekkür ederim," dedi Eryn, Ike yönünü değiştirip Durango'yu dağdan aşağı doğru çevirirken. Winston arka koltuğa yaslanmış, memnun ve sessizdi; oysa birkaç dakika önce öyle bir gürültü koparmıştı ki, Eryn onu da getirmesi için Ike'a yalvarmıştı. Ike, kot ceketinin altında bir tabanca ve koltuğunun arkasında yerde duran bir tüfekle silahlanmış olabilirdi ama köpek onun güvenlik battaniyesiydi.

"Hoş geldiniz," diye mırıldandı, onları dik bir şekilde alçalan araba yoluna sokan keskin dönüşte pazarlık yaparken.

Ön koltuktan bakıldığında daha da etkileyici olan yüksek manzara, onun pek de dostça olmayan ses tonunu telafi ediyordu. Aşağıdaki vadide küçük oyuncak evler, ahırlar ve pastel renkli meyve ağaçları vardı. Orada kötü bir şey olması mümkün değil, dedi kendi kendine.

Ike'ın profili ona aksini söylüyordu.

Bakışları adamın direksiyonu yetkin bir şekilde kavrayışına kaydı ve o büyük, hünerli görünen ellerin kendisine dokunmasının nasıl bir his olduğunu hayal ederken midesi altüst oldu. Bu kadar acımasız görünen eller zevk verebilir miydi? İçinden bir ses evet, kesinlikle diyordu. Onun için banyo suyunu ısıtmıştı, değil mi? Belli ki nasıl ilgi gösterileceğini biliyordu.

"Aslen buralı mısın?" diye sordu merakını belli ederek.

"Hayır," dedi. "Ohio."

"Virginia'ya yerleşmenize ne sebep oldu?"

Omuz silkti, gözlerini karşıya dikti ve hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik koyulaştıkça içten içe bir ah çekti. Onunla burada daha ne kadar kalmak zorunda kalacaktı? Adamın iletişim becerileri Winston'inkilerden bir adım öndeydi.

Tam sessizliğe alışmışken, adam ona "Lancaster kim?" diye sordu.

"Bir ayı." Ona bir gülümseme fırlattı. Adamın ifadesi kuşkulu bir hal aldı.

"En sevdiğim pelüş hayvanım," diye açıkladı. "Onu çocukken, Almanya'da yaşarken İngiltere'yi turladığımız zamanlarda almıştım. Tabii ki bunu sadece babam bilebilirdi, bu yüzden güvenli kelime olarak onu seçti. Şimdi sen de biliyorsun," diye belirtti.

Ike başını salladı ve kabuğuna geri döndü. Bir çukurun etrafında manevra yaptı, yağmur suyunun çakılları aşındırdığı yerde yavaşladı. "Baban iyi bir adam," dedi uçurumdan sekerek geçerken.

Eryn'in gözleri yaşlarla doldu ve babasıyla konuşmayı ne kadar özlediğini fark etti. "Onu arayabilir miyim?" diye yalvardı. "Pazar günleri hep konuşuruz."

"Hayır." Ike başını salladı. "NSA onun telefon görüşmelerini izliyor. Kimsenin senin nerede olduğunu bilmesini istemiyor. Üzgünüm," diye ekledi, ona doğru baktı ve yüzündeki acı dolu ifadeyi gördü.

Hayal kırıklığını gizlemek için başını çevirdi. Dere yanlarından akıyor, berrak suların altında renkli kuvarsitler parıltıyordu. Kendini toparladıktan sonra Ike'a baktı ve onu kuşatmış gibi görünen izolasyondan etkilendi. "Ailen var mı?" diye sordu ona. "Ohio'da olabilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla."

Bu ifadeyi tuhaf buldu. "Bildiğiniz kadarıyla mı?"

Bir elini kaldırıp telsizi açtı ve konuşmalarını kısa kesti.

Ağızı açık kaldı. Ne kadar kabaydı! Belli ki onun hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu. İyi o zaman. Zaten onunla kişisel bir ilişki kurmak istemiyordu. Onun için koruyucusundan başka bir şey değildi.

O zaman neden duyguların incindi? diye sordu kendi kendine.

Yüzünü çevirerek ona bakmayı reddetti, bunu düşünmeyi bile reddetti.

Altıncı Bölüm

Eryn McClellan ona sessizlik muamelesi yapıyordu, Ike hafifçe eğlendiğini fark etti. Tek kelime etmeden yirmi dakika geçirmeyi başarmıştı - muhtemelen bu onun için bir rekordu. Bu süreçte alt dudağını o kadar çok ısırmıştı ki, iyice öpülmüş gibi görünüyordu. Kahretsin, şimdi de onu öpmeyi düşünüyordu.

Ona bakma bile, diye emretti kendine.

Ama gözlerini ondan alamıyordu. Tek bir makyaj lekesi olmayan, yeni yıkanmış saçları nemli bir düğümle bağlanmış, dünden kalma kıyafetler giyen ve yüzünde tekinsiz bir ifade olan Eryn, 2.000 nüfuslu Elkton'daki diğer kadınlara benzemiyordu.

Çok zarıftı. Teni çok berraktı ve konuştuğunda -ki yakında konuşacaktı- Virginia'nın bu bölgesinden gelen dağ tınısına hiç benzemeyen düzgün, gramer kurallarına uygun bir İngilizce kullanıyordu.

Ve Dollar General'da kıyafet alışverişi yapmak onun için alışılmadık bir işti. "Benim bedenime göre neredeyse hiçbir şey yok," diye homurdandı, rafları başarısız bir şekilde gözden geçirdikten sonra sessizliğini bozdu. Sonunda sarı bir kazağı eline aldı, uyup uymayacağını görmek için göğsünün üzerine koydu, sonra da sözsüz bir şekilde alışveriş arabasına doğru fırlattı.

Ve ıskaladım.

Ike'ın kaburgaları gıdıklandı. Sersemletici hissin etkisinden kurtulamayınca beklemeye karar vererek vitrine doğru ilerledi.

Bir gözü otoparkta, diğer gözü Eryn'deyken, arabasını başka bir kazak, bir kot pantolon ve pembe, kadife bir eşofmanla doldurmasını izledi. Eryn'in seçimlerinin bir planı olup olmadığını ya da hepsinin isabetli mi yoksa isabetsiz mi olduğunu merak etti. Kadın pastel renkli külot ve sütyenlerin olduğu rafa doğru ilerlerken, adamın nabızı hızlandı. Kendini diğer tarafa bakmaya zorladı, ama onun seçtiklerini giydiğini hayal etmeden önce değil.

Tanrı aşkına, başka bir şey düşün.

Kadın tuvalet malzemeleri için mağazanın arka tarafına doğru döndüğünde, adam olduğu yerde kalarak ona mahremiyet sağladı. Sonunda, teslim olmuş bir ifadeyle kasaya yöneldi.

Kadın çantasının ceplerinden birini açtığı sırada adam da ona katıldı. "Ben öderim," dedi ve cüzdanını çıkardı.

Başını kaldırıp ona bakarken gözlerinde inanılmazlık parlıyordu. "Buldum," dedi ona.

"Nakit," dedi ve kredi kartlarının takip edilebileceğini hatırlattı.

Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve saçını düzeltti. "Ah." Arabasıyla birlikte geri çekilmeye başladı.

Ike eğlenerek parayı geri aldı ve kasiyere üç adet yirmi dolarlık banknot uzattı.

"Sana borcumu ödeyeceğim," diye mırıldandı Eryn, telaşlanmış ve aşağılanmış görünüyordu.

Tek kelime etmeden uzaklaştı. Çıkışa yaklaşırken, Durango'nun arka camından Winston'ın başını okşayan tulumlu bir adam gördü.

Köpeği getirmek büyük bir hataydı. Neyse ki adam uzaklaştı.

"Babam beni tutman için sana para mı ödüyor?" Eryn'in bu keskin sorusu Ike'in dikkatini onun arkasında, elinde satın aldıklarıyla durduğu yere çekti.

"Ne? Hayır." Para hakkında hiç konuşulmamıştı.
Sadakat, bir liderin bedelini ödemek zorunda olduğu
bir şey değildi.

Yükünü hafifletmek için poşetlerin yarısını alan Ike, onu kapıdan dışarı çıkardı ve alışveriş merkezinin diğer ucundaki markete doğru ilerledi. Üstü kapalı yürüyüş yolu boyunca ilerlerken, aniden izlendikleri şüphesine kapıldı.

Kimi? Geniş park alanında suçluyu aradı. Ensesi karıncalandı. Nerede?

Eryn'in dirseğinden tutarak onu kendisiyle bina arasına çekti ve adımlarını uzattı. Aldıklarını bir market arabasına bırakarak arabayı otomatik kapılardan hızla geçirdi. Eryn onun öfkesine dayanamayarak yavaşladı ve geçidin hemen içinde durdu.

Ike kısa kesip geri çekildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, kadın gözlerini kapattığında.

Onu susturdu. "İhtiyacımız olanı görselleştirmek."

Pencerelerden dışarı tedirgin bir bakış attı ama yine de endişelenmesi için bir neden göremedi.

Kadın durduğu gibi aniden ilerlemeye başladı ve adam da onun peşinden gitti, bakışlarının aşağıya kaymasını engellemeye çalışıyordu - ki zaten kayıyordu.

Şimdi neden Stanley'nin kızı hayal edilebilecek en tatlı, kalp şeklinde kışa sahip olmak zorundaydı? Lanet olası karma, diye düşündü.

Sonraki yarım saat boyunca, Ike'ın tansiyonu giderek yükselirken Eryn göz gezdirdi. Saatinin tik taklarını, dükkândaki sesleri, farklı ayak seslerini dinlerken kadının iki kutu ekmek kırıntısının içindekileri karşılaştırmasını izledi. Görünüşe göre kadın aceleye getirilemezdi.

Sonunda bir kutuyu alışveriş arabasına yerleştirdi ve diğerini geri koydu. "Neden bu?" Kararını verirken neden bu kadar çaba harcadığını bilmek istiyordu.

"Daha az koruyucu madde. Yediklerime dikkat etmek zorundayım." "Kilona dikkat ediyor musun?"

Ona tuhaf bir bakış attı. "Kanser benim ailemde var," dedi.

Uyanmak için tokat yemiş gibi hissetti. Varsayımlarının yanlış çıktığı ilk sefer değildi bu. O haplara bağımlı olduğunu varsaymak gibi. Eğer koruyucu maddelerden uzak duruyorsa, muhtemelen uyuşturucudan da uzak duruyordu. Ona karşı olan sertliğini hatırlayınca içten içe ürperdi ve yüzü ısındı.

Ama sonra FBI'ın onu uysal tutmak için hapları yazıp yazmadığını merak etti ve bu da aklını aptallığından uzaklaştırdı.

Dakikalar sonra paralarını çektiklerinde hâlâ FBI'ın el altından yürüttüğü taktikleri düşünüyordu. Eryn'in daha önce aldıklarına kendi market alışverişlerini ve Winston'ın köpek mamasını da ekleyen Ike, arabayı dışarı itti. Serin güneş ışığına adım attıkları anda, yine birinin onları izlediği hissine kapıldı.

Lanet olsun! Kimdi ve hangi cehennemdeydiler?

"Bekle," dedi ve Eryn önden koşup köpeğini selamlamaya çalışırken kolundan yakaladı.

Bileğindeki yumuşak inceliğin farkında olan adam, arkalarındaki çatıda keskin nişancı izi aradı. Hiçbir şey yoktu. Sonunda onun tetikte olduğunu fark ettiğinde, kızın geniş gözlü incelemesinin farkındaydı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Yok bir şey. Yürümeye devam et." Park yerindeki tüm arabaları tek tek inceledi ama yine de tedirginliğini açıklayacak bir şey göremedi. "Ben çantaları alayım. Sen bin." Uzaktan kumandalı anahtarıyla kapıların kilidini açtı. "Buraya otur," dedi, onu ön taraf yerine orta tarafa oturmaya zorlayarak.

"Neden?" Sesi bir oktav yükselmişti.

"Yap gitsin," dedi ve onun ardından market alışverişini yaptı. Tam o anda, gezinen bakışları park yerinin uzak tarafında, çiçek açmış bir sıra Bradford armudunun arkasında, bankanın yanında park etmiş, tamamen gümüş rengi bir karavana takıldı. FBI güvenli evlerini tıpkı bunun gibi bir karavandan izlemişti. Kendisi görmemişti ama Cougar'ın tarifine uyuyordu.

Gözlerini kısarak uzaklara bakarken, güneş ışığı renkli bir pencerenin hemen içindeki yansıtıcı bir yüzeyden yansıyor.

Ike'ın adrenalini yükseldi. Görüş alanından çıktı. Dürbünler bu tür bir parlama yapardı. Eski model bir tüfek dürbünü de öyle. İkisi de hoş bir olasılık değildi. Basınç göğsüne bir mengene gibi indi.

Hayatta olmaz. FBI onları bulmuş muydu? Nasıl bulmuşlar? İz bırakmamak için çok dikkatli davranmıştı.

Soğuk terler dökerek sürücü koltuğuna oturdu ve seçeneklerini gözden geçirdi. Dodge Durango'su dört tekerlekten çekişliydi. Karavan ise açık yolda kolayca geçebileceği büyük, hantal bir metal yığınaydı. O zaman onlardan kaçacaktı. Eryn'i kulübesine götürecek ve sığınacaktı.

Stanley kızının FBI gözetiminde olmasını istemiyordu ve eğer Ike onu sessizce teslim edecekse cehenneme kadar yolu vardı. Sadakatini borçlu olduğu kişi Sam Amca değildi, artık değildi.

★★

Jackson tiksintiyle renkli cama dönerek, "Az önce seni gördü," dedi. Kırk metrelik Mobil Komuta Merkezi'nden çok daha az rahatsız edici olan Taurus'u getirmeleri gerektiğini biliyordu.

"Saçmalama." Caine ona küçümser bir bakış fırlatırken dürbünü indirdi.

Ringo bilgisayar konsolundaki ikinci koltuktan fırlayarak, "Onu takip edeceğiz," diye teklif etti.

"Bekle." Caine Durango'nun çıkışa doğru ilerleyişini izledi. "Bırak gitsin. Bizden daha hızlı koşacaktır. Ayrıca burada olduğumuzu bilecek."

Çok geç, diye düşündü Jackson.

"Adamım!" Ringo'nun gözleri arka gözlüklerinin camlarının ardında kocaman olmuştu. "Kim bu adam?"

"Kim olduğunu biliyoruz," dedi Caine, Virginia Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden az önce fakslanan raporu kontrol ederken. "Ve plaka da bunu doğruluyor: Isaac Thackery Calhoun. Ringo, hemen NCIC'den araştır. Şerifin ofisini kontrol et. Belki sabıka kaydı vardır."

Jackson kaybolan aracı işaret etti. "Efendim, bizi çoktan gördü. Adamda vahşi bir hayvanın içgüdüleri var. Hiçbir terörist ona yaklaşamaz. Bundan memnun değil miyiz?"

Caine'in yüz ifadesi sertleşti. "O sadece bir adam Maddox," diye karşılık verdi. "Ve eğer onun doğru adam olduğunu düşünmüyorsam, o zaman, Tanrı adına, onu geri alacağız."

Jackson'ın gözlerini devirmemek için yapabileceği tek şey buydu. SSA Caine bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kalacaktı. Isaac Calhoun gibi adamlar hayaletlerdi. Savaşta geldiklerini asla duymaz ya da görmezsiniz, ama güneş doğduğunda orada olduklarını kesinlikle bilirdiniz.

Ike park yerinden çıktı ve hızla hızlandı. Sakın beni takip etme, diye dua etti, bir gözü dikiz aynasındaydı.

Yüz metre kadar sürdü. Karavan hareket etmedi.

Yarım mil. Kalp atışları yavaşladı. Karavan park yerinde hareketsiz kaldı.

Tam bir mil. Bir şey yok.

Uzun bir nefes alan Ike, gördüklerini ve hissettiklerini gözden geçirdi. Belki de Federaller değildi. Belki de New Jersey'li emeklilere ait sıradan, eski bir karavandı.

Avuçlarındaki ter kururken, dört şeritli otoyoldan saptı, şehir merkezinden geçtikten sonra sağa, çiftlikler, kiliseler ve evcil hayvanlardan başka bir şeyin olmadığı, hepsi de yükselen dağların arkasında kalan Red Brush Yolu'na döndü. Dolambaçlı, tepelik yolda yanlarından tek bir araba bile geçmiyordu ve bu Ike'ın hoşuna gidiyordu.

Peki ya izolasyon içgüdülerine zarar verdiyse? Günden güne, aydan aya yalnız kalmak onu aşırı hassaslaştırmış olabilirdi. FBI'ın onun izini bu kadar çabuk bulabilmesi için en ufak bir şans bile yoktu. Cougar'ın on iki gününü almıştı!

"Ike?"

Bu soru bakışlarını dikiz aynasına çevirmesine neden oldu. Eryn'in mavi gözlerinin büyüklüğü onu pişmanlığa sürükledi. Dengesiz davranışlarıyla onun ödünü koparmıştı. "Biz iyiyiz," dedi.

"Ne gördün?" diye sordu titreyerek.

Burnunun üstündeki çiller, yüzü bembeyazken daha belirgindi. "Bir şey gördüğümü sandım. Bir şey değildi," diyerek onu temin etti.

"Kimsenin bizi takip etmediğini söylemiştin," diye hatırlattı ona.

"Yapmadılar. Biz iyiyiz. Sadece biraz bağlantım koptu." Bir sorunu olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu ama sorun bu olmalıydı. Çok fazla yalnız kalmak onu paranoyaklaştırmıştı.

Onun açıklamasını kabul etmiş görünüyordu ve düşünceli bir sessizliğe gömüldü.

Yoksa Komutan'ın planlarını bilen biri bunları FBI'a mı sızdırmıştı? Stanley kartlarını bu kadar kapalı oynamasaydı durum böyle olabilirdi. Daha olası bir senaryo ise FBI'ın Eryn'in üzerine bir izleme cihazı yerleştirmiş olmasıydı. Muhtemelen devasa çantasının içindeydi.

Eryn'in hoşuna gitmeyecekti ama kulübeye döndüklerinde çıplak arama yapmak zorunda kalacaktı.

Doğru. Adamın kızın kıyafetlerini çekip çıkardığı ve onu okşadığı bir görüntü, düşüncelerinde bir şimşek gibi çaktı. Eğer kız onun olsaydı, ellerini ondan uzak tutabilene kadar bunu her gün, günde birkaç kez yapardı. Sonunda bu ayrıcalığa sahip olan piçi kıskanmasına neden oldu.

Hayatının aşkı olduğunu düşünsene.

Keskin bir nefes çekti. Kesin olan bir şey vardı: Bu o olmayacaktı.

Eryn, Ike'ı kulübeye kadar takip etti. Onun düşünceli sessizliğinin farkında olan Eryn, aldıklarını yerleştirmek için doğruca yukarı çıktı, sonra da yiyecekleri taşımasına yardım etmek için aşağı indi.

"Bunu ben hallederim," dedi, başı buzdolabına gömülmüştü. "Git çantayı getir," diye ekledi beklenmedik bir şekilde. "Onu aramam gerek."

Kısa bir süre durdu ve ona baktı. "Neden?" Herhalde yanında daha fazla uyuşturucu taşıdığını düşünmüyordu.

"FBI'ın sizi takip edip etmediğini bilmek istiyorum."

Ne oldu? El yordamıyla sandalyeye uzandı, tutunacak sağlam bir şeye ihtiyacı vardı. "Ama dedin ki-"

Döndü ve ona baktı. "Ne dediğimi biliyorum. Beni şımartın." Başını sallayarak çantasını getirmesini işaret etti.

Eryn artan bir önseziyle çantasını almak için yukarı çıktı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: Ike'ın gerçeklikle bağının kopması mı yoksa FBI'ın onları takip etmesi mi?

Onu aşağı indirdiğinde, Ike yiyeceklerin çoğunu kaldırmıştı.

"Masanın üzerine," diye talimat verdi, dolapları kapattı ve kağıt torbaları istifledi.

Eryn'in cüzdanı, onu bir Afgan pazarında bulan babasının hediyesiydi. Hindukuş'taki mağaralardan daha fazla cebi ve kesesi vardı. Her bölmeyi açıp kapadıktan sonra geri çekildi ve Ike'ın bakmasına izin verdi.

Ve gerçekten de baktı. İncelemediği bir cep, bir kese ya da metal bir tutacak yoktu. Paketleri ve kalemleri, bir adres defterini, bir tırnak dosyasını, ataçları ve kredi kartlarını, yıpranmış ambalajlı tamponu elledi. Eryn kıpırdandı. Tamam, belki de gereksiz şeyleri atmanın zamanı gelmişti, ama kaçırılırsanız neye ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

Uygunsuz bir kıkırdamayı yuttu.

Ike, Özel Ajan Jackson Maddox'a ait bir kartvizit buldu. Yerine koymadan önce ilgisiz bir şekilde inceledi.

"Tam olarak ne arıyorsun?" diye sordu ona.

"Alıcı-verici veya GPS cihazı. Metal ya da plastik kaplamalı. Dairesel ya da dikdörtgen şeklinde, yaklaşık bir inç çapında olabilir." Birkaç dakika sonra pes etti. "Şüpheli bir şey görmüyorum," diye itiraf etti. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak çantasını geri verdi.

"O zaman beni takip etmiyorlar," diye sözlerini tamamladı.

Kadının kıyafetlerine bir bakış attı. "Kıyafetlerini çıkarmanı istiyorum. Yani kıyafetlerini değiştirmeni," diye ekledi, boynunda kırmızı bir leke belirmişti. "Ne giyiyorsan bana getir."

"Kıyafetlerime bir şey sakladıklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu dehşete kapılıp onun kızarmasını analiz edemeyecek kadar.

"Kıyafetlerinizde, cildinizde. Yeni kesikleriniz var mı?"

Çenesi düştü. Şaka yapıyor olmalıydı. Sözsüzce başını salladı.

Adamın ağzının kenarlarında bir gülümseme sezdiğini düşündü. "Bana giysilerini getir," dedi tekrar.

Şok geçiren ve FBI'ın derisinin altına implant yerleştirmeye tenezzül edip edemeyeceğini merak eden Eryn, çantasının içindekileri yerine koydu ve hızla üst kata geri döndü.

Kıyafetlerini çıkararak, ayna olmadan yapabildiği kadarıyla vücudunu inceledi. Gözüne şüpheli hiçbir şey çarpmadı - garip kesikler yoktu, sadece merdivenlerden düşmekten kaynaklanan bir sürü çürük vardı. İki kez. Omuz silkerek Ike'ın parasını ödediği yeni iç çamaşırlarını giydi, bir yandan da ona borcunu ödemesi gerektiğini kendine hatırlattı. Yeni kot pantolonunu ve menekşe rengi kazağını denerken eleştirel bir bakışla kendine baktı.

Kazak göğsüme dar geliyordu; kot pantolon çok boldu. Ama Dollar General'dan alışveriş yapınca ne bekliyordunuz ki? Tiksintiyle mırıldanarak kirli giysilerini topladı ve aşağıya taşıdı.

Ike köpeğin tasmaını inceliyor, Winston'ın kimlik etiketine özellikle dikkat ediyordu. Masanın üzerine bıraktığı hediyeıi incelemek için doğruldu.

Eryn bilinçsizce kıvrınarak onun kot pantolonunun dikişlerini ve ceplerini incelemesini izledi. Bir süre sonra onları bir kenara bıraktı, iç çamaşırlarını ve kaşkorsesini karıştırdı, sonra siyah sütyenini aldı. Başparmağını sütyenin baleninde gezdirmesini izlemek onu telaşlandırdı. Onun sert ellerinde, saten giysi

özellikle narin ve seksi görünüyordu. Adamın profiline kaçamak bir bakış attı ve boynunun yeniden kızardığını fark etti.

"Hiçbir şey görmüyorum," diye mırıldandı ve sutyeni sıcak bir el bombası gibi yere bıraktı.

Normallik için çabaladı. "Yani yıkandıktan sonra bunları tekrar giyebilir miyim?"

"Elbette."

Biraz endişeli bir şekilde etrafına bakındı. "Burada kıyafetlerinizi nasıl yıkıyorsunuz?"

"Elle," dedi, ağzının kenarlarında aynı gülümseme imasıyla.

Yine onunla alay ediyor olmalıydı. "Yani derenin aşağısında, kayaların üzerinde mi?" Sadece şaka yapıyor olmasını umabilirdi.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu yeşil gözleri parlayarak.

Hayır," dedi sahte bir güven ve dağlı bir tını ile. "Çamaşırlar bittikten sonra bahçeyi çapalayıp biraz kaçak içki şişeleyeceğim," dedi yüzünü onunkine yaklaştırarak.

Ağzının kenarlarında gizlenen gülümseme derinleşti ve göğsünde kabarcıklı bir his yarattı. "Sen yap," dedi yavaşça başını sallayarak. "Ama biraz yemek pişirmeden olmaz, kadın."

Eryn onun dağ adamı taklidine yüksek sesle güldü. "Vay canına, bunu bu kadar iyi yapman ürkütücü," dedi.

"Evet, şey..." Gülümsemesinin tüm izleri kayboldu ve onun memnuniyet balonunu deldi. "Bir süredir buradayım."

Buna ne diyeceğini bilemedi.

Başını buzdolabına doğru eğdi. "Devam et ve başla." Sonra mutfaktaki çekmecelerden birine yöneldi ve bir paket kurutulmuş ete benzeyen bir şey çıkardı. Köpeğe kendisini takip etmesini söyleyerek, tek kelime açıklama yapmadan kulübeden ayrıldı.

Meraklanan Eryn onu gözlemlemek için pencerenin önüne geçti. Avlunun ortasına doğru yürüdü ve orada dönüp köpeğe baktı. Güneş bakir çimlerin üzerine komik gölgeler düşürüyordu. Ike'ın "Otur," komutunu duydu ve köpek hemen oturdu.

Eryn homurdandı. Ike, Winston'ı itaat eğitiminden geçirmeye mi çalışacaktı? "İyi şanslar," diye mırıldandı, pişirmesi gereken bir yemek olduğunu hatırlamadan önce biraz daha izledi.

Belki Ike onun yemeklerini tattığında ona daha az kızar, diye düşündü.

★★

"Evet beyler, Şerif Olsen'a Overlook Dağı'nda kimin yaşadığını söyleyelim, çünkü hiçbir fikri yok gibi görünüyor." Brad Caine'in alaycı sesi, Rockingham İlçe Şerifliği'nin bulunduğu Belediye Binası'nın bodrum katındaki sıkışık toplantı odasını dolduruyordu.

Amirinin kabalığından utanan Jackson, gür kaşlı şerife baktı ve adamın en ufak bir korkusu olmadığını fark etti.

"Maddox, sen başla," dedi Caine.

Jackson elindeki notlara baktı, bir saat önce analistleri tarafından sağlanan bilgilerdi bunlar ve hiçbiri onun için sürpriz olmamıştı. "Arazi sahibinin adı Isaac T. Calhoun. Geçen yılın Mart ayından önce ABD Donanması'nda SEAL keskin nişancısı olarak çalışmış. Afrika, Irak ve Afganistan'da görev yapmış ve on sekiz öldürme olayıyla tanınıyor. Geçtiğimiz Mart ayında görevinden istifa etti ve Overlook Dağı'nda altmış üç dönümlük bir arazi satın aldı."

"Biliyor musun, Şerif," diye araya girdi Caine. "Sizi göreve getiren seçmenleri tanımak işe yarayabilir."

Şerif Olsen ona sert bir bakış attı ama yine bir şey söylemedi.

Caine Ringo'ya devralması için işaret etti.

"Doğru, Rockingham Saymanlık Ofisi'ne göre, Bay Calhoun burada ITC Hayatta Kalma ve Güvenlik Eğitimi adlı bir işletmenin sahibi ve işletmecisi. Özel vatandaşlara, şirketlere ve kolluk kuvvetlerine taktiksel savunma ve hayatta kalma stratejileri öğretiyor," diye ekledi Ringo, özellikle ikincisine vurgu yaparak. "Calhoun'un vergileri ödenmiş ve ödenmemiş borcu yok."

"İyi bir vatandaşa benziyor," diye alay etti Caine. "Hiç onun kursuna gittiniz mi, Şerif?"

"Hayır."

"Ama bazı astlarınız öyle."

Şerif omuz silkti. "Ondan ne istiyorsun?"

"Üzgünüm ama bu bir ulusal güvenlik meselesi. Ofisinizde ITC Hayatta Kalma ve Güvenlik Eğitimi almış biriyle konuşmak istiyoruz," diye rica etti Caine.

"Yardımcılarımın hepsi devriye geziyor. Burada yeterli personelim yok." "Doğru," diye alay etti Caine. "Buranın yoğun bir yer olduğunu görebiliyorum."

Küçük oda sessizliğe gömüldü. Şerif kıllarla kaplı çenesini kaşıdı. "Yeğenimle konuşmayı deneyebilirsiniz," diye önerdi sonunda. "Kayak merkezinde güvenlik için çalışıyor." Çenesini, başkent yakınlarında yaşayan züppeler için iyi bilinen bir tatil yeri olan Massanutten Dağı'na doğru salladı.

"Adı ne?" "Dwayne

Barnes."

Caine Ringo'ya ismi not almasını işaret etti. "Bay Calhoun'un elindeki ateşli silahların bir kaydı sizde yoktur, değil mi Şerif?" diye sordu.

Olsen kısa ve şaşkın bir kahkaha attı. "Burası şehir değil beyler," diye karşılık verdi. "Burada silah taşımak bir erkeğin anayasal hakkıdır." Sandalyesini aniden geriye itti. "Şimdi izin verirsiniz, yapmam gereken bir iş var."

"Calhoun yönetmelik öğretiyor mu?" Caine ısrar etti.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi kanun adamı, çıkışa doğru ilerlerken. "Bu soruyu Dwayne'e sormanız gerekecek."

"Ona ulaşmanın en iyi yolu nedir?"

Olsen omzunun üzerinden baktı. "Siz FBI'dansınız," dedi. "Sanırım bunu anlayabilirsin." Başka bir şey söylemeden toplantı odasından çıktı ve kapıyı arkasında aralık bıraktı.

Caine yerel kolluk kuvvetlerini kastederek, "Gördüğüm kadarıyla LE hiç yardımcı olmayacak," diye mırıldandı. "Ne derler?" diye sırıttı. "Hırsızlar arasında onur mu vardır?"

"Peki sırada ne var?" Ringo ona sordu.

Caine, Ringo'nun not ettiği isme bakarak, "Yeğenini sorgulayacağız," diye karar verdi. "Ama önce onun hakkında biraz pislik bulmanı istiyorum. Bu şekilde ondan daha çok şey öğrenebiliriz."

Jackson ağrıyan gözbebeklerini ovuşturdu. Caine zıplayıp burnuna bir yumruk atsa bile onuru tanıyamazdı.

**

Takip cihazının olmaması tek bir anlama gelebilirdi, Ike kendini temin etti. FBI Eryn'i takip *etmiyordu*; bu onların işi değildi.

Alışveriş merkezindeki karavan. Koruduğu Stanley'nin kızı olduğu için aşırı tedbirli davranmıştır.

Yine de içgüdüleri tetikte olması gerektiği konusunda ısrar ediyordu. Elllerinde yığınla bilgi ve casus uyduları olan FBI'ı hafife almayı göze alamazdı. Bir an bile gardını indiremezdi. Tetikte kalmanın tek yolu da antrenman yapmaktı.

Stajyerlerin azlığı nedeniyle Ike dikkatini Winston'a vermişti. Köpek yarı Alman kurdu gibi görünüyordu. Ordunun K-9 birimlerini eğittiği gibi, saldırganları savuşturmak için eğitilebilirdi. Ike bunun nasıl yapıldığını görmüştü. Üstelik köpeği eğitmek, cesur kişiliğiyle Eryn'i uzakta tutma kararlılığını baltalayan düşüncelerinden uzaklaşmasına da yardımcı olacaktı. Eryn o dağ tınısıyla konuştuğunda neredeyse bağırsakları patlayacaktı. Onu burada, hamile ve yalınayak bir halde tek başına tutmak istiyordu.

Oraya gitme, diye kendini uyardı. Ama tek düşünebildiği, onun yanında olmasının ne kadar tuhaf ve uyarıcı bir his olduğuydu. Vücudundaki her hücre şu anda ve burada onun farkındayken geçmişe takılıp kalamazdı. Bu arada zihni taktiksel düşünme yeteneğinden yoksun görünüyordu.

Neyse ki Winston ilk eğitim seansı boyunca odaklanmaya devam etti. Bir saat içinde güvenilir bir şekilde oturabiliyor, yatabiliyor, kalabiliyor, getirebiliyor ve bırakabiliyordu. Ancak kulübeden sosis ve sarımsak kokuları yayılmaya başlayınca köpek bile dikkatini kaybetti.

Daha ne kadar sürecek? Ike merak etti, midesi gurulduyordu.

Sopayı son bir kez fırlatırken Winston, havada süzülüşünü, böğürtlen çalılarının az ötesine düşüşünü izledi. "Dur," dedi Ike.

Köpek inledi.

"Sessiz ol." Ike saatine baktı. Kırk beş saniye ona bile bitmek tükenmek bilmeyen bir süre gibi gelmişti. "Tamam," dedi ve köpeği serbest bırakarak avluya doğru fırlayıp ödülünü almasını sağladı.

Elinde sopayla koşarak geri d6nen Winston, Ike'ın kul6beye geri d6nme arzusunu daha da şiddetlendiren bir uzak tutma oyununa daldı. Umutsuz k6pekten 6midini kesen Ike, Eryn'in ne hazırladığını g6rmek için g6lgesini kul6beye kadar kovaladı.

İçerideki sessizlik onu gizlice içeri girmeye itti. Eryn'in kanepede uyuduğunu fark edince gizlice bakmak için etrafına bakındı.

Belli ki sadece biraz dinlenmek istemiş ve yorgunluğa yenik d6şmüştü. Bir kolu dışarıda, yanağında domates sosu lekesi, bacakları yayılmış, hantal bir şekilde yayılmış yatıyordu. Kehribar rengi saçları kanepenin koluna d6k6lmüş, g6neş ışığını yakaladıkları yerlerde bakır, bronz ve altın tonlarında parlıyordu.

Ona bakmak Ike'ın g6ğs6n6n sıkışmasına ve kasıklarının ağırlaşmasına neden oldu. Eğilip bir elini onun ipeksi saçlarında gezdirme d6rt6s6yle parmaklarını avucuna doğru kıvırdı. Birkaç dakika boyunca b6y6lenmiş gibi durdu, dar sarı s6veterin altında g6ğ6slerinin y6kselip alçalmasını izlemekten memnundu.

Ama sonra bakışları çaresizce aşağıya, ince belinin 6zerinden ayrılmış kalçalarının arasındaki boşluğa doğru kaydđ. Kadının orada ne kadar sıcak ve yumuşak hissettiğini hayal edebiliyordu. Derin derin soluyarak, onun kadın kokusunu alabildiğini hayal etti, uyarılmasını şiddetlendiren misk kokulu bir parf6m. Kasık kılları ne renkti? diye merak etti, h6l6 sertleşiyordu.

Asla bilemeyeceksin, pislik. Eryn gibi kadınlar onun gibi adamlarla uğraşmaz. D6n gece onunla fl6rt ediyormuş gibi g6r6nebilirdi ama etmiyordu. Zeki ama şefkatli, ona alışkın olduğu istikrarı sunabilecek sevgililer seçerek bundan daha mantıklđ davranıyordu.

Ike onun zek6sını hiç sorgulamamıştı. Ama konu zihinsel durumuna geldiğinde, bir mayın tarlası kadar istikrarlıydı.

Geçen yıl. Ve her zaman bir eğitim çavuşu kadar şefkatliydi.

Kendi kendine yaptığı değerlendirmenin etkisiyle, Eryn'in üzerine salyalarını akıtmaktan kendini alıkoyarak banyoya doğru yürüdü ve kapıyı kasıtlı olarak yüksek sesle kapattı. Eryn'in koltuktan kalkıp sobaya doğru koştuğunu duydu.

"Ateş et, ateş et, ateş et!" diye bağırdı, sesi perişan haldeydi. Fırının kapağı inleyerek açıldı. "Oh, evet!" diye ekledi, lezzetli bir koku yayarak.

Ike, benekli aynada onun arzuyla kararmış bakışlarıyla karşılaştı.

Kontrol altına al, dostum.

Kızın çekiciliği kararlılığını aşındırıyordu ve buna izin veremezdi. Stanley'nin saygısını geri kazanmak istiyorsa, kızını ona zarar görmeden ve lekelenmeden geri vermeliydi. Bu da kız ona ne kadar kötü davranırsa davransın mesafesini koruması anlamına geliyordu.

Yedinci Bölüm

Ferşad, dindar bir gülümsemenin ardına sakladığı küçümsemeyle İslam Kardeşliği liderini inceledi.

"Medya neden bombalamayı bizim üstlendiğimizi söylüyor?" İmam Abdullah Nasır haykırdı. Diz çökmüş sadık müritlerinin önünde bir din adamı cübbesiyle duruyordu. "General McClellan'ın kızına eziyet edilmesini ben mi emrettim?" Öfkeli sesi caminin kubbeli çatısı altında yankılandı.

Çoğunluğu ılımlı Müslümanlardan oluşan cemaat, onun böyle bir şey yapmadığını mırıldandı. Ferşad, Itzak'ın yerini alması için yetiştirdiği gencin hangisi olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

Radikallerin her gece toplandığı çevrimiçi sohbet odasında adı İntikam'dı. Farshad sadakatini anlamak için onu daha özel bir alana çekmişti. Sonunda ona hayali bir e-posta hesabının kullanıcı adını ve şifresini vermiş, burada e-postaları birbirleriyle paylaşmışlar ve GÖNDER tuşuna basmadan taslak klasörüne kaydetmişlerdi.

Bir hafta boyunca Farshad yeni elemanının yirmi üç yaşında bir oto tamircisi ve şiddet içeren video oyunlarını seven Shahbaz Wahidi olduğunu öğrendi. Shahbaz Amerika'da doğmuştu ama okuma yazma bilmeyen ve eğitimsiz bir göçmen olan ailesi Washington'da da Pakistan'dakinden daha iyi durumda değildi. Akrabalarından izole edilmiş, hayal kırıklığına uğramış ve hayata küsmüş bir halde oğullarına Amerikalı olan her şeyden nefret etmeyi öğretmişlerdi.

Farshad oturduğu yerden tırnaklarının altında yağ olan birini göremiyordu. İnternette buluşan diğer radikallerden herhangi birini de seçemiyordu. Güvenli evin adresini Farshad'ın kendisi bulduktan sonra söyleyen muhbiri bile tanımıyordu.

İmam Nasır'ın sesi cemaatin üzerine yayılarak düşüncelerini böldü. "Mustafa Mesud, burada mısın?"

"Buyurun efendim," dedi tapınanlardan biri. "Ayağa kalkın."

İnce yapılı bir Afgan-Amerikalı diz çökmüş arkadaşlarının üzerinde yükseldi.

"Bu söylenti neden var?" İmam Nasır sordu.

Nasır adama neden böyle bir soru sorsun ki? Farshad merak etti. Kız kardeşi bir FBI memuruyla evli olan adamın muhbir olması mümkün müydü?

Mustafa, "İmam, *Washington Post*, Müslüman Kardeşler'den birinden sorumluluğu üstlenen bir telefon aldı," diye açıkladı. "Onlar da FBI'ı aramışlar."

Şüpheleri ikiye katlanırken Farshad'ın umutları da arttı. Muhbirin kim olduğunu bilmek, hedefinin nerede olduğunu sormak için çevrimiçi sohbete girmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Ferşad, Şahbaz'ı adama bizzat sorması için gönderecekti. Evet, kendisini riske atmadan yeni acemisini işe koymanın zamanı gelmişti. Şahbaz onu teşhis edemeyeceği gibi, o da Şahbaz'ı teşhis edemezdi.

"Bu bir yalan!" İmam Nasır parmağını havaya kaldırarak bağırdı. "Biz küresel bir İslam devleti kurmayı amaçlayan barışçıl bir örgütüz! *Ümmetimiz* Muhammed'in kanunlarıyla yönetilmektedir. *Şeriat* masum insanların öldürülmesini yasaklar."

Farshad alaycı bir tavır takındı. *Yasayı yorumlayışınız zayıf.*

Din adamı sert bir bakışla etrafına bakarak "Tüm zulüm düşünceleri sona ersin," dedi. "Şeriat sevgi yoluyla birlik demektir, asla nefret yoluyla değil. Şimdi hep birlikte dua edelim."

Ferşad'ın dua etmesine gerek yoktu. Allah onunla zaten konuşmuştu.

★★

Lazanyasının tadını çıkaran Ike'ın yüzündeki ifade Eryn'in zevkini belli etmemek için alt dudağını ısırmasına neden oldu. Yanaklarının memnuniyetle kızarmasını istemiyordu. Tek bir kelime bile etmemiş olmasına rağmen her lokmayı saygılı bir şekilde çiğnemesinden çok sevdiği belliydi.

Kelimeler her zaman gerekli değildir, diye kendini temin etti. Başka dilleri konuşanlara İngilizce öğretirken bunu biliyor olmalıydı. Beden dili de düşünceleri en az onun kadar etkili bir şekilde aktarırdı. Ancak bir masada birinin karşısında oturup hiçbir şey söylemeden rahat edemiyordu. Sessizliği doldurmak için bir yol ararken, adamın daha önce yarıda kestiği sohbete devam etmeye çalıştı. "Demek Ohio'da büyüdün. Neresinde?"

Ona kuru bir bakış fırlattı. "Columbus'un dışında küçük bir kasaba," diye kısaca itiraf etti.

"Başka bir yer

var mı?"

"Hayır."

Tek bir yerde büyümeyi hayal bile edemiyordu. "Kuzey Virginia'da, Güney Kore'de, Japonya'da, Almanya'da ve Ürdün'de yaşadım," diyerek her bir yeri parmaklarıyla işaretledi. Ona baktı, bir yanıt bekliyordu.

Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "En sevdiğin hangisiydi?"

"Almanya." Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Aman Tanrım, her çocuk böyle bir deneyim yaşamalı! Hafta sonları trenle sınır ülkelerine giderdik, hatta gezmek için kanalın karşısındaki İngiltere'ye bile giderdik. Lancaster'ı oradan almıştım, hatırladın mı? Avrupa'ya gittin, değil mi?"

"Hindi," dedi, ikinci bir yardım için ayağa kalkarak.

"Oh, ben de oradaydım. On bir yaşımdayken annemle birlikte harika bir arkeolojik kazıya gitmiştim. Seramiğe deli olurdu. Gittiğimiz her yerden parçalar toplardı. Ve özellikle bu kazıda Bizans dönemine ait bir mozaik ortaya çıkardık."

Ike tekrar onun karşısına oturdu, bakışları kızın nostaljiyle aydınlandığını bildiği yüzünde kaldı. "Peki, turlarınızı nerede yaptınız?" diye sordu, odağı tekrar ona çevirmeye çalışarak.

Yemeğini bıçakladı. "Her zamanki turist tuzakları," dedi ağzı alaycılıkla kıpırdanarak. "Bilirsiniz, Irak, Darfur... Afganistan."

Bir cehennem çukurundan diğerine geçerek geçirdiği yetişkinlik yıllarının nasıl olduğunu ancak hayal edebiliyordu. "Orta Doğu'yu pek sevmezdim," diye itiraf etti, "ama bunu öğrencilerime söylemeyin. Yeterince yeşillik yok. Bana renk lazım. Yeşile ihtiyacım var." Neredeyse *gözlerinin rengi gibi*, diye ekleyecekti.

"Jordan fena değil," dedi bir ısırık alırken.

"Sanırım hayır. Anneme kanserinin yayıldığı söylendiği hafta babam da Irak'a gitme emri aldı. Ona yakın olmak istiyordu ve Ürdün iyi hastaneleri olan tek istikrarlı ülkeydi."

Ike çatalını indirdi. Tabağına çarparak çınladı. "Stanley annen hakkında çok konuştu."

İtirafı Eryn'in göğsüne bir ağırlık çöktürdü. "Birbirleri için deli oluyorlardı," diye kabul etti. "Annem hasta olmasaydı, muhtemelen bir düzine kardeşim olurdu."

Odun sobasındaki bir kütük patladı ve kıvılcımlar saçtı. Ike lazanyasının kenarını çatalının yanıyla kesti ama yemedi.

"Tek çocuk musun?" diye sordu, bu sefer bir cevap vermesi için parmaklarını çaprazladı.

"Bir ağabeyim var," dedi kısaca. "Yakın mıydınız?"

"Beni yerimde tutmak için dövdü."

Sözleri ona bildiğinden daha fazlasını anlatıyordu. "Sanırım bir kardeşe sahip olmak iyi geçineceğinizi garanti etmiyor," dedi sakın bir sesle.

Homurdanarak onayladı, yemeğini ağzına attı ve çiğnedi.

Eryn'in amacı onu konuşturmaktı ama belki çıtayı o koyarsa, o da onu örnek alırdı. "Annem öldüğünde on üç yaşındaydım. Cesedini eve getirdik ve babamla bir gün tekrar bir araya gelebilsinler diye Arlington'a gömdük." Bu konuda duygusallaşmak istememişti, ama gözyaşları istemsizce gözlerine hücum etti ve taşıtı. Utanarak ıslak yanaklarını peçetesıyla sildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Ike, rahatsız görünüyordu. Çatalını bıraktı, tabağını itti ve düşüncelere daldı.

İşte geliyor, diye düşündü, sözcüklerin içinde biriktiğini hissederek. Şimdi ona kendisiyle ilgili bir şey söyleyecekti.

"Merak ediyordum da..."

"Evet?" Bu açıklamayı beklerken nefesini tuttuğunu fark etti. Onu daha yakından tanımaya o kadar hevesliydi ki.

"Stanley sana hiç nasıl ateş edileceğini öğretti mi?"

Soru o kadar beklenmedikti ki zihni bir an için bomboş kaldı. Tek yapabildiğı hayal kırıklığıyla ona bakmak oldu. "Hayır," diye başardı sonunda, tuttuğı nefesini dışarı verdi. "Ergenliğimde bana Hapkido öğretmeye çalıştı ama beni güvende tutması için ona sahip olduğumu düşündüm. Neden sordunuz?" Kendine rağmen meraklanmıştı.

"Sana ateş etmeyi öğretmek istiyorum."

"Bunun için sana sahip olduğumu sanıyordum," dedi sertçe.

"Biliyorsun." Sanki ona kızdığını yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz," diye önerdi.

"Hayır. Sorun değıl. Belli ki bu senin düşündüğün bir şey."

Yüzünde temkinlilik ve kararlılık karışımı bir ifade vardı. "Bak, eninde sonunda kendi hayatına geri dönmek zorunda kalacaksın," dedi, yaklaşmak yerine sözleriyle uzaklaşarak. "Kendini savunmayı öğrenmelisin. Ne zararı olur ki?"

Ateş etmeyi öğrenmenin hiçbir şeye zarar vermeyeceğini kabul etmek zorundaydı. D.C.'ye bıraktığı gibi savunmasız bir şekilde dönme düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. "Peki," diye kabul etti. "Bana nasıl ateş edileceğini ğretebilirsin." Bunun neye benzeyeceğini hayal etti - Ike ile bire bir geçireceğı bir sürü zaman. Belki de onu tanımak zaman alacaktı. "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu, iyimserliği geri gelmişti.

"Yarın." Masadan kalkıp gitti.

Eryn onun tabağını lavaboda yıkamasını izledi. "Yemeğini beğendin mi?" Beğendiğini biliyordu, sadece bunu duymak istiyordu.

Başını kaldırıp baktı, belli ki şaşırmıştı. "Akşam yemeğı mükemmeldi," diyerek ona güvence verdi ve onun içten içe parlamasına neden oldu. Ellerini kurulayarak

Mutfak dolabının üstünü yokladı ve bir silah buldu. "Bu bir Glock," dedi, ona doğru taşıdı ve alması için uzattı. Avucunun içine rahatça oturdu.

Eryn bunu ondan almayı reddetti. Daha önce yemekte hiç silah konuşmamıştı. Bakışları adamın kanepenin altında sakladığı tüfeğe kaydı. "Sakladığın daha kaç silahın var?" diye sordu ona alaycı bir tavırla.

"Çok fazla," diye itiraf etti, onun araştıran bakışlarından kaçınarak.

Verdiği cevap, dünyalarının ne kadar farklı olduğunun altını çiziyordu. O, ağzında gümüş bir kaşıkla büyümüştü. O ise ağabeyinin kum torbası olarak büyümüştü. Aralarındaki farklılıklar, Eryn'in ortak noktalar aradığı bir uçurum oluşturunuyordu. Ike ile babasına duydukları karşılıklı sevgi dışında ortak bir noktaları var mıydı?

"Yemeği ben toplarım," diyerek masadan kalktı ve ona sırtını döndü.

Yoksa şu anda yalnızlığını ve korkusunu bastırmak için bir arkadaşına mı ihtiyaç duyuyordu?

**

Ailesinin evine dönen Şahbaz Vahidi, İmam Nasır'ın vaazı hakkında Öğretmen'in geri bildirimini almak için hayali çevrimiçi e-posta hesabına giriş yaptı.

Tam da beklediği gibi, Öğretmen imamın *Kuran*'ı zayıf yorumlamasıyla ilgili uzun ve iğneleyici bir cevap yazmıştı. Öğretmen, laf kalabalığının ardından Şahbaz'a ilk görevini verdi: Mustafa Mesud'a şahsen yaklaşacak ve Komutan'ın kızının nereye kaybolduğunu öğrenip öğrenemeyeceğini soracaktı.

Şahbaz'ın kalbi heyecanla çarpıyordu. Meğer Mustafa'nın nerede çalıştığını biliyormuş: Wardman Park Marriot Hotel'de konsiyerj masasının arkasında.

Şahbaz beklentiyle ellerini ovuşturdu. Hayatı boyunca, kendisini özgürlüğün ülkesi, cesurların evi olarak tanıttığı için Amerika'yı cezalandırmayı hayal etmişti. *Hah!* Hayatı adaletsizlik ve ayrımcılık çukurundan başka bir şey olmamıştı. Kendisini gizemli Öğretmen'in rehberliği altında bulması takdiri ilahiydi. Böyle bir görev için seçilmiş olmak bir ayrıcalıktı.

Şahbaz aceleyle kısa ve öz bir cevap yazdı ve Öğretmen'in bir sonraki girişinde okuması için taslak olarak kaydetti: *Bunu bu gece yapacağım.*

Mustafa Mesud bir otel müşterisiyle işini bitirdikten sonra dikkatini yakınlarda gizlenen geniş yüzlü gence verdi. Çocuğu Kardeşler üyesi olarak tanımıştı, muhtemelen otoriteye karşı duydukları nefretle siyasi eğilimlerine ihanet eden aşırılık yanlılarından biriydi.

"Bir şey mi istiyorsun?" Mustafa, zihninde onu güvenli ev bombalamasına karışan şüphelilerin fotoğraflarıyla karşılaştırarak sordu. UPS mağazasında görüntülenen genç olamayacak kadar yaşlıydı; gözleri bahçıvan kılığındaki şüpheli olamayacak kadar aralıklıydı.

Etrafına kaçamak bir bakış atan çocuk yaklaştı ve alttan alta, "Ben çevrimiçi sohbetten İntikam," dedi.

Mustafa, D.C. metro sistemi haritalarını düzeltiyormuş gibi yaptı. Şaşırmamıştı; ama kendisine bu kadar açıktan yaklaşılması onu ürkütmüştü.

"Benden ne istiyorsunuz?" Allah'a şükür otelin lobisi neredeyse boştu.

İri yarı delikanlı daha da yaklaştı ve isteğini dile getirirken dudaklarını zorlukla kıpırdattı. "Kızın nereye götürüldüğünü bilmek istiyoruz."

Şüphelerinin doğrulanması Mustafa'nın tüylerini diken diken etti. Kravat iğnesini düzeltiyormuş gibi yaparak, FBI'ın kendisine ödünç verdiği küçük fotoğraf makinesiyle gencin bir fotoğrafını çekti. "Biz kimiz?" diye sordu, daha fazlasını öğrenme umuduyla.

"Bunu size söyleyemem." Çocuk sanki tereddüt etmiş gibi kapıya doğru baktı. "Kızı bulmamıza yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Mustafa ilgisizmiş gibi davrandı. "Deneyebilirim," dedi omuz silkerek.

"Güzel. Bir şey öğrendiğinizde bu numarayı arayın." Çocuk üzerinde numara olan bir kâğıt parçasını kapıcı masasına doğru kaydırды. Başka bir şey söylemeden döndü ve turnikeden geçti.

Mustafa check-in bankosunun arkasından bir meslektaşını aradı. "Bir dakika beni idare eder misin? Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Personel salonunda kravat iğnesini çıkardı, ucunu Blackberry'sindeki küçük bağlantı noktasına taktı ve Vengeance'ın fotoğrafını, gencin sözlerini aynen aktaran ve kendisine verilen telefon numarasını içeren bir metinle birlikte FBI'a iletti.

Belki de FBI'ın beklediği fırsat buydu. Eğer şansları yaver giderse, bu numara onları doğrudan Komutan'ın kızını tehdit eden teröristlere götürecekti. O zaman o, Mustafa Mesud, gerçek İslam'ın bir takipçisi ve bir Amerikan vatanseveri, bir kahraman olacaktı.

"Kalk ve parla."

Eryn, Itzak'ın katilinin omzunu kilitli kapısına dayadığı sırada bir tabancanın parçalarını birleştirmeye çalıştığı bir kâbustan uyandı.

Üzerinde beliren silueti görünce irkildi. Ama sonra yıldız ışığında Ike'ın yüzünü tanıyacak kadar seçebildi. "Oh, sensin." Yastığa doğru gevşekçe düştü.

"Eğitiminize başlama zamanı."

Rahatlama inkâra dönüştü. "Uyuyakalmışım," diye itiraz ederek yatağına daha da gömüldü.

Hiç uyarmadan çarşafı ve battaniyeyi çekiştirerek onu tavan arasındaki soğuk havaya maruz bıraktı.

Eryn çığlık attı. Birkaç saat önce tavan arasını bir fırın gibi hissettiğinde neredeyse hiçbir şey giymemişti.

Ike geri sıçradı. "Giyin," diye emretti, ses tonundan karanlığa rağmen bolca soluk ten gördüğü anlaşılıyordu. "Eşofman, tişört ve koşu ayakkabısı." Merdivenlere doğru geri gitti.

"Tek sahip olduğum Skechers ayakkabılarım," diye seslendi yapış yapış olmuş göz kapaklarını ovuşturarak. "Ve neden karanlıkta çekim yapıyoruz?"

"Önce eğitiriz, sonra ateş ederiz," dedi omzunun üzerinden.

"Ne için eğitim?" Bunun için kaydolmamıştı.

"En kötüsü için," dediğini duyduğunu düşündü adam gözden kaybolurken. "Işıkları kapalı tutun."

Battaniyeyi vücuduna sararak en kötüsünün ne anlama geldiğini düşündü. Ona göre bu, hafızasında hâlâ çok taze olan rüyasının gerçek olması anlamına geliyordu.

Tanrı, başını kesmek isteyen Itzak'ın katiliyle yüz yüze gelmesini yasaklamıştı. Ama silahlı olmak daha iyiydi.

daha savunmasızdı. Yataktan yuvarlanarak çıktı ve karanlıkta yeni pembe kadife eşofmanını aradı.

Beş dakika sonra Ike'a aşağıda katıldı ve onu mutfak masasında, karanlıkta ordu yeşili bir kapüşonlu gibi görünen bir şey giymiş olarak buldu.

"Neden ışık yok?" diye fısıldadı.

"Işık sizi düşmana ele verir."

Aslında bunu hiç düşünmemişti. Ike için bu muhtemelen ikinci doğasıydı.

"Ye de gidelim," dedi ve ona bir gece önce verdiği benzer bir enerji barı uzattı.

Konuşacak iştahı olmadığı için tıka basa yedi. Ike

aniden ayağa kalktı. "Hazır mısın?"

"Sanırım." Heyecanını kamçılamak zor oldu.

Kapıdan girip verandadan çıkan adamı takip ederken soğuk hava onu sardı. Ürpererek ceketinin kapüşonunu kulaklarının üzerine çekti ve iplerini düğümledi.

Bitişikteki dağların tepelerine bir parça tereyağlı güneş ışığı vuruyordu ama gökyüzü hâlâ yıldızlarla parıldayan çivit rengi bir denizdi. Karanlık vadinin aşağısında bir horoz ötüyordu. Bu saatte sadece çiftçilerin ve gazete dağıtıcılarının işi vardı.

Ve askerler en kötüsüne hazırlanıyor, diye değiştirdi ürpererek.

"Isın." Ike ağacın altına döndü ve zıplama hareketleri yapmaya başladı.

Eryn de onu izledi, nefesi önünde bulutumsu bir buhar oluşturunuyordu. Elli sıçrama hareketi yaptılar, sonra Ike'ın burpees dediği, ayaklarını bir arada tutarak nemli zemine düşüp tekrar zıplamayı gerektiren bir şey yaptılar. Sonra dört ayaklarını ve diz ardı kirişlerini gerdiler.

"Her şey hazır mı?" Aniden doğruldu.

"Ne için her şey hazır?" diye sordu, zihninde spor salonundaki son antrenmanına kadar sayarak.

"Koşuyorum."

Koşu kelimesini pek sevmezdi. Jogging daha çok onun tarzıydı.

"Beni takip edin," dedi ve havalandı.

Lanet olsun! Eryn aceleyle peşinden gitti. Karanlık formu kulübenin arkasında büyüyen bitki örtüsüyle anında karıştı. Kendini ormanın içinde loş bir tünel oluşturan bir patikada buldu.

Ne yaparsan yap, bileğini burkma, diye kendini uyardı ve hemen ardından ayak parmağını bir kayaya vurdu.

Yağmurun aşındırdığı engebeli bir patikada yokuş yukarı koşuyorlardı. Baldırları ve ayak bilekleri hemen itiraz etti. Ciğerleri gerildi. Ama korkarak koşan bir kurban olmayı reddetti. Hayatını geri istiyorsa, Ike'dan çok şey öğrenmesi gerekecekti.

Yenilenmiş bir güçle ona yetişmek için kendini zorladı. Nefesi ormanın durgunluğunda kesiliyordu. Özsu ve mineral kokusu burun deliklerini doldurdu. Parmakları, kulakları ve burnu soğuktan yanıyordu ama aralarındaki mesafeyi kapatmayı başardı.

Sonunda patika düzleşti ve o da sürdürebileceğini hissettiği bir ritme girdi. Ceviz ve kestane ağaçlarının arasından geçerken güneş doğmaya başlamış, ormanın içinden altın ışınlar saçarak likenle sararmış ağaç gövdelerini aydınlatmıştı. Bir ağaçkakan içi boş bir ses çıkarırken, bülbüller ve saka kuşları çalılıarın arasında kurtçuk aramak için koşuşturuyordu. Eğer vücudu bu kadar ağrımasaydı, Doğa Ana'yla geçirdiği bu kaliteli zamandan gerçekten keyif alabilirdi.

Ike'in arkasından baktığını gördü ve onu etkilemek için hızını artırdı. Her adımda daha da yükselen su sesi yüzünden onu zar zor duyabildiğini fark etti. Ike yavaşladı ve nefes nefese ona katıldı, yüzyıllar boyunca eriyen karların derin, kayalık bir geçit açtığı bir vadinin kenarında. Su, dağdan aşağı inmek için aceleyle çarparak ve çalkalanarak içinden fışkırıyordu.

"Naked Creek," diye duyurdu, görünüşü ve sesi dinlenmiş gibiydi.

"Güzel." Akan burnunu koluyla silerken yan tarafındaki dikişi sıktı ve geri dönmeden önce bir süre dinlenmeleri için dua etti.

"Karşıya geçeceğiz," dedi.

Eryn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Suyu iniş ölümcül görünüyordu. "Nasıl?" diye ciyakladı.

"Zip line." Bir ağaca doğru adım attı.

Adam bir makarayı çevirmek için uzandığında, gümüşü gökyüzü tarafından kamufle edilmiş, vadinin bir tarafından diğerine uzanan kalın bir tel gördü.

Onlara doğru ilerleyen, ortasından bir bungee kordonu sarkan bir dizi gidona benzeyen bir cihaz ve bungee kordonuna bağlı bir kemer vardı. "Oh, hayır. Buna binmeyeceğim." Ondan uzaklaştı. "Hadi geri koşalım."

"Elbette, öylesin," dedi, tutamakları tutup onları daha yakına çekti. "Bu tarafa." Başıyla işaret etti.

Kendini tuttu. "Bunların ateş etmeyi öğrenmekle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Her şeyi." Uzanıp kızın dirseğini yakaladı ve onu kendine çekti. Yakıcı bir bakışla bakışlarını tutarak ekledi: "Ateş etmenin tetiği çekip hedefi vurmak olduğunu mu sanıyorsun?" Sıcak nefesi kızın yanağını okşadı. "Öyle değil. Kendini korkutan bir şeyden ayırmayı öğrenmekle ilgili.

seni boktan. Ateş etmek mi istiyorsun? Önce korkunu yenmeyi öğrenmelisin."

Adamın bir kerede bu kadar çok şey söylediğini hiç duymamıştı, sert ve alaycı bir sesle ve her tarafını karıncalandırarak. "Tamam," diye kabul etti kalbi küt küt atarken, "ama sadece benimle gelersen."

Gözleri kısıldı. Başını onaylarcasına eğdi. "Tamam."

"Beni sıkı tut," diye ekledi, Ike onu parmaklıkların altındaki pozisyonuna yönlendirirken. Ike onun ölümcül akıntılara kapılmasına asla izin vermez, diye kendini temin etti.

"Eller buraya ve buraya." Ellerini istediği yere yerleştirdi. Bar, ağrıyan parmaklarının altında soğuk hissediyordu; adam tam arkasında pozisyon alırken vücudu kutsanmış bir şekilde sıcaktı. Ona yaslanma, onun gücünden güven alma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.

Vadinin diğer tarafına olan mesafeyi ölçerken dizleri vurmaya, kolları karıncalanmaya başladı. Adamın geniş deri kemeri beline doladığını hissetti ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"Havalandıktan sonra ayaklarınızı önünüze doğru kaldırın. Bu sizi hareket ettirir," diye talimat vererek onları geri çekti.

Zor nefes alıyordu.

"Diğer tarafa ulaştığında bir durağa çarpacaksın. Bırak ve yere atla. Kemerini çıkar."

"Benimle geleceğini sanıyordum!" diye bağırdı ani bir panikle.

"Tam arkanda," diye düzeltti. "Hazır mısın? Koş!" Gidonu koşar gibi itmeden önce bu işte yalnız olup olmadığını anlamasına fırsat vermedi.

Eryn'in bildiği bir sonraki Şey, ayaklarının altındaki toprağın yok olduğu ve tek başına havada süzüldüğüydü.

Boğazından dehşet dolu bir çığlık yükseldi. Suyun ve keskin kayaların ölümcül akışına baktı. Korku tutuşundaki gücü emdi. İvmesi yavaşladı; parmakları gidonun üzerinde kaymaya başladı. Asla diğer tarafa geçemeyecekti.

"Ayaklar yukarı!" Ike bağırdı, sesi vadide yankılandı.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı, ayaklarını kaldırdı ve hızını yeniden kazandı. Ağağlar ve kayalar ona doğru koşuyordu. Sonra aniden sert bir zeminin üzerinde süzülmeye başladı. Durdu ve onun talimatlarını hatırlayarak çubuğu bıraktı. Titreyen dizlerinin üzerine çöktü, kasılmış parmaklarını açtı ve omzunun üzerinden ona baktı.

Ike kollarını kavuşturmuş, çarpık bir gülümsemeyle karşı tarafta duruyordu. "İyi iş çıkardın," diye seslendi.

"Şey," diye mırıldandı, onun dilbilgisini düzelterek. Tüm vücudu titrerken, ortasındaki kemeri çözmeye çalıştı ve bıraksa bile düşmesini engelleyeceğini fark etti.

Ike çubuğu tekrar yanına çekerken, duyguları coşku ve öfke arasında gidip geliyordu. Bunu yapmıştı! Ama adam ona yalan söylemişti! Sözü nü tutmayan bir adama nasıl güvenebilirdi ki?

Ike'ın zahmetsizce ona doğru süzülüşünü izlerken öfkesi kaynama noktasına geldi. Bar hâlâ hareket halindeyken yere düştü, kemeri bıraktı ve temkinli bir şekilde ona yaklaştı. "Bana vurmak istiyorsan, durma," diye teklif etti.

Eryn'in çenesi yukarı kalktı. "Ben şiddete inanmıyorum," diye karşılık verdi.

"Evet, biliyorsun."

Haklıydı, lanet olsun ona. Karşılık vermeye inanmasaydı kendini bu tür bir eğitime tabi tutmazdı. Hiçbir ön uyarıda bulunmadan ayağını geri çekti ve adamın kaval kemiğine bir tekme attı.

"Ah!" İnanılmaz bir kahkaha atarak yaralı bacağını ovmak için eğildi.

"Bana yalan söyledin!" diye öfkелendi, adamın eğlencesinden rahatsız olmuştu ama paslı kahkahası kulaklarına müzik gibi geliyordu.

"Teknik olarak değil."

Ona tekrar tekme atmaya çalıştı, ancak bu sefer topuğunu yakaladı ve dengesini kaybetmesine neden oldu. Kız yere yuvarlanırken, adam kolundan tutup onu yukarı çekti. Onun ellerinde oyuncak bir bebek gibi hissediyordu, bu onu hem heyecanlandıran hem de sinirlendiren bir duyguydu.

Onu tutmaya devam etti. "Bak," dedi, dokunuşu eşofmanının kolundan bile rahatsız edici derecede sıcaktı, "yapabileceğini düşünmediğin bir şey yaptın, değil mi?"

"Sanırım."

"Korkunun üstesinden gelmenin ilk adımı budur." Bakışları dikkatle kızın ağzına doğru kaydı.

"Yani amaç aracı haklı çıkarıyor." Sesi her zamankinden daha boğuk çıkmıştı. Adamın onu öpmeye çalışacağı beklentisiyle kanı ısındı.

"Aynen öyle," diyerek onu serbest bıraktı.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde öylece bakakaldı. Onun kendisini öpmesini mi istiyordu?

"Hayatta kalmak istiyorsan korkunu yeneceksin," diye ekledi sertçe. "Durur ve hissedersen, sonunda ölürsün."

Yine mi? Burada onunla yakınlık kurmaya çalışıyordu ve adam onu ölü olarak hayal ediyordu. Ne zaman öğrenecekti?

"Hadi gidelim." Eliyle yokuş aşığı işaret etti. "Kulübeye bir mil daha var. Sonra kahvaltı ederiz."

Yavaş bir tempoyla uzaklaşarak, onu peşinden koşacak gücü bulmaya çalışırken bıraktı. En azından yerçekimi artık onların tarafındaydı.

Onun gölgesini kovalarken, tüyler ürpertici sözleri kafasında yankılanıyordu. *Dur ve hisset, sonunda öleceksin.*

Ike'a olan şey bu muydu? Hayatta kalmak için duygularını kapatmayı mı öğrenmişti? Bu neden nadiren gülümsediğini, neden insandan çok makine gibi davrandığını açıklıyordu.

Yine de tavsiyesinde bilgelik vardı. Tanrı korusun, teröristlerle tekrar yüz yüze gelebilirdi ama eğer gelirse, korkusunun üzerine düşünmek onu kurtaracak tek şey olabilirdi.

Öte yandan, artık hissedemeyecekseniz yaşamamanın ne anlamı vardı?

Sekizinci Bölüm

Belki de Eryn'i eğitmek o kadar da iyi bir fikir değildi, diye düşündü Ike.

Erkekleri eğitmeye alışkındı. SEAL ekiplerinde hiç kadın yoktu. Hayatta kalma ve güvenlik kursuna da henüz bir kadın kaydolmamıştı. Daha iyi bilirse, çift X kromozomunun isabeti engellediğini tahmin ederdi. Eryn elli metre ötede duran kontrplak silüete yirmi beş el ateş etmişti ve hâlâ onu vuramamıştı.

Stanley'nin kızı olduğu halde nasıl bu kadar kötü bir nişancı olabilirdi? Tanrım, bu gidişle bir top taşıması ve düşmanı vurmak için elini sıkacak kadar yakınında olması gerekecekti!

Belki bugün daha erken başlasalardı. Ama dört çeşitten oluşan brunch ve ardından Eryn'in kestirmesi sabahın büyük bir kısmını almıştı. Yemek pişirdiği gibi ateş edebilseydi iş yaparlardı ama belli ki yapamıyordu. Gökyüzü yumuşamaya, ağaçlar uzun gölgeler oluşturmaya başlamıştı ama o hâlâ bir kilometre uzaktaydı. "Yarın tekrar deneriz," diye önerdi.

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" Eryn dönerek onunla yüzleşti. Adam eğilip sağa kırınca, Eryn utangaç bir tavırla Glock'u yere doğrulttu. "Üzgünüm." Ağzı yenilgiyle sarkmıştı.

Her şeyi olumlu bir şekilde bitirmeye kararlı olan Ike iç çekti. Kahretsin, kollarını ona dolaması gerekecekti.

Sakin ol, diye emretti libidosuna onu geri çekerken.

Hedefi, kır çiçekleriyle dolu bir açıklığı süsleyen bir düzine kontrplak siluetten biriydi; stajyerleri tarafından Menzil olarak bilinen bir alan. "Gevşe," dedi, omuzlarında gerginlik hissederek. "Tutuşunu göreyim."

Sürekli kaybolmasına şaşmamalı. "Sana gösterdiğim şey bu değil. Sağ elini daha yukarı kaydır. İşaret parmağın çerçeve boyunca böyle durmalı, başparmaklar çapraz. Şimdi sağ elinle ittiğini, sol elinle çektiğini düşün. Anladın mı?"

"Sanırım öyle."

"Devam et ve nişan al." Şeftali gibi kokuyordu, güneş ışığı ve dikkatini dağıtmak için içine atılmış bir kadın. Nefesini tutmaya çalıştı.

"Bunun gibi mi?"

Neye nişan alıyordu ki? "Tabancanın nişangahını mı kullanıyorsun?"

"Hedefi gösteriyorum!"

Temas için kendini hazırlayarak yaklaştı. "İki nişangâhını da unutma. Hedefini ikisinde de tut ama odak noktan V direği olsun."

"Ah." Ses tonundan bu kısmı unuttuğu anlaşılıyordu.

Silahın burnu sallandı. Yukarı. Aşağı. Sola. Sağa. Birdenbire dondu kaldı. "Buldum!"

"Orada dur." Onun ıskalamasını istemiyordu. Yumuşak poposunun kalçalarına değme hissine karşı dişlerini sıkarak, sırtı önüne değene kadar yaklaştı. Sonra kollarını ona doladı ve ellerini sabitlemek için kavradı. Omuzlarından ayak parmaklarına kadar birbirine değiyorlardı ve bu cennet gibi hissettiriyordu.

"Nefes al," dedi, kıza olduğu kadar kendisine de; kız da nefesini verdi. "Şimdi sık."

Çat! Mermi hedefi parçaladı. Aynı zamanda, geri tepme onu kendisine doğru itti. Gelişmekte olan ereksiyonunu gizlemek için yapabileceği tek şey buydu.

"Bu bir cinayet," dedi ve hızla geri çekildi, ama beş adım ötede bile onu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu.

Adam şaşkınlık içindeyken, kadın omuzları çökmüş bir halde hedefe bakıyordu.

Ike onun tepkisini görmek için yanına yaklaştı ve çimenlerin üzerindeki menekşelerle aynı renkteki gözleri ona doğru kayd. "Bu bana Itzak'ı düşündürdü," diye üzüntüyle itiraf etti.

Elini saçlarının arasında, kulaklıkların üzerine denk geldiği yerde yumuşatırken bulunca irkildi. "Bir dahaki sefere onu öldüreni düşün," diye önerdi elini geri çekerken. "Tekrar dene, bu sefer tek başına."

Ona yer açarak hedefini yeniden gözden geçirmesini izledi. Yüzü sertleşip gözleri kısılinca, belki de içinde biraz Stanley olduğuna karar verdi. Saygı acıma duygusuyla karıştı ve içinde öfkeli bir kaynamaya dönüştü. Ona kalsa, kızın ölümünü planlayan şerefsizler erken ve korkunç bir sonla karşılaşacaklardı.

Bakışları, dar kadife eşofman takımının onun muhteşem kıvrımlarına yapıştığı yere kayd. Onu korumak o kadar da zor olmamıştı. Konforlu şeylerin yokluğundan şikâyet etmemişti. Yemek pişirdi; evi temiz tuttu. Çoğunlukla, kafasına girmeye çalışmadığı zamanlarda onu yalnız bırakıyordu. Onun arkadaşlığından hoşlanmaya başlamıştı.

Ve bu başlı başına tehlikeliydi. Onun üzerindeki etkisini bir şekilde en aza indirmesi gerekiyordu. Belki de Elkton'a bir yolculuk yapmalıydı. Dün gördüğü karavanı arayabilirdi - FBI'ın karavanı olmadığından emin olmak için. Yerel bir bara uğrayabilir ve TJ'e takım elbiseli yabancılar görüp görmediğini sorabilirdi. Hızlı bir çiftleşme için TJ'in kız kardeşiyle takılabilirdi. Bu onun şehvetini dindirebilirdi.

Ama o tüm bunları yaparken Eryn'i kim koruyacaktı? Ona göz kulak olması için güvendiği kimse yoktu. Sonuç olarak, onun güvenliği içindeki bu arzudan daha önemliydi.

Çat! Thunk! Kurşunun hedefini vururken çıkardığı ses onu aniden şimdiki zamana getirdi.

"Başardım!" Kollarını açarak ona doğru koşmadan önce emniyeti devreye sokmayı unutmadı.

Onun coşkulu kucaklamasından kaçmak mümkün değildi. "Tek başıma!" diye bağırarak kollarını onun boynuna doladı. Yumuşak göğüsleri adamın göğsüne çarpıyor, sıcak nefesi adamın boynuna çarpıyordu. Güzel yüzü bir fener gibi içten dışa aydınlanmış gibiydi.

Kendini hedefi incelemeye zorladı. "İyi iş çıkardın." Ellerinin kızın kışını avuçlamasını engellemek için mücadele ederek kendini nazikçe ayırdı. "İki kez daha yap ve bugünlük bu kadar yeter."

★★

Şerifin yeğeniyle FBI görüşmesi akşam saat 9'da Massanutten Resort'un güvenlik ofisinin hemen dışında gerçekleşti. Çocuklar halojen lambaların aydınlattığı oyun parkında koşuşturuyordu. Meyve yarasaları kararan gökyüzünde uçuşuyordu. Ağır sakallı ve oduncu gibi yapılı Dwayne Barnes, iş yerinden dışarı adımını atar atmaz üç ajan etrafını sarınca yerinden sıçradı. Yüzündeki dehşet ifadesi Jackson'ın bu anı beklediğini gösteriyordu.

"Dwayne Barnes?" Caine rozetini gösterdi. "Brad Caine, FBI. Özel Ajanlar Maddox ve Ringo," diye ekledi ve arkadaşlarını tanıttı. "Sizinle konuşmak istiyoruz." Caine otoparkın uzak ucuna park etmiş tek başına duran karavanı işaret etti ve Dwayne isteksizce başını salladı.

Mobil Komuta Merkezi'nin içinde ona bir diyet kola ve bir Ho-Ho böreği verdiler ve dağ adamını rahatlatmak için hazırlanmış olağan sorularla röportajı başlattılar, ancak karavanla birlikte gelen olanaklara o kadar hayran kaldı ki onlara bakmaktan kendini alamadı.

"Sizin iki buzdolabınız var," diye hayret etti.

Caine kısaca, "Bu bir içki barı," dedi. "Isaac Calhoun hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?"

Dwayne yarısı yenmiş atıştırmalık kekini indirdi. "Kim? Oh, LT demek istiyorsun."

Caine'in üst dudağı kıvrıldı. "Hala kendine Teğmen diyor, değil mi?"

"Şey, hayır. Ama insanlar ona askeri duruşundan dolayı öyle diyor." Dwayne omuz silkti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Geçen sonbaharda ITC Hayatta Kalma ve Güvenlik Eğitimi

aldım." "Nasıl bir şeydi?"

Dwayne omuz silkti. "Zordu. Çok şey öğrendim. Yeniden sertifika aldım."

Önündeki masaya çarpan bir tomar kâğıt onu yerinden sıçrattı.

"Nedir bu?" Dwayne ilk sayfaya kaşlarını çatarak baktı. "Neden benim adım var bunun üzerinde?"

Caine, "Bu, birkaç yıl önce suçlandığınız 1. Sınıf kabahat, Bay Barnes," dedi. "Amcanızın işvereninizden gizlediği mi? Onlara bunca zaman yalan söylediğinizi öğrendiklerinde nasıl tepki vereceklerini merak ediyorum. Sence buradaki işine devam etmene izin verirler mi?"

Dwayne Barnes gözle görülür bir şekilde yutkundu.

"Kendi marihuananı yetiştirdiğini ve sattığını bilmelerini istemezsin, değil mi?"

Adamın sonunda boyun eğmesi için uzun bir an geçti. "Hayır, efendim."

"İşte ruh budur," diye devam etti Caine. "şimdi, neden bize LT hakkında bildiğin her şeyi anlatarak başlamıyorsun?"

İki saat sonra dağ adamını yoluna gönderdiler. Caine Washington Saha Ofisi'ndeki amirini bilgilendirmek için ses odasına kaybolurken, Jackson Dwayne'in kendileriyle paylaştığı bilgiler üzerinde düşündü. Bunların hiçbiri Ike Calhoun'u uğraşmak isteyeceğiniz bir adam gibi göstermiyordu. Caine nihayet dışarı çıktığında Jackson onun yüzündeki sırıtışa bir kez baktı ve midesi bulandı.

Amir neşeyle, "SAC onu geri götürmemiz gerektiğini söylüyor," diye açıkladı. "Müvekkilimizin bu eski keskin nişancıyla güvende olduğunu düşünmüyor, ben de öyle."

"Efendim," diye itiraz etti Jackson, "Calhoun'un sicilinde onun bir tehdit olduğunu gösteren hiçbir şey yok."

"Yanıllıyorsun aylak. Adamlarının Afganistan'daki o dağda ölmesinin bir nedeni var. Koşullar çok gizli ama söylentilere göre hepsini o öldürtmüş."

"Ne zamandan beri kararlarımızı söylentilere dayandırıyoruz?" Jackson ateşi yükselmiş bir halde sordu.

"Gerçeklere bak Maddox." Caine'in heceleri kısıldı. "Adam eğitilmiş bir katil. On sekiz teröristi öldürdü ve Dwayne Barnes'a göre arazisinde Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmaya yetecek kadar silah var. Bence bu onu tehlikeli yapıyor."

Jackson ellerini havaya kaldırdı. "McClellan kızını koruması için tam da bu yüzden onu seti. Neden onun isteklerine saygı duyup teröristleri yakalama işine geri dönemiyoruz?"

"Neden çeneni kapatıp sana söyleneni yapmıyorsun?"

Ringo elindeki kolaya daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi baktı.

"Küfür etmeye gerek yok efendim," diye karşı çıktı Jackson, Caine'in bakışlarını ürkütmeden tutarak. "Bunu profesyoneller gibi tartışabilmeliyiz."

"Tartışacak bir şey yok," diye ısrar etti Caine, açık ten rengi öfkeyle benek benek olmuştu. "Emirleri ben veririm. Sen de dediğimi yapacaksın. Buna alış çaylak."

"Bu benimle ilgili değil efendim." Jackson'ın sesini düz tutmak için yapabildiği tek şey buydu. "Bu eski bir Donanma SEAL'ıyla ilgili. SEAL'lar her türlü riski göze alarak bir görevi yerine getirmek üzere eğitilirler. Emri doğrudan General McClellan'dan aldı. Eryn'i savaşmadan bize geri vermeyecek."

Caine, Barnes'a şantaj yaptığı belgeyi eline alarak, "Sanırım yapmayacak," diye kabul etti. "Ama son baktığımda bu topraklarda kanun bizdik, kanunsuz bir kanun kaçağı değil."

Ringo sessizce konuştu. "Peki ya Calhoun'un güvenlik sistemi?"

"Bunu ona karşı kullanacağız," diye karar verdi Caine, açık avucunu kâğıt demetine vurarak. "Yarın sabah Çaylak, onun mülkünün krokilerini almak için Belediye Binası'na gideceksin."

Jackson uzun, ürpertici bir nefes verdi.

"Bu konuda bana zorluk çıkar Maddox," diye ekledi Caine ona tehditkâr bir parmak sallayarak, "ve sana şahsen Büro'nun arka kapısına kadar eşlik ederim. Ringo," diye bağırdı, ses odasına doğru dönerek, "bizi buradan çıkar."

★★

"Burada kim yaşıyor?" Eryn, Ike onları dağın eteklerindeki geniş ve sığ dereden geçirip diğer taraftan çıkarırken sıkı sıkıya tutunarak sordu. Öğleden sonra güneşinin tadını çıkaran ve keskin bir şekilde yükselen ormana sırtını dayamış mütevazı bir karavanın önünde yavaşlayarak durdu.

"Bir tanıdık," dedi Ike. "Adı Dwayne."

"Çamaşır yıkayacağımızı sanıyordum."

"Makinelerim burada."

"Ah." Kasvetli görünümlü karavanı tekrar gözden geçirdi. "Dwayne evde mi?"

"Henüz değil." Ike motoru durdurdu ve arka koltuktan çamaşır torbasını alıp omzuna attı. Aracın etrafında dönerken, bakışları kadının endişesini uyandıran o sinir bozucu, tarayıcı şeyi yaptı.

"Atla dışarı," dedi kapıyı açarak.

"Winston ne olacak?"

"Camları kırdım. O bekleyebilir."

Köpeğine güvence veren sesler çıkaran Eryn, Ike'ı ön kapıya kadar takip etti. "Anahtarın var mı?" diye sordu cılız basamakları tırmanırken.

Kapı kolunu çevirdi. "Burada kimse kapısını kilitlemez."

Biliyorsun, diye düşündü, ayrıldıklarında kulübeyi nasıl emniyete aldığını hatırlayarak.

Kendini hayal edilebilecek en küçük oturma odasında buldu. Shag halı, kanepenin kamuflaj desenini ve duvara monte edilmiş geyik kafasını tamamlıyordu. Aman Tanrım.

"Burası." Ike biraz daha büyük bir mutfağa doğru ilerledi. Dolaplar Ike'ın kulübesinde olduğu gibi işlevseldi ve yepyeni, ağır hizmet tipi çamaşır makinesi ve kurutma makinesi setini uzaktaki duvara yaslanmış gibi gösteriyordu.

"Oturun." Bohçalarını kurutucunun üzerine bıraktı.

Eryn kahvaltı masasına çekingen bir şekilde oturdu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" "Ben hallederim."

Masanın yapışkan yüzeyindeki bir kırıntıyı fırçalayan Eyrn, çenesini elinin üzerine koyarak etrafı izledi. Ike bütün çamaşırları aynı anda çamaşır makinesine atıyordu. "Umm..." Yüzü buruştu.

Ona sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

"Bunların hepsini birlikte yıkamayacaksın, değil mi?"

"Genelde öyle yaparım."

"Beyazları ayrı yıkamak isteyebilirsin. Aksi takdirde eşofmanım iç çamaşırını pembeye çevirecek."

Şimşek hızında bir refleksle renkli giysiyi geri aldı, pembe iç çamaşırına sahip olma düşüncesinden rahatsız olduğu belliydi. Eryn elinin arkasına bir gülümseme sakladı.

"Oh, sıcak su," diye talimat verdi kadın, adam beyaz çamaşırları yıkamaya başlarken. "Tanrım, Donanma'nın sana çamaşır yıkamanın temellerini öğrettiğini sanırdım," diye yorum yaptı. "Sana nasıl yatak yapılacağını da öğrettiler, değil mi?"

Makineyi kapatarak inkar etti. "Kendim öğrendim."

"Peki ya annen?"

Başka tarafa baktı. "Peki ya o?"

"Bir annen vardı, değil mi?" Tek bildiği, onun kurtlar tarafından yetiştirilmiş olduğuydu.

"Olumlu."

"Sana amaşır yıkamayı öğretmedi mi?"

"Hatırlamıyorum." Aleti sözsüzce itti ve diğeri odaya doğru yürüdü. Eryn onu takip etmek için ayağı fırladı.

Onu boş olan tek koltuğı uzanırken buldu. Beyzbol şapkasının kenarını indirmiş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordu ona.

"Bekliyorum."

Gözlerini tavana doğru çevirdi. "Pekâlâ. Dwayne'in aldırmayacağından emin misin?"

"Olumlu."

Eryn oturacak bir yer bulmak için etrafına bakındı. Üzerinde geyik kafası olan kamuflajlı kanepesi söz konusu bile değildi. "Peki ya ailen?" diye sorduğunu duydu.

"Peki ya onlar?" Ses tonu Timbuktu kadar uzaktı.

"Hâlâ Ohio'da olup olmadıklarını bile bilmiyorsun. Neden iletişim kurmuyorsun?" Geçmişle ilgili bulmaca onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı.

Ama belli ki o değil. Çoktan yarı uykuya dalmış gibi görünüyordu. "Bilmiyorum," dedi.

"Hiç aramaz mısın?" Annesi hâlâ hayatta olsaydı, onu her gün arardı.

Şapkasının kenarını daha da aşağı çekti ve çenesini göğsüne yasladı.

Konuşmasının bittiğini daha fazla belli edemezdi. Eryn ellerini kalçalarına dayadı. Adamın tepkisiz bedenine ters ters baktı. "Ben mutfakta olacağım," diye duyurdu, adımlarını geri çekerek.

Masaya yumruğunu vurarak, Ike'ın genel bir konuşma yapmayı reddetmesine öfkelenildi. Omuz silkti ve yenik bir iç çekişle kollarını yapış yapış masanın üzerinde hafifçe kavuşturdu.

Ağrıyan başını kollarının üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Kötü geçen bir gece uykusunun ardından yoğun bir eğitimle geçen ikinci gün de etkisini göstermişti. Uzuvarları gevşemiş ve ağırlaşmıştı. İstemeden unutkanlığa doğru yuvarlandı.

**

Elkton Motel, 1950'lerden kalma tamamen tuğladan bir kalıntıydı. Teneke çatısından, yoğun turizm sezonunda taşma sağlamak için çevreye yerleştirilmiş kullanılmış kampçılara kadar, Blue Ridge'i gezen motorcu grupları için bir sığınak gibi görünüyordu. FBI'ın büyük, şık ve gümüş rengi Mobil Komuta Merkezi, kampçıların arasında Volkswagen Beetle'larla dolu bir arsadaki Ferrari kadar yersiz görünüyordu.

Yanındaki koltuktan Calhoun'un arazisinin krokisini alan Jackson, Taurus'tan indi ve kurşuni ayaklarla karavana yaklaştı. Patronundan gerçekten hoşlanmamaya başlamıştı.

Ringo içeri girerken parmağını dudaklarına götürdü ve ses odasına doğru bir işaret yaptı. Şefleri cep telefonuyla konuşuyordu, parmağı bir kulağında takılıydı.

Jackson onun "Nasıl isterseniz efendim" sözlerinden Bloomberg'e yine yalakalık yaptığını anlayabiliyordu. Kaynayan kızgınlığını yatıştırmak için içecek barına dönüp bir buzlu çay aldı.

Caine onları geri çağırdığında daha bir yudum bile almamıştı. "Yeni bir şüphelimiz var," diye duyurdu bir monitörün önüne çökerek. "Ajanımıza McClellan'ın kızının nereye götürüldüğünü öğrenmek isteyen genç bir adam yaklaştı."

D.C.'de birilerinin hâlâ soruşturma üzerinde çalışıyor olmasından memnun olan Jackson, Caine'in boş gözlü bir gencin grenli bir fotoğrafını gösteren bir eki açmasını izledi.

Jackson kaşlarını çattı. *Başka bir tane değil.*

"Bir çocuk daha," diye haykırdı Ringo. "Kaç tane daha var?"

Caine, "Sekiz aşırılık yanlısı internette buluşuyor Ringo, hesabı sen yap," diye karşılık verdi. "Ama Mustafa'ya ilk kez yüz yüze yaklaşıyor. Bu pek parlak biri değil. Varlığımızı Shahbaz Wahidi adında yirmi üç yaşında bir Pakistanlıya kayıtlı bir cep telefonu numarasıyla bıraktı. Oto tamircisi, hâlâ ailesiyle yaşıyor."

Jackson şaşkınlıkla kaşlarını çatarak fotoğrafa baktı. "Bu çocuk neden kendini ifşa etti? Aynı talebi internet üzerinden de yapabilirdi."

Caine, "Belki de sohbet odalarına girdiğimizden şüpheleniyorlardır," diye önerdi.

Ringo gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Peki bu Şahbaz Wahidi'ye ne diyeceğiz?"

"Ona Eryn McClellan'ın babasının bir arkadaşında kaldığını söyleriz," diye cevap verdi Caine. "Zamanımız kısıtlı olduğu için teröristlere uygun bir şehir adresi vereceğiz."

Jackson burnunun kenarını sıktı ve başını salladı. Eryn'i riske atmak yerine neden en başta yanlış bir adres vermemişlerdi?

"Oh, bir şey daha var." Caine boynu parçalanmış, kötü bir şekilde çürümekte olan bir cesedin görüntüsünü gösteren ikinci bir eklentiye açtı. "Pedro kulübesinde elli kiloluk ot ve yem çuvallarının altında bulundu. Gördüğünüz gibi, boğazı Itzak'ınki gibi kesilmiş."

Jackson'ın kollarında tüyler diken diken oldu. "Aynı silah mı?"

"Adli tıp, aynı 6 inçlik bıçak olduğunu söylüyor. Çılgılık atamadan ses tellerini koparmış."

Déjà vu Jackson'ın beyinde mantar gibi türemiştii. Birden Irak'a geri dönmüş, kayıp deniz piyadelerinden birkaçının boğazları kesilmiş halde bulunduğu haberini duymuştu. Sertçe yutkundu. "Efendim, bu asi bir gencin işi değil," diye fısıldadı.

Caine ona bakmadı bile. "Bizim için başka bir teorin var mı, ateşli çocuk?"

Düzgünce kesilmiş bir boğaz tesadüftü. İki tanesi ise dışarıda birilerinin ölümcül bir beceri öğrendiği anlamına geliyordu. "Hiç birinin boğazını kesmeyi denediniz mi, efendim?" Jackson sordu.

"Tabii ki hayır."

"Evet, var." Musul'a yapılan sinsii saldırıyı hatırlamasına izin verdi. "Ustalık kazanmak saatler süren bir eğitim gerektirir. Boru tipi bomba yapmak da öyle."

Caine koltuğunda geriye yaslandı. "Ne diyorsun Maddox?"

Jackson riske girerek Caine'in gazabını göze almayı düşündü. "Sanırım yerli olmayan bir tehditle karşı karşıyayız, efendim," diye cüret etti.

Caine bir kahkaha attı. "Senin sorunun, Çaylak, son turundan sonra hâlâ gergin olman. Kardeşlik sorumluluğu üstlendi. Şüpheliler icat etmeye başlamamıza gerek yok."

Jackson korkunç resme tekrar baktı. İyiydi. Tek yapabileceği önerilerde bulunmaktı. Ama Eryn'in muhtemel katilinin, babasının intikamını almak için okyanusu aşp geldiğine dair inancını sarsamıyordu.

"Ho, efendim!" Ringo, Jackson'ın konsolda açık duran dizüstü bilgisayarını göstererek haykırdı. "Müşterimiz artık dağda değil."

**

Ike, Stanley'nin prensesinin ağızından salyalar aktığını fark edince çok eğlendi. Külotlarını ve tişörtlerini düzgün küçük kareler halinde katlarken, hafifçe ayrılmış dudaklarının köşesinden masanın üzerindeki ıslak noktaya doğru süzülen tükürüğü izledi. Kurutucu ikinci çamaşırıyla birlikte uğuldadı ama Eryn hiçbir şeyden habersiz uyumaya devam etti.

Belki de onu çok zorluyorumdur, diye düşündü bir suçluluk duygusuyla. Sanki onun kursuna katılmak için kaydolmamıştı. Öte yandan onu bir bebek kadar savunmasız bırakmak ona büyük bir kötülük olurdu. Ona ateş etmeyi öğretmek, korkusunun üzerine düşünmeyi öğretmek çok mantıklıydı.

Bunu daha fazlasını istemeden, Terörle Savaş'ın içine çekilmeden yapabilseydi. Aşırılık yanlıları artık onun sorunu değildi; onlar onun sorunuydu. Yapabileceği en fazla şey ona kendini savunmayı öğretmekti. Yine de daha iyi tanışmaları için ısrar etmeyi bırakırsa işi çok daha kolay olacaktı.

Nasıl bir aileden geldiği, annesini arayıp aramadığı onu ilgilendirmezdi. Kendisini sadece utandıran ve sonra da aldatılmış hissetmesine neden olan dehşetini duymasına gerek yoktu. Herkesin kendisine tapan bir ailesi yoktu.

Ike'a aileden biri gibi davranan tek kişi Stanley ve Beşinci Ekip'teki kardeşleriydi. Yıllarca her gün zafer ve cehennemi birlikte yaşamışlardı. Birbirlerinin sırlarını, zayıflıklarını ve güçlü yanlarını biliyorlardı. Hatta birbirlerinin zihinlerini bile okuyabiliyorlardı.

Ike'ın göğsüne ani bir acı saplandı. Kahretsin, onları hâlâ özlüyordu - sonsuza dek gitmiş olanları ve hâlâ yaşamalarını umduklarını. Kurutma makinesine yaslandı, kederden yıkılmıştı.

Mayına bastıktan sonra Spellman'ın nerede iyileştiğini merak etti.

Winston'ın ön tarafta havladığını duyunca rahatladı. Kurutma makinesinin gürültüsünün Eryn'i olanlardan habersiz bırakacağına güvenen Ike, Dwayne Barnes'ı ön bahçesinde yakalamak için mutfaktan aceleyle çıktı.

Kalın kafalı dağ adamını F150'sinde oturmuş Ike'ın Durango'suna bakarken buldu. Ike'ın karavanından çıktığını gören Dwayne yavaşça kamyonundan dışarı itti ve pek de hevesli olmayan bir adımla ona yaklaştı. "Hey, LT." Yaklaşık üç metre ötede durdu ve gür sakalını kaşıdı. "Neyin var senin?"

Dwayne genellikle şamatalı tokalaşmalar ve sırt sıvazlamalar yapardı. Ike onun temkinli ifadesini inceledi. "Pek bir şey yok. Sen?"

"Oh, aynı tas aynı hamam." Dwayne garip bir an ayakta sallandı. Winston'a başparmağını sallayarak, "Bakıyorum kendine bir köpek almışsın," dedi.

Ike bu yorumu başını sallayarak onayladı. "İşten yeni mi geldin?" diye sordu.

"Hayır, bugün izinliyim."

"Kasabaya mı gidiyorsun?"

"Evet. Yeni güvertem için kereste almam gerekti."

Ike, Dwayne'in Ford'unun arkasını dolduran tahtalara doğru baktı. "Herhangi bir yerde büyük gümüş bir karavan gördünüz mü?"

Adam gözlerini çimenlere dikti. "Yaptığımı söyleyemem," diye inandırıcı olmayan bir cevap verdi.

Ike'ın altıncı hissi ona Dwayne'in yalan söylediğini söylüyordu. Dağ adamı ayaklarını sürüyerek yürüdü. Boğazını temizledi. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var, Dwayne?" Ike yumuşak bir sesle davet etti.

"Hayır," dedi Dwayne, biraz fazla hızlı bir şekilde.

"Bu doğru mu? Belki de hafızanı tazelememe ihtiyacın vardır." Bu tehdide duruşundaki genişleme eşlik etti.

"Pekâlâ!" Dwayne ellerini havaya kaldırdı. "Sana bildiklerimi anlatacağım." Ike'a acı dolu bir bakış gönderdi. "Şehirde FBI'dan adamlar var, LT, ve senin hakkında her şeyi soruyorlar."

Bu itiraf hiç beklenmedik bir şey değildi ama Ike'ı tam olarak solar pleksusundan vurmuştu. Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ne soruyorlar?"

"Nasıl biri olduğunu, aklının başında olup olmadığını falan öğrenmek istediler. Sahip olduğun silahları listelememi istediler."

Dwayne'in sözleri Ike'ın kanını kaynattı. "Onlara sen söyledin," diye tahmin etti.

"Yapmak zorundaydım!" Dwayne ihtiyaten bir adım geri çekildi. "Benim hakkımda bir şey biliyorlardı. İşime mal olacak bir şey."

Ike inanamayarak, "Beni sattın," diye suçladı.

"Kahretsin, saklayacak bir şeyin yok!" Dwayne itiraz etti. "Sen lanet olası bir savaş kahramanısın, Teğmen."

"Onlara tam olarak ne söylediğini bilmek istiyorum," diye tısladı Ike.

"Güvenlik sisteminiz olduğunu," diye itiraf etti Dwayne. "Geldiklerini biliyordun ve yakalanmak istemiyorsan seni yakalamaları için en ufak bir şansın bile yoktu."

"Tıpkı en sevdiğin film *Rambo* gibi," diye açıkladı Ike.

"Aynen öyle," diye onayladı Dwayne.

Kahretsin!

Ike, Eryn'in hâlâ Dwayne'in mutfağında uyuduğunu düşündü. Eğer adam ona bir göz atarsa, ne tür

söylentiler uçuşmaya başlayacaktı. Kimsenin onun kim olduğunu bilmesine gerek yoktu, nerede olduğunu da.

Bir elini Dwayne'in iri göğsüne koyan Ike, onu aracına doğru itti. "Sanırım burnunu kırmadan önce arabayı sürsen iyi olur, Dwayne."

"Özür dilerim LT! Bunu telafi edeceğim, yemin ederim." "Git," diye emretti Ike.

Dwayne boyun eğmiş bir bakışla kamyonetine geri döndü. Araca bindi, motoru çalıştırdı ve bir çakıl püskürterek yola koyuldu.

İyi ki kurtulduk, diye düşündü Ike, ama sonra ensesinin diken diken olduğunu hissetti. Döndüğünde Eryn'i Dwayne'in ön sahanlığında durmuş, geri çekilen Ford'a şaşkınlıkla bakarken buldu. "O Dwayne miydi?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyleyerek karavana doğru yürüdü.

Adam onu içeri götürürken, kadın ona sitem dolu bir bakış fırlattı. "Neden onu kovaladın ki?" diye sordu.

"Gitme zamanı," diyerek soruyu duymazdan geldi ve mutfağa doğru ilerledi. Orada, renkli çamaşırları kurutucudan çıkardı ve beyazların üzerine çamaşır torbasına doldurdu.

Adam kapıya doğru ilerlerken Eryn bir milim bile kıpırdamadı. "Şimdi," diye ısrar etti.

"Hiç sanmıyorum." Çenesi yukarı doğru eğilmiş, ellerini kalçalarına dayamıştı. "Az önce gördüğüm şeyi açıklamam gerekiyor."

Ike'ın bazı cevaplar almadan bir santim bile kıpırdamayacağı belliydi. Şakakları zonkluyordu. Çatlak ön kapıdan içeri baktı, yarı yarıya FBI'ın Naked Creek'e girdiğini görmeyi bekliyordu. "Dwayne geçen sonbahar benim kursum katıldı," diye kısaca itiraf etti. "Hayatta kalma ve güvenlik dersleri veriyorum."

Onun sözlerini değerlendirirken kaşları çatıldı. "Demek patikalar bunun içinmiş," diye yüksek sesle tahmin etti. "Ve atış poligonu."

"Doğru."

"Dwayne sizin dersinizi aldı ve bu yüzden makinelerinizi burada barındırmayı kabul etti."

"Aynen öyle."

"O zaman neden onu arazisinden

kovaladın?" "Kovmadım. Bir şey unuttu."

"Yalan söylüyorsun."

Ike'in beşinci dereceden canına tak etmişti. "Kendi başına mı geleceksin, yoksa seni taşımam mı gerekecek?" diye tehdit etti.

Eryn'in sırtı sertleşti. Ölçüp biçtikten sonra, adamın kendisini omzunun üzerinden atmasına izin vermeyeceğine karar verdi. İsyan edercesine kapıdan çıktı ve Ike'a onu kül edecek bir bakış fırlattı. Acil duruma rağmen eğlenen Ike onu cipine bindirdi, çamaşır torbasını arka koltuğa fırlattı ve yola koyuldu.

Onları koltuklarında zıplatan bir telaşla Dwayne'in karavanından hızla uzaklaştı ve Çıplak Dere'den geçip diğer taraftan çıkarken havaya yirmi metre su püskürttü.

Görünürde ne federaller ne de yerel polisler var.

Arkalarında havada asılı bir toz izi bırakarak onları dağa doğru koştururken, Eryn'in sessizliğini keskin bir şekilde fark etti. Eryn karşı koltukta oturmuş, emniyet kolunu sıkıca kavramış, ağzı pembe bir çizgiye dönüşmüştü.

Ona olan kızgınlığı onu tedirgin ediyordu. Tıpkı onunla ilgili diğer her şey gibi, bu da doğrudan sinir sistemini etkilemeye başlamıştı. Ve lanet olsun, o hayatına girmeden önce, bir sinir sistemi *olduğunun* bile farkında değildi.

"Neden bana hiçbir şey söylemiyorsun?" diye sordu adam mülküne doğru uçarken.

"Ne gibi?"

"Hayatta kalma eğitimi verdiğin gerçeği gibi mi? O zavallı adamı neden arazisinden kovaladığınız gibi."

"Güven bana, ona acımana gerek yok." Dwayne'in ihanetini düşününce öfkesi yeniden alevlendi.

"Tamam, o zaman bana düşmanlığınız için iyi bir neden

söyleyin." "Sana birkaç tane verebilirim."

"Devam et."

Ama yapamazdı çünkü daha geçen gün FBI'ın onları takip etmediğine dair ona güvence vermişti ve ona olan inancını kaybetmesini istemiyordu. Daha da kötüsü, eğer FBI şehirdeyse, o zaman lanet teröristler muhtemelen o kadar da geride değillerdi. Bunu bilmesine kesinlikle gerek yoktu.

Sütunların arasında salınarak saatini susturdu, akıcı bir şekilde dört çekere geçti, sonra tekrar yola koyuldu, konsantrasyon ihtiyacını onun beklenti dolu bakışlarından kaçınmak için kullandı. Bilmediği bir şey ona zarar veremezdi, diye kendini temin etti.

**

"Kahretsin, onu kaçırdık!" Caine dizüstü bilgisayarından, uzak ucunda tümsekli bir dağın kapattığı uzun köy yoluna baktı. "Artık çok geç. Onun arazisine geri döndüler."

Taurus'u kullanan Ringo aniden gaza bastı ve Jackson'ı arka koltuğa bağlayan emniyet kemeri

hızdaki ani değişimle sarsıldı. Tekrar takmak için çıkarmak zorunda kaldı.

Bu da yaklaşımlarının ne kadar etkisiz olduğunun bir başka göstergesiydi. Artık kanunun tarafında olup olmadıklarını bile söyleyemiyordu.

Denizciyken Jackson iyi adamlardan biriydi. Elbette, görev sırasında bazı kirli işler yapmıştı ama asla kadınlara, çocuklara ya da namuslu adamlara ateş etmemişti. Ve ona göre Isaac Calhoun dürüst bir adamdı. Emrindeki adamlar öldürölse de öldürölme de her özel operasyon savaşçısı onun gözünde bir kahramandı.

"Geri dön." Caine öfkeli bir hareket yaptı ve Ringo bir traktör yoluna girerek U dönüşü yaptı ve onları kasabaya doğru yönlendirdi.

"Merak etme," diye ekledi Caine bir dakikalık gergin bir sessizlikten sonra. "Onu yarın gece geri alacağız."

Jackson'ın nabızı hızlandı. "Efendim, gecenin köründe bir SEAL'la karşılaşmak istemezdim," diye açıkladı. Calhoun'u kulübeden uzaklaştırmak için yaptıkları plan Caine'in düşündüğü gibi işlemeyecekti.

"Mazeret duymak istemiyorum Maddox. O artık bir SEAL değil."

"Eryn'i benimle gelmesi için nasıl ikna edebilirim?" Jackson sordu.

"Ona başka seçenek bırakmıyorsun çaylak. Yoksa bir kadına el kaldırmak midenizi mi bulandırıyor?"

Jackson, Ringo'nun aynaya hızlı bakışıyla karşılaştı. Caine bunu gerçekten söyledi mi?

"Ayrıca, sana sorun çıkarmaz," diye tahmin etti Caine, "eğer hâlâ ilaçlarını alıyorsa."

Jackson ifadenin kafasından iki kez geçmesine izin vermek zorunda kaldı. "Bana ona ilaç verdiğimizizi mi söylüyorsunuz, efendim?" Sesi bir oktav fazla yüksek çıkmıştı.

Caine iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Tabii ki hayır. Öğrencilerinin ölümüne çok üzölmüştü. Günlerce uyumamıştı, hatırlıyor musun?"

Caine koltuğunda dönerek kehribar camlı Oakley güneş gözlüklerini çıkardı ve sert bir bakışla onu kıstırdı. "Sen artık M-16'sı ve Beretta'sı olan bir denizci değilsin Maddox. Sen bir özel ajansın. Büyük resme bakmaya başla."

Jackson, büyük resmi göremeyen kişinin Caine olduğunu fark etti. Algıları hırs yüzünden çok bulanıktı. Eryn'i korumak onun önceliğı değildi. Ne şekilde olursa olsun, ya teröristleri yakalayarak ya da Calhoun'un terörist gibi görüneceğı bir durum yaratarak adını duyurmak istiyordu.

Kötü adamların kim olduğu Caine için hiç fark etmiyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Yükseklikleri arttıkça, Ike'ın Durango'sunun kabinindeki gerilim de artıyordu. Yoğun sessizliği kesen tek ses, alt takımlara çarpan çakılların sesiydi.

Ike son keskin dönüşü rahatlatarak yaptı ve ön bahçeye girip kütük yığınının yanında fren yaptı. Motoru durdurdu ve tam kapıdan dışarı atlıyordu ki Eryn onu yakaladı ve tırnaklarını pazularına geçirerek bırakmayı reddetti.

"Oh, hayır bilmiyorsun." Ses tonu bir oda dolusu ergeni ayağa kaldırır ve dikkatini çekerdi. "Sana her şeyi içinde tutmayı kim öğretti bilmiyorum Isaac Calhoun. Belki de böyle yetiştirildin ama bu sağlığın için kötü ve beni deli ediyor!"

Effing? Kendini gülümserken buldu. Öfkelendiğinde bile küfretmeyi kendine yedirememesi ne kadar hoştu değil mi?

"Şimdi bana Dwayne'in seni bu kadar garip davranmaya iten ne söylediğini söyle, yoksa ben..." Yüzünü isyankâr bir pembelik kapladı ve göğsü kabardı.

"Ne yapacaksın?" Ne yapacağını görmek için onu uçurumun kenarına itmek istiyordu.

"Canını yakacağım!" diye yemin ederek elini yumruk yaptı.

Sadece gülmek zorundaydı. İçinde bulunduğu zor durumda bile kıkırdamak iyi hissettiriyor, karnından yukarıya doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyordu.

Kadın şaşkınlıkla adamın ağzına baktı. "Benimle alay mı ediyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman sırtıtmayı kes ve bana neler olduğunu anlat!"

Ona gerçeği söyleyecek ve onu geldiği panik haline geri gönderecek değildi. Ancak yapabileceği şey, bu küçük tiradı bir öpücükle rayından çıkarmaktı. Bir, onu susturmak için bildiği tek yol buydu. İki, günlerdir onun tatlı ağzını tatmak için can atıyordu.

Bir elini uzatarak kızın başının yan tarafını avuçladı, başını eğdi ve dudaklarını kızınkilere yapıştırdı.

Orada sessizlikten başka bir şey duyulmuyordu.

Ona karşı dondu kaldı, gözleri öfkeyle parlıyordu ve onu geri öpmüyordu.

Ike'ın gururu sarsıldı. Durumun kontrolünün tamamen kendisinde olduğunu kanıtlamak için bir yanıt alması gerekiyordu. Kendisine göz kulak olacağına güvenerek bırakabilirdi.

Kafasının içinde onu buna karşı uyaran sesi duymazdan gelen Ike, vites değiştirdi. Zorlama bu işin yolu değildi. Onu vahşi hayvanları evcilleştirdiği gibi, sabır ve şefkatle kandırması gerekiyordu. Bu yeni hedefle, teması yumuşattı ve kızın tepkisiz dudaklarını ısınıp tereyağı gibi yumuşayıncaya kadar dişledi.

İşte böyle, tatlım. Güven bana. Her şey kontrolüm altında.

Kadının nefesinin kesilme sesi adamın kulaklarına müzik gibi geldi. Gözleri kapandı ve birkaç saniye önce ona direnen dudakları, başparmağını hafifçe çenesine dayadığında istekle aralandı. Dilini kızın ağzına sokup sıcak, lezzetli bir süzülüşle kızınkiyle buluştuğunda içinden bir beklenti geçti. *Oh, evet.*

Birdenbire güneşte açan bir çiçeğin taç yaprakları gibi sıcacık oldu. Kız da onu kalbini hoplatan bir coşkuyla öptü. Öpücüğü ıslak bir çiçek kadar tatlı ve boğucuydu.

Rüya. Bu kazanıldı kuvvet içeride onu gibibir öğleden sonra fırtına.

Ike bilinçsiz bir düzeyde farkındalığının aracın boyutlarına indiğini fark etti. Farkında olduğu tek şey Eryn'in tadı, kokusu ve dokusuydu. Başka hiçbir şey yoktu. Kafasının içinde alarm zilleri çaldı. Bir iniltiyle teması kesti, kendini koltuğuna geri çekti ve duyularını etrafındaki dünyaya geri dönmeye zorladı.

FBI her yeri kuşatmış olabilirdi ve o bunu fark etmezdi.

"Tehlikelisin," dedi, öpüşmelerinin onu dilsiz bıraktığının farkındaydı.

Kendisine gelince, az önce acı bir ders almıştı. Eryn söz konusu olduğunda, kontrol onda değildi. Kendisini güvende tutması için ona güvenemezdi. Stanley onu koruyucusu olarak seçmekle büyük bir hata yapmıştı. Ondan uzaklaşmalı ve orada kalmalıydı.

Eliyle mandalı yoklayarak, aklına dahiyane bir fikir daha gelmeden önce kamyondan tökezleyerek çıktı.

"Vay canına, baba," diye nefes aldı Eryn, güçsüzce koltuğuna yaslanarak. Ike Calhoun'un böyle öpüşebileceğini kim tahmin edebilirdi ki?

Aslında öpücük tam da beklediği gibi başlamıştı. Onu susturmak için bir stratejiden başka bir şey değildi. Ama sonra onu zorlayıcı, beklenmedik, onda anında bir tepki uyandıran bir duygusallıkla yumuşatmıştı.

Kıpırdayamayacak kadar sersemlemiş bir halde, onun çamaşırları kulübeye taşımalarını izledi. Adamın yüzündeki gergin ifade ve onun tehlikeli olduğuna dair yorumu, elinden gelse onu bir daha öpmeyeceğini söylüyordu.

Drat.

Sorularına cevap alamamış olabilirdi ama o tek öpücükten Ike hakkında, onun kendisine söylediği her şeyden daha fazlasını öğrenmişti!

Adamın beklenmedik şefkatini, dizginlenmiş tutkusunu yeniden yaşarken içinde bir zevk parıldadı. Sanki öpücük, Ike'ın aralarında tuttuğu duvarda bir pencere yaratmıştı. Bu pencereden gerçek Ike'ı görmüştü. O sadece kendisini istemeye istemeye kamarasına getiren sert ve küskün bir asker değildi. Karmaşık bir insandı, savunmasız, yalnız, suçluluk duygusuyla kıvranan.

Tanrım, onda fark ettiğinden çok daha fazlası vardı!

Daha önce onu tanımaya hevesliyken, şimdi meraktan çatlıyordu. Ike Calhoun gerçekte kimdi? Hayattan ne istiyordu? Onu kendi kendini cezalandıran bir yalnızlığa iten trajedinin üstesinden gelmesine yardım edebilir miydi?

Ike o öpücüğü aklından çıkaramıyordu. Bunun basit bir şey olması gerekiyordu, kendine izin verdiği bir hoşgörü çünkü o bir insandı. Ama kendi zayıflığını ciddi biçimde yanlış hesaplamıştı. Eryn de onu öpmeye başladığı anda kendini kontrol etme yetisi yok olmuştu. Tek düşünebildiği daha fazlasını elde etmektir.

Bu asla olmayacak, diye kendini sertçe uyardı.

Ayrıca zamanlaması berbatı. FBI, Birlik Ordusu'nun Konfederasyon'a yaklaşması gibi etrafını sarıyordu. Odaklanması gerekiyordu. Eryn'in tekrar onların pençesine düşmemesi için bir plan yapmak üzere en fazla yirmi dört saati olduğunu düşündü. Kendini dizginlemeseydi neler olabileceğini düşünmemeliydi bile.

Odasına çekilip kapıyı kapattı ve temiz giysilerini kaldırdı. Eryn'in odaya girdiğini duyana kadar bekledi.

giysilerini merdivenlere yerleştirmeden önce banyoya gitti. Sonra köpeği hemen arkasına alarak dışarı çıktı, vücudu hala yüksek oktanlı yakıtla doldurulmuş bir motor gibi hazır durumdayken onunla karşılaşmaktan kaçınmak için çaresizce çabalıyordu.

Winston peşindeyken, patikadan yukarı, en net düşüncesini gerçekleştirdiği kayaya doğru yürüdü. FBI bunu nasıl yapmıştı? Onun bilmediği bir teknolojiye ya da bilgiye erişimleri olmalıydı.

Tavsiye almak için Stanley'i arayabilmeyi çok istemişti ama Cougar onu herhangi bir doğrudan iletişimin engelleneceği konusunda uyarmıştı.

Yükselişin tepesine varan Ike, güneşin ısıttığı kayaya tırmandı ve kendini aşağı attı. Sert bir esinti tişörtünün yumuşak kumaşını karıştırdı. Fırtına bulutları ufukta sıralanmış, ona doğru bir yol izliyordu.

Rüzgâr öpücüğün anısını ona geri getirdi. Kararlı bir şekilde onu itti.

İki seçeneği olduğunu düşündü. Birincisi, dağına sığınabilir ve onu güç kullanarak savunabilirdi. Yılın bu zamanında tavşan ve kümes hayvanları bol olduğu için hayatta kalmak bir sorun değildi. Ama FBI zorla bir saldırı başlatırsa, Eryn'i korumak için savaşmak zorunda kalacaktı ve o da yaralanabilirdi. Birinci seçenek pek iyi görünmüyordu.

İkinci seçenek bölgeyi fark edilmeden terk etmek ve aynı derecede uzak bir yere gitmekti. Ama Federallerin onları ilk etapta nasıl bulduğunu öğrenene kadar, oradan ayrılmak bir daha takip edilmeyeceklerini garanti edemezdi.

Bu yüzden, daha iyi bir şey düşünene kadar, oldukları yerde kalmak zorundaydılar. *Lanet olsun.* Eryn'in duyarlılığını hatırlayınca içi sıkıştı. Onun öpücüğünün tadının asla doyamayacağı bir şey olduğunu bilmeliydi.

Onunla aynı yerde yaşayıp da nasıl daha fazlasını istemeyecekti?

Eryn ön verandada durmuş, kuşların cıvıltısını dinliyordu. Ike ve köpek gitmişti. Kalbi küt küt atıyordu. Elbette onu terk etmemişti.

Hayır, bunu yapmazdı. Ayrıca Durango hâlâ ağacın altında park halindeydi. Köpeği gezdiriyor olmalıydı, Dwayne'in ona söylediği her neyse onu düşünmek için kendine zaman tanımalıydı. Umarım ona ne olduğunu söyleyebileceğini fark ederdi. Endişelerini paylaşmak onu öldürmezdi. Hâlâ onun korumasına sahip olduğu sürece de onu akılsızca bir paniğe sürüklemeydi.

Kendini oyalamak için özel tariflerinden birini daha hazırlamaya karar verdi. Masada doyurucu bir yemek daha paylaşmak Ike'ı konuşmaya teşvik edebilirdi. Eğer bu işe yaramazsa, bir öpücük daha işe yarayabilirdi. Ama ilk hamleyi onun yapması gerekiyordu. Ike'ın onun tehlikeli olduğuna dair sözlerine bakılırsa, kendini sıkı bir şekilde kontrol altında tutacağından emindi.

Öpücüğü, umutsuzca daha fazlasına ihtiyaç duyduğu bir ilaç, onun gerçekte kim olduğunu anlamasını sağlayan bir kristal küre gibiydi. Eğer onu tekrar öpmeyi reddederse, ne korkusu? - o zaman ilk hamleyi yapmak zorunda kalacaktı. Cinsel heyecan kanını düşük bir seviyede tutuyordu.

Kolları dirseklerine kadar hamur işine batmışken, sonunda dışarıda Winston'la konuşan Ike'ın sesini duydu. Eryn rahatlayarak hamuru eliyle açtı. Şeritler halinde kesti ve çoban turtasının içindekilerin üzerine koydu. Sonra yemeği önceden ısıtılmış fırına attı, ellerini temizledi ve izlemek için dışarı çıktı.

Kapıyı iterek açtığı anda öngörülemeyen bir esinti saçlarıyla oynuyordu. Kara bulutlar vadiyi aşarak onlara doğru geliyor, yağmur kokusu taşıyordu. Verandanın en üst basamağında duran Eryn, Winston'ın Ike'ın her komutunu

Başını okşamaktan başka bir ödöl yoktu. "Vay canına," diye mırıldandı, Ike'ın başarısından etkilenmişti.

Ama sonra Winston'a kütük yığınınından bir sopa uzattı ve Winston kaşlarını çattı. *Bu da ne?*

"Sic," dedi ve köpeği ısırmaya teşvik etti. Köpek hırlayınca da "Aferin oğlum," diye ekledi.

Eryn'in şaşkınlığı daha da derinleşti. Ike elindeki sopayı bir kenara atıp koluna bir havlu sarmaya başlayınca niyetini anladı. *Olamaz.*

"Sic," dedi tekrar, köpeğe kolunu uzatarak.

"Seni ısırmayacak," diye seslendi, varlığına ihanet ederek.

Ike gözle görülür bir şekilde sertleşti ama sırtını ona dönerek yorumunu kabul etmedi.

Kim olduğunu sanıyordu ki, uysal çoban köpeğine ısırmaı öğretiyordu?

"Winston, sic," diye tekrarladı, kolunu köpeğin yüzüne doğru iterek.

Winston havladı. Geri çekilirken sarı paltosu belirsiz ışıktı parıldadı.

"Kesin şunu!" Eryn talep etti.

"Sic."

Köpek yine havladı. Kuyruğunu kovalayarak bir daire çizdi ama Ike'ın koluna saldırmadı.

"Onu üzüyorsun," diye bağırarak araya girmek için verandadan atladı.

Ike'ın başı döndü. Yeşil bakışları kıza yaklaşırken onu yaktı. Öpüşmelerinin anısı Ike'ın yüzünü kalınlaştırıyor gibiydi.

ya da belki de yaklaşan fırtınanın ozonuydu.

"Gel burada dur," dedi parmağını ona doğru uzatarak.

Kadın temkinli bir şekilde ona yaklaştı. "Neden?"

"Bana yardım edeceksin. Bileğini tuttuğumda çığlık atmanı ve mücadele etmeni istiyorum." Ona karşı meydan okudu.

"Uh..." Winston'ı saldırgan olması için eğitmenin bir parçası olmak istemiyordu, ama Ike'ın ona dokunma olasılığı tereddüt etmesine neden oldu.

"Onun koruyucu dürtüleriyle oyna," diye ekledi, onun tereddütünü kabul ettiği sanarak. "Belki o zaman çoban içgüdüleri devreye girer."

"Yine de işe yaramayacak," diye ısrar etti. Winston, kalbinin derinliklerinde tamamen Retriever'dı.

Bir tuzak kadar hızlı olan Ike, kızın bileğini bir kelepçe gibi kavradı.

"Tamam, bu gerçekten acıtıyor," diye itiraf etti biraz şaşırarak. Bulutlar giderek yaklaşıyor, uğursuz gök gürültüsü sesleri çıkarıyordu.

"Mücadele et," dedi ve hemen elini gevşeterek.

Hâlâ kırılmazdı. Bu, daha önce paylaştıkları öpücük kadar hoş değildi. Eryn boştaki eliyle adamın parmaklarını geri çekmeye çalıştı ama işe yaramadı. "Tamam, lütfen bırak; vaktini boşa harcıyorsun."

Ike onu sıkıca tuttu. "Ona sic yapmasını söyle." Adamın yüzündeki ifadeden, bunu yapana kadar onu bırakmayacağını anlayabiliyordu.

İnatçı adam. "Bu işe yaramayacak!" "Yap şunu."

"Winston, sic!" diye öfkелendi, yumruklarını sıkıttı. Köpek sadece ona baktı, belli ki kafası karışmıştı.

Ike bastırılmış bir küfürle kolunu bıraktı ve bir elini saçının dikenleri arasında gezdirerek uzaklaştı.

"Ne bekliyordun ki? Sana saldırmayacağını söylemiştim," diye azarladı.

Ellerini havaya kaldırdı. "Stanley sana neden kendini savunmayı öğretmedi?" diye çıkıştı. "Bu kadar çaresiz olduğuna inanamıyorum."

Suçlama canımı yaktı. "Ben çaresiz değilim. Beni bu şekilde küçümseme!"

Kollarını kavuşturdu ve çözülemeyecek bir sorun gibi onu düşündü.

"İşte, bunu kanıtlayacağım," diye ekledi, bir silah ararken. Ike'ın daha önce kullandığı sopayı görünce onu kaptı ve bir sopa gibi kullandı. "Şimdi beni yakalamaya çalış," diye davet etti.

"Bırak onu." Ike'ın sesi alçak ve düz çıktı.

"Hiç sanmıyorum. Daha önce kamyundayken bana tehlikeli demiştin. Şimdi de çaresiz olduğumu söylüyorsun. Hangisi, Isaac? İkisine birden sahip olamazsın."

Şimdi onu sinirlendirmişti ve bunun nedeni köpeğini saldırgan olması için eğitmesi değildi, gerçekten de değildi. Aralarına koymaya devam ettiği mesafeyi hissedebildiği içindi. Bu öpücüğü bir hata olarak gördüğünü daha açık ifade edemezdi ama değildi. En azından öpüştüğünde *bir şeyler anlatıyordu!*

"Sonunda kıymık batacak. Bu şekilde tutamazsın" diye çıkıştı.

"O zaman bana nasıl dövüşüleceğini öğret," diye sordu. "Hayır."

"Neden olmasın? Bana ateş etmeyi sen öğrettin."

Gözlerini kısarak hiçbir şey söylemedi.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen benden korkuyorsun, Isaac." Bu suçlamayı alışılmadık bir pervasızlıkla savurdu. Ama onun kafesini biraz sarsması, bu kez onu öpebilmek için gardını indirmesini sağlaması gerekiyordu. "Beni öpmekten korkuyorsun ve duramayacaksın," diye ekledi ani bir içgörüyü.

Adamın cevabı kısa ve acı bir kahkahaydı ama bunu inkâr etmedi, kadın bunu özel bir heyecanla fark etti. "Hayatta kalma kursunda savunmayı öğretiyorsun, değil mi?" Avantajı olduğunu hissettiği şeyi bastırdı.

"Erkeklere," diye karşılık verdi.

"Ne fark eder ki?"

Bakışları kadının göğüslerine ve daha aşağılara kaydı. "Birkaç farklılık var."

Bu cesur çıkarım onu telaşlandırdı. Ateşle oynadığının farkındaydı ama kendine engel olamıyordu. "Peki bunlar neden kendimi savunmayı öğrenmeme engel olsun ki?"

Çenesinin yan tarafındaki bir kas sıçradı. "O sopayı kullanacak mısın?" diye sordu ona usulca, "yoksa orada dikilip çeneni mi tutacaksın?"

Bingo. Zafer sırtıışıyla ona doğru koşarken bir yandan da sopayı kışına doğru savurdu. Bu ona dersini verir.

Ancak sopa onun arka tarafına hiç temas etmedi. Gözle görülemeyecek kadar hızlı bir hareketle kadının silahını kaptı, onu etrafında döndürdü ve kendi iri gövdesine doğru arkadan öne doğru çekti.

"Bu bir oyun değil Eryn," diye kulağına homurdandı. Adamın kalbinin sırtına çarptığını hissedebiliyordu. Omuzlarına bir çubuk gibi yerleştirilmiş olan sopa, onu adama karşı sabit tutuyordu. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, mesafeni koruyacaksın,

Anladın mı?" Fermuarının altındaki sert çıkıntı da en az sözleri kadar tehditkârdı.

Eğer onu korkutmaya çalışıyorsa, bunu başarıyordu. Dizlerinin korkudan mı, fazla ileri gittiği için azarlanmaktan mı, yoksa adamın onu burada, şu anda, onun katılımı olsun ya da olmasın ırzına geçebileceğinin somut kanıtını hissettiği için mi titrediğini bilmiyordu. "Anlıyorum," dedi.

Onu sözsüz bir şekilde serbest bıraktı ve geri adım atarak sopayı odun yığınının doğru fırlattı, görünüşe göre kendine kızgındı.

Eryn verandaya doğru kaçtı. Geriye dönüp baktığında onun kararan avluda meşe ağacından sarkan uzun ipe doğru yürüdüğünü gördü. Kapıda tekrar duraklayan Eryn, onun ayakları sallanırken kendini elden ele ipin uzunluğunca yukarı çektiğini gördü. Ağaç eve benzeyen bir yerde gözden kayboldu.

Yağmur bahçeyi dövmeye başlamıştı. Winston onun yanından hızla geçerek merdivenlerden yukarı, sığınağa doğru çıktı. Eryn onu içeri kadar takip etti ve Ike'ı fırtınayı atlatması için dışarıda bıraktı.

Doğruca banyoya gitti, ışığı yaktı ve aynada kızarmış yüzünü inceledi.

Ne yapıyorsun, Eryn?

Yansıması hiçbir cevap vermedi. Bir erkeği kontrolünü kaybetmesi için kışkırtmak onun tarzı değildi, özellikle de Ike gibi tehlikeli ve savaşta sertleşmiş birini, ama küçük bir ses, onu koruyucu kabuğundan çıkmaya zorlaması için ona ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ediyordu. Bugünkü öpücüğünde açığa çıkan açlık -az önce onu uyardığı uçuculuk- onu yatıştırmak için beklenmedik bir özlem uyandırdı.

Bunu düşünmek için deli olmalıydı. Adam bir keskin nişancıydı; karanlık, işkence dolu bir geçmişi olan bir münzeviydi.

Ve yine de babası, kızının muhafazası için ona güvenmişti. Bu bir şeyler anlatıyordu, değil mi?

Onu unut, diye öğütledi kendi kendine. Yemeğini ye, bir kitap oku ve yatağına git.

Ike kendi içine kapandığı sürece, yalnızlığı içinde debelenmeyi hak ediyordu. Kim oluyordu da onu sorunlarıyla başa çıkmaya zorluyordu?

Kendine bir porsiyon çoban çöreği kesip ayakta yedi ve bu sırada bakışlarının gökyüzünün siyaha döndüğü pencereye kaymaması için mücadele etti. Ara sıra çakan şimşekler avluyu gündüz gibi aydınlatıyor, kot pantolonuna kadar soyunmuş Ike'in sınav, barfiks ve burpee denen egzersizlerle kendini cezalandırırken çekilmiş fotoğraflarını ortaya çıkarıyordu.

Benimle yalnız vakit geçirmektense yıldırım çarpmasını tercih eder.

Kendini tüyleri yanlışı ovulmuş bir kedi gibi hisseden Eryn tabağını yıkamadan lavaboya attı. Onun için yemek yapmayı kabul etmişti ama bulaşıkları da yıkayabilirdi.

Kitabını kaptığı gibi hışımla üst kattaki yatağına çıktı.

Ike buz gibi bir duş aldı. Bu da Eryn'e duyduğu arzuyu egzersiz kadar azaltmamıştı. Vücudunu tükenmenin eşiğine getirmişti ama nafiye.

Akşam yemeğini tek başına yerken, tereyağlı ekmek, kremalı sebzeler ve baharatlı sığır eti ağızda erirken yüksek sesle inledi. İkinci bir porsiyon daha isteyebilirdi ama tepesindeki sessizlik ve FBI'la ilgili endişeleri iştahını kaçırmıştı.

Kendini üst katta onu dinlerken yakaladı. Uyuyor muydu? Kitap mı okuyordu? Tanrım, umarım ağlamıyordur. Ona ne kadar sert davrandığını hatırlayınca içi cız etti.

Bugün aklını kaybedip onu öpmüş olması onun suçu değildi. Hiçbir mazereti yoktu, sadece güvenli evde onu yakaladığı gün dilini üst dudağına değdirdiği andan itibaren onunla dudak dudağına gelmek istemişti. Erkekler üzerinde böyle bir etkisi olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydı.

Beni öpeceğinden ve duramayacağından korkuyorsun.
Haklısın, öyleydi. Ama o neden değildi?

Sadece çaresiz koşullarının muhakemesini çarpıttığını varsayabilirdi. Onun gibi zor durumdaki bir kızın kendisini savunabilecek tek adama yönelmesinin doğal olduğunu düşündü. Onunlayken, teröristler tarafından avlandığını unutabilirdi.

Ama teröristler olmasaydı, hikaye farklı olurdu, değil mi?

Korkudan kaçmıyor olsaydı, onu teselli etmesini isteyeceği son adam o olurdu. O kaba ve hazır bir askerdı, takım arkadaşlarını ona en çok ihtiyaç duydukları anda terk etmiş bir adamdı; on yıldır annesini aramayan bir adamdı. Ona bakmaya bile hakkı yoktu.

Şu anda savunmasızdı. Eğer bundan faydalanırsa, bu onu ne yapar? Ayrıca bir kez asla yeterli olmazdı. Ona dayanabildiği sürece onu isteyecekti -ki bu çok uzun sürmeyecekti, bunu acıyla kabul etti. Er ya da geç yetersiz kalacak, ona alıştığı istikrarı veremeyecekti.

Takım arkadaşlarının ölümünü izlediği gün hayatı boka sarmıştı ve bunu engelleyebileceğini biliyordu.

Yüzünü ellerinin arasına alan Ike donuk gözlerini ovuşturdu. Bunu Eryn'e açıklaması gerekiyordu, böylece Eryn konuyu daha fazla uzatmayacaktı.

Bunu mümkün olduğunca erteledi, mutfağı pırıl pırıl olana kadar topladı. Kasıtlı olarak dağınıklık bıraktığını fark etti, ince cezası onu eğlendirmişti. Başka bir şey kalmadığında

Bunu bir kenara bırakarak, onu uyurken bulmayı umarak merdivenlere doğru döndü.

Kadının kokusu merdivenlerin yarısında onu pusuya düşürdü ve asil niyetini baltaladı. Merdivenlerden gelen iniltiler arasında, çevrilen bir sayfanın sesini duydu. Kadının kitap okuduğunu fark etti, yarı açık kapı aralığından bakıyordu.

Bir sıçrayışla geri çekildi. Eryn yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu, üzerinde geçen gece giydiği askılı bluz ve beyaz dantel külottan başka bir şey yoktu. Oh, lanet olsun.

Onun hızla geri çekilmesiyle döşeme tahtaları gıcırdadı ve kadın çığlık atarak kendini örtmeye çalıştı. Koridorda öylece durdu, sağduyulu bir şekilde kaçma dürtüsü ile her şeyi açıklığa kavuşturma kararlılığı arasında kaldı.

"Tamam, güvenli," diye seslendi, sesi titriyordu.

Güvenli, doğru. Olduğu yerde kalarak kapı çerçevesinin etrafından baktı. Çarşafı bir toga gibi etrafına sarmıştı ama omuzlarının üst kısmı ve bacaklarının çoğu hâlâ çıplaktı.

"Burası çok sıcak oluyor," dedi çenesini gururla kaldırarak.

Şaka yapmıyorum. "Pencereyi açabilirsin," diye önerdi.

"Denedim. Sıkışmış."

Verdiği cevap ona pencereyi açmak için odaya girmekten başka çare bırakmadı. Pencereyi açtığında içeriye soğuk ve nemli bir hava doldu ve Eryn'in yatağında çırılçıplak uzanırken zihninde canlanan kavurucu görüntüsünü soğuttu.

Adam arkasını döndüğünde, kız çarşafı omuzlarına çekmişti. *Akıllı kız.* "Özür dilemeye geldim," dedi çıkışa doğru ilerlerken.

"Ne için?"

Kadınlar bunu neden yaptı? "Bugün haddimi aştım," diye ekledi.

Besbelli.

"Hangi kısmı?"

Lanet olsun. "Eryn, sen..." Ya onu bir şekilde gücendireceğinden ya da kendisini ahlaksız biri gibi göstereceğinden korkarak sözünü kesti.

Adam düşüncelerini ifade etmekte zorlanırken, kadın ilk kez tamamen sessiz kaldı. "Bak, babanın güvenine ihanet etmeyeceğim," dedi sonunda, elindeki en güvenli bahanenin bu olduğuna karar vererek. "Sana göz kulak olmam için bana güveniyor, *beynini sikmem* için değil."

"Benden faydalanmak mı?" diye sordu nazıkçe.

"Aynen öyle." Ereksiyonunu gizlemek için parmaklarını ceplerine soktu.

Dudaklarını çarpık bir gülümseme kapladı ve adamın nabzının hızlanmasına neden oldu. "Anlıyorum," dedi ona, güzelce kızararak. "Kendini hırpalamana gerek yok, Ike. Eğer teselli olacaksa, ben de kendimden yararlanılmasına karşı değilim." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşürken kirpikleri aşağı doğru kayarak bakışlarını gizledi.

Yardımcı olmuyorsun.

Yemin ederim, şu anda tek yapması gereken çarşafı indirmektir ve adam odanın öbür ucunda yüzünü kalçalarının arasına gömüyor olacaktı.

Ike son zerresine kadar kendini tutmaya çalışarak hızlı adımlarla merdivenlere yöneldi. "Bir daha yağmur yağarsa pencereyi kapat," diye seslendi, kadının temsil ettiği cazibeden kaçarak.

"İyi uykular," diye seslendi.

Odasına girdi ve kapıyı sıkıca kapattı. *İyi uyudun mu?* Doğru ya. Onu çok fazla çalıştırdığını bilmeliydi.

Uyumak. Ayrıca, yapması gereken ciddi planlar varken uyumayı göze alamazdı.

Ona dönme arzusuna karşı kilidini çevirerek, şifonyerinin üstüne yağ lekeli bir havlu serdi. Ardından keskin nişancı tüfeğini temizlemek için gereken kayganlaştırıcıyı ve bezi yerleştirdi. Önümüzdeki bir saat boyunca kendini akılsız bir rutinin içinde kaybedecekti.

Federaller bu gece harekete geçerse, en azından pantolonunu indirirken yakalanmayacaktı. Bu biraz rahatlatıcıydı.

Eryn yarı coşkulu, yarı üzgün bir halde yatağın üzerine yığıldı. Onu bu sözleri söylemeye iten şey neydi acaba: *İstismar edilmeye karşı değilim.*

Elleriyle sıcak yüzünü kapattı. Ne söylediğinin farkında mıydı? Bu kadar açık sözlü olmak ona göre değildi.

Ama Ike onunla konuşmayı reddederken onu başka nasıl tanıyabilirdi ki? Ve onu daha iyi tanımak zorundaydı. Öpücüğü zihninin derinliklerine merak kökleri salmıştı.

Gerçek Ike yalnız ve umutsuzdu. Ona ihtiyacı vardı.

Yine de onu içeri almazsa onu rahatlatmanın bir yolu yoktu. Ve onu içeri almak onu açıkça korkutuyordu. Babasının güvenine ihanet etmemekle ilgili o cümle saçmalıktı. Onu geri tutan şey korkuydu. Şimdi bunu çok net görebiliyordu. Ondan korkuyordu; yakınlıktan korkuyordu, nokta.

Bu yüzden bu yıkık dökük kulübede, derin bir inzivada yaşıyordu!

Zavallı adam. Eskiden nasıl görüldüğüne dair bir resim gözlerinin önünden geçti. Babasının o çok sevdiği kendinden emin savaşçıya ne olmuştu?

Bu sadece babasının bahsettiği olay olabilir, hatırlayamadığı bir olay, hayatlarla ilgili kısmı hariç.

Kayıp. Büyük ihtimalle Ike'ın arkadaşları. Kendini suçladı. Onları hayal kırıklığına uğrattığını düşündüğü için ordudan ayrılmıştı. Görevlerini ciddiye alan bir adam için onların ölümü yıkıcı bir darbe olurdu. Olan şey bu olmalıydı. Ve geçmiş başka biriyle konuşana kadar, suçluluk duygusu içinde bir tümör gibi iltihaplanacaktı.

Ama o kim oluyordu da onu konuşmaya zorluyordu? Ve kendisi hiç bu kadar derin bir suçluluk ve keder yaşamamışken ona danışman rolü oynayabileceğini düşündüren neydi?

Denememem daha iyi, dedi kendi kendine, hayal kırıklığıyla iç çekerek.

O ve Ike çok farklı insanlardı; gelecekleri onları tekrar bir araya getirecek gibi görünmüyordu. Üniversitedeyken pratik olmayan bir yol denediğinden, uzun zaman önce zamanını vaatleri olmayan bekârlarla harcamamaya karar vermişti. Bay Doğru'yu bekliyordu.

Ve Ike o adam değildi.

Yağmurun pencere pervazına sıçradığını görünce yataktan yuvarlandı, cereyanı kapatmak ve ışığı söndürmek için çarşafı arkasından sürükledi.

Karanlıkta pütürlü şilteye sırt üstü uzandığında, Ike'ın sert vücudunun anısı onu kendine dokundurdu. Ike'ın sert ellerini göğüslerinin üzerinde hayal ederken, dilinin onunkine dolanışının heyecanını yeniden yaşarken zevk onu kavradı. *Oh, Ike.* İnledi, içinde zonklayan ağrıyı yatıştırmak için parmaklarına doğru eğildi.

Ancak Ike'ı yalnız bırakma kararı, ani doruk noktasını tatmin edici olmaktan çıkardı.

Daha fazlasını istiyordu. Onun her şeyini, her gizemli, işkence görmüş parçasını istiyordu. Ama bu arzu imkânsız değilse bile pratik değildi. Adam hayatını onunla paylaşmak bir yana, onunla neredeyse hiç konuşmuyordu bile. İstese de istemese de pratiklik günü kazanmıştı.

Onuncu Bölüm

"Sizin için bir bilgim var," dedi Mustafa, dar kâğıt parçasının üzerindeki numarayı arayarak. Hayal kırıklığına uğramıştı ama karşı taraftaki sesin, otelde kendisine yaklaşan genç adama ait olduğunu fark etti.

Ve daha da büyük bir hayal kırıklığına uğrayarak, yarım saat sonra buluşmak üzere sözleştikleri Connecticut Caddesi'ndeki McDonald's'a giren kişi Vengeance oldu. İki FBI ajanı caddenin karşısına park etmiş lacivert bir Buick'te oturmuş, Mustafa'nın Blackberry'si aracılığıyla konuşmayı dinliyorlardı.

Ulusal Hayvanat Bahçesi'nin karşısındaki McDonald's gece yarısına, yani bir saat sonrasına kadar açık kaldı. Arka tarafta ortalığı toparlayan iki çalışan dışında, Mustafa ve İntikam'ın yemek alanı kendilerine aitti.

Havadan sudan konuşmalar bittikten sonra Mustafa masaya bir zarf uzattı. Çocuk zarfı aldı, açtı ve içinde yazılı olan adresi okudu.

"Burada mı?" diye sordu kuşkuyla, "D.C.'de mi?"

"Evet, ev babasının bir arkadaşına ait, eski bir deniz albayı," diye açıkladı Mustafa, kendisine söylenenleri aktararak.

Çocuğun kaşları çatıldı. "Neden daha iyi korunmuyor? FBI bizi ciddiye almıyor mu?" Kâğıt parçasını sıkıca kavradı.

Biz kimiz? Mustafa merak etti. Taliban mıydı? El Kaide mi? "Artık FBI'ın koruması altında değil," diye yalan söyledi.

"Babası onları kovdu. Onu nasıl güvende tutacağını daha iyi bildiğini düşünüyor."

"Kendini yok edilemez sanıyor," diye sözlerini tamamladı Vengeance alaycı bir ifadeyle. "Onu dize getireceğiz."

"Evet," diye kabul etti Mustafa. "Ama... işin içinde başka kimler var? Onlara güvenilebilir mi?" diye sordu, endişeliymiş gibi yaparak.

Çocuk temkinli davranmaya başladı. "Bunu bilmen güvenli değil," dedi ve notu zarfın içine geri koyup cebine attı. Aniden ayağa kalktı ve başını öne eğdi. "Teşekkür ederim." Arkasına bile bakmadan çıkışa yöneldi.

Mustafa koltuğunda kaldı. Kapı Vengeance'ın arkasından kapanır kapanmaz bir motor sesi duydu. Ajanların genci gözaltına alıp sorgulayıp sorgulamayacaklarını merak etti. Muhtemelen yapmayacaklardı, çünkü bu kurmaya çalıştıkları tuzağı baltalayacaktı.

İşe yarasın, diye dua etti Mustafa, kahvesinden son yudumu yutarken.

★★

Ike'ın gözleri aniden açıldı. Reflekslerini keskin tutacak kadar gözlerini kapatmak amacıyla özenle yapılmış yatağına uzanmıştı. Düşündüğünden daha uzun süre uyumuş olmalıydı, çünkü onu uykuya daldıran şiddetli yağmur dinmişti. Ay ışığı şimdi alçaltılmış perdesinin çatlaklarından parlıyordu.

Saatın kaç olduğunu anlamak için saatine baktığında yanıp söndüğünü gördü ve irkilerek doğruldu. Görüntüler mülkünün koruyan kameralardan dizüstü bilgisayarına aktarılmıştı, yani görünmez çitinin yakınında biri vardı.

Oh, kahretsin, FBI olmaz!

Yataktan kalkıp masasındaki sandalyeye oturdu ve MacBook Pro'sunu açıp oturum açtı. Toplam on iki resim dosyası incelemesini bekliyordu.

Her bir görüntüyü incelerken sırtında soğuk bir ter oluştu. Son birkaç saattir, koyu renk pantolonlu ve rüzgârlık giymiş üç adam kuzeybatı sınırı boyunca arazisini takip etmiş ama arazisine hiç girmemişti. Keşif yapıyorlardı. Sonunda dik bir uçurum onları adımlarını geri çekmeye ve ayrılmaya zorladı.

Onları görebildiğini bilmiyorlar mıydı? Dwayne onlara yüksek teknoloji güvenlik sisteminden bahsetmemiş miydi? Peki ne arıyorlardı, bir güvenlik açığı mı? Bulamazlar.

Ike sandalyesinde arkasına yaslandı. Ne yapmalı? diye düşündü.

Basamakların gıcırtısı dikkatini kapısına yöneltti. Gelen sese bakılırsa Eryn de kalkmış ve merdivenlerden aşağı iniyordu. Parmağıyla bir hareket yaparak dizüstü bilgisayarını hazırda bekleme moduna geçirdi ve kapatarak odasını ay ışığının aydınlattığı karanlığa gömdü.

Bu gece iç çamaşırlarıyla yatağının üzerinde uzanırken nasıl görüldüğünü hatırlayınca, arzu dilleri onun üzerinde yalandı. Koltuğuna yapışıp kalmış, onun neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Eğer kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, hemen üst kata geri dönerdi.

Kapının hafifçe çalınması o kırılğan bir umut.
Onun kalbi çarpmaya başladı, kot pantolonu büyüm aniden rahatladı.
ek O konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Kapı tokmağı yavaşça döndü. Kadın yanık başını odaya soktuğunda ağzı kurudu. "Ike?" Kadın onun boş yatağına doğru bakıyordu.

"Al."

Kadın içeri girdiğinde, pembe eşofmanını çekiştirerek üzerine bir şeyler giydiğini görünce rahatladı. "Kötü bir rüya gördüm," diye açıkladı sesinde bir aksaklıkla.

Endiše, şehvet dolu düşüncelerini bir kenara itti. "Sadece bir rüyaydı," dedi, onu rahatlatmak için.

"Ama çok gerçek gibiydi." Kendine sarıldı. "Itzak'ı öldüren taksi şoförü beni bu kulübeye getirdi, ama burası farklıydı, ürkütücü ve karanlıktı, duvarlarında zincirler vardı. Beni kilitledi. Ve bana zarar verdi," diye bitirdi, sesi fısıltıya dönüşmüştü.

Ike'ın midesi, onun bu kadar incelikle tasvir ettiği şiddet dolu görüntü karşısında sıkıştı. "Seni burada bulamayacak," diye söz verdi, odayı geçip onu ihtiyacı olduğunu bildiği güven verici kucaklamaya çekme dürtüsüyle savaşıyor. Oturduğu sandalyeyi eklemleri ağrıyana kadar kavradı.

"Biliyorum, ama..." Bir süre ayaklarının üzerinde durdu. "Lütfen yatağınızda uyuyabilir miyim?" Onun cevabını beklerken alt dudağını kemirdi, bu görüntü neredeyse onu mahvedecekti. "Bu değil, yani sadece istiyorum-"

"-uyumak için," diye bitirdi, çok iyi anlıyordu. Kâbusları biliyordu. Ama onu yatağına yatırmak, onu susturmak için öpmek kadar aceleci bir fikirdi. "Devam et," dediğini kendi de duydu. Aptal!

Bir teşekkür fısıltısıyla battaniyeleri geri çekti ve altlarına kıvrıldı. Adam onun ısınmak için top gibi kıvrılmasını izlerken, kendisinin de tam ortadan ikiye ayrıldığını hissetti.

"Sen hiç uyumaz mısın?" diye sordu kocaman bir esnemeyi bastırarak. Yastığının kabarttı, içine sokuldu.

Orada fazla uyuyabileceğimi sanmıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Mmmm." Sonunda titremesi kesildi ve sessizleşti.

Bir sonraki anda, onun yumuşak horlamasını duyduğundan emindi.

İnanamayarak başını salladı. Baştan çıkarıcı ve tatlıydı ve kendisinden faydalanılmasına karşı değildi. *Tanrım.* Ve o bir

Onu burada tek başına tutmak istediği için rüyasındaki teröristten daha iyiydi. Sadece ona yaşatmak istediği acı değil, zevkti. Daha önce hiç yaşamadığı bir zevk.

Birinin onu hayal edilebilecek en korkunç ve vahşı şekilde yok etmek istediğini düşünmek. Midesi bulanıyordu. İşi gereği birkaç infaz kaseti izlemek zorunda kalmıştı. Kurbanın kafası gövdesinden ayrıldıktan sonra bilinci birkaç saniye daha açık kalıyordu.

Ike'ın coşkusu buharlaştı. Ya terörist hiç yakalanmadıysa? Ya her biri Eryn'in işini bitirmeye kararlı bir şebeke varsa? O zaman Eryn lanet hayatının geri kalanında kâbuslar görmeye ve sürekli arkasını kollamaya mahkûm olurdu.

Bu farkındalık, içinde derinlerde kafeslenmiş bir şeyin parmaklıklarını sarstı. Bir şeyler yapmak zorundaydı.

Zaten öyleyim, dedi kendi kendine. Onu zihinsel olarak güçlendiriyorum, ona ateş etmeyi öğretiyorum.

Yeterince iyi değil.

O zaman ona kendini savunmayı öğretecekti, lanet olsun. Kurşunu ısıracak ve bunu onun iyiliği için yapacaktı.

Ve Eryn'in teröristlerle savaşmasına izin mi vereyim? Bu seni ne tür bir adam yapar?

Vicdanı tarafından azarlanan Ike kendini sandalyeden attı ve odun sobasına bir kütük daha atmak için oturma odasına gitti. Sonra kanepeye oturdu ve yüzünü ellerine gömdü. Winston ayağa kalktı, sürünerek yanına geldi ve onu dürttü.

Ike onu dalgınca okşadı. Eryn'in kaderi onun sorunu değildi. Teröre karşı savaş onun sorunu değildi. Hattı tutabilecek başkaları da vardı. Masumları koruyacak.

O zaman neden kendini bu kadar sorumlu hissediyordu?

★★

Farshad, Google Maps'i kullanarak muhbir tarafından Şahbaz'a verilen adresin sokak görüntüsünü inceledi. Şahbaz, ortak çevrimiçi hesaplarına, *babasının, arkadaşı Albay'la birlikte burada daha güvende olduğunu düşündüğünü* yazmıştı.

Nasıl daha güvenli? Farshad zihinsel olarak alay etti. Konut, kuzenleriyle birlikte yaşadığı kahverengi taş binaya yürüme mesafesindeki bir mahallede yer alıyordu. Arsa derindi ve bir katilin arkasına saklanabileceği çok sayıda ağaç ve çalı vardı. Pencereleler geniş ve açıktı.

Çok yakın, çok kolay, diye düşündü Farshad. Komutan onunla alay ediyor olmalıydı. Kızı zaten iki kez neredeyse hayatını kaybetmemiş miydi? Onu bu yere sonuncusu gibi bir bomba yerleştirmekten, kızının yakınlarda olduğunu anlayana kadar bekleyip sonra da patlatmaktan alıkoyacak ne vardı? Bundan çok az tatmin olurdu.

Diğer güvenli evden bile daha fazla tuzak kokuyordu. Artık bir istihbarat sızıntısından şüphelenen FBI kasıtlı olarak yanlış bilgi yaymış olabilir miydi?

Yakında öğreneceğim, diye karar verdi Farshad.

★★

Eryn güneş ışığı ve kuş sesleriyle uyandı. Kendini Ike'ın yatağında bulduğuna şaşırarak etrafına bakındı ama sonra kâbusu ve teselli bulmak için nasıl aşağıya indiğini hatırladı. Ike ona yatağının sığınağını sunmuş, bu da rüyanın tekrarlanmasını engellemişti.

Burada tekrar uyumak isteyeceğinden değil. Bir tür serseri gibi üst kata geri çağrılmak gururunu paramparça ederdi.

Gerindi, bir an için tavandaki ışık oyunlarının ve çarşafların yıpranmış yumuşaklığının tadını çıkardı. Ama sonra bahçede Ike'in sesini duydu ve yorganı geriye attı.

Dışarı çıktığında onu açık bir gökyüzü karşıladı. Dün geceki fırtına dağa yeni yıkanmış bir görünüm ve koku bırakmıştı. Paravan kapısının kapanma sesiyle Ike köpeği eğitmekten vazgeçti. "Günaydın," dedi yaklaşarak.

"Merhaba, bugün koşu yok mu?" diye sordu, parmaklarını çaprazlayarak.

"Bugün olmaz. Sana kendini savunmayı öğretmeye karar verdim." Bunu söylerken gözlerini kaçırdı.

Eryn'in zaferini fark etmesi bir saniye sürdü. Kollarında tüyler diken diken oldu. "Fikrini değiştirmene ne sebep oldu?"

"Zararı olmayacağına karar verdim," dedi ona hızlıca bakarak. "Git üzerine bir şeyler giy," diye ekledi, daha suratsız bir ifadeyle. "Ve yiyecek bir şeyler bul. Enerjiye ihtiyacın olacak."

Eryn hemen içeri girdi, başlamak için sabırsızlanıyordu. Demek Ike, babasının güvenine ihanet etmeden ona nasıl dövüşüleceğini öğretebileceğine karar vermişti. Ani beklentisi karşısında pratiklik kaçtı.

Bunu göreceğiz, diye düşündü.

★★

Brad Caine'in cep telefonunun zil sesi üç ajanı da uyandırdı.

Jackson moteldeki yatağını yarılamıştı ki sesin deniz piyadelerini bombalı araç saldırısının olduğu yere çağıran bir alarm olmadığını fark etti. Irak'ta bile değildi. Adrenalininin azalmasına izin vererek yatağın kendi tarafına geri oturdu ve Caine'in konuşmasının sonunu dinledi.

"Onu sorgulamak için getirdiler mi?" Sesi heyecanlıydı.

Jackson'ın kafa derisi diken diken oldu. Bir terörist tuzağa düşmüş gibi görünüyordu.

"Ne demek o adam değil. Bunu nereden biliyorsun?" Caine dikkatle dinlerken sessizlik oldu. "Cehennem gibi, bu bir hataydı. Efendim, çocuk Afgan'dı, değil mi? Güvenin bana, o da onlardan biri. Hepsi çocuk."

Hattın diğer ucundaki Yetkili Amir, söz konusu çocuğun neden serbest bırakıldığını açıklamış olmalıdır.

Caine yüzünü ellerine gömdü. Birkaç dakika daha telefonda kaldıktan sonra telefonu kapattı.

Jackson, "Ne oldu?" diye sormadan önce onun kendini toparlamasını bekledi.

"Pizzacı çocuğun teki sahte güvenli eve geldi," diye mırıldandı Caine tiksintiyle. "Kutular ajanları tedirgin etti ve üzerine atladılar. Ama çocuğun teröristlerle görünürde hiçbir bağı yoktu. Pizza talebi, siparişi vermek için sadece bir kez kullanılan tek kullanımlık bir cep telefonundan geldi."

"Onu Kardeşlik'le ilişkilendiren bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yok. Muhbirimiz çocuğu tanıdığını ve ailesinin üçüncü kuşak ılımlı olduğunu söylüyor. Yine de bir aşırılık yanlısının emri verdiğine bahse girebilirsiniz. Bahse girerim tüm o lanet zaman boyunca izliyordu. Artık buranın ajan kaynadığını biliyorlar!"

Jackson hayal kırıklığını yuttu.

Uyuyormuş gibi yapan Ringo bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Durum bundan daha kötü," diye açıkladı.

Caine ve Jackson dönüp ona baktılar.

"Varlığımız güvenilirliğini kaybetmiş olabilir. Teröristler onun söylediği tek bir kelimeye bile neden güvensinler ki?"

Caine cep telefonunu kaptı ve kısa bir arama yaptı. "Mustafa'ya arkasını kollamasını söyle," diye uyardı.

★★

Ike bir dişiye eğitmenin dün iddia ettiği kadar zor olduğunu düşündüyse de bunu göstermedi.

Hoşnutsuzluğa kapılan Eryn yanağına yapışan saç tutamını üfleyerek uzaklaştırdı. Formunu düzeltmek için onu her yeniden konumlandığında nabızı hızlanıyor ve sinirleri geriliyordu. Ike'ın sabit ifadesi ona böyle bir tepki vermediğini söylüyordu. Adam tamamen işine odaklanmıştı.

"Bir kız gibi tekmeliyorsun, Eryn," diye yorumladı güneş yükselip pembe eşofmanının içinde terlemesine neden olurken.

"Ben bir kızm," diye mırıldandı. Bugün adam fark etmemiş gibiydi. Onun yerine, meşe ağacının dibine sabitlediği kalın yastığa nasıl vurması gerektiğine dair ayrıntılı talimatlar verdi. "Arkasına biraz yumruk koy. Taksi şoförünü hayal et."

O adamı düşünmek bile istemiyordu. Ike'ın ona dün geceki gibi bakmasını istiyordu, sanki kendini bir ipin ucunda tutuyormuş gibi. O Bay Doğru olmayabilirdi ama nedense hayatının bu döneminde bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Eğer inisiyatifi ele alırsa Bay Doğru Tam Burada, Tam Şimdi olmayabilirdi ama yapmadı. Onu bir dövüş sanatçısına dönüştürmeye çok niyetliydi.

Yapışkan atletini nemli göğsünden çekip çıkarırken hayal kırıklığıyla nefes nefese kaldı.

"Eryn." Ike'ın kısa ses tonu onu suçlulukla ayağa kaldırdı.

. "Ne?"

"Dinliyor musun yoksa hayal mi kuruyorsun?"

"Um..." Üst dudağındaki teri yaladı. "Süpürme alıştırmaları yapalım dedim."

"Ah." Bir an düşündü ama adamın ona öğrettiği tüm hareketler bulanıklaşarak belirsiz bir enerji israfına dönüşmüştü. "Bunu tekrar nasıl yapıyorsun?"

Başını tiksintiyle sallayarak ona kuşkulu bir bakış gönderdi. "Bu işe yaramıyor," diye ilan etti.

"Evet, öyle! Özür dilerim. Daha dikkatli olacağım."

Aniden onu takip etmeye başlayan adamın gözlerindeki bakış, kızın aceleyle geri çekilmesine neden oldu.

Ama artık çok geçti. İnsanlık dışı bir hızla hareket ederek onu yakaladı, döndürdü ve bir kolunu boynuna doladı. Kulağına, "Bir de bu şekilde deneyelim," dedi.

Eryn etkisiz bir şekilde mücadele etti. Onu tekrar öpmeyi düşünmüyordu, bu kesindi. Başındaki basınç artmaya başladı.

"Bu seni hiçbir yere götürmez," dedi duygusuzca. "Düşün, Eryn. Sen ne yapıyorsun?"

Hırıltılı bir nefes aldı. "Bilmiyorum!" Gitmesine izin vereceğini umuyordu ama öyle olmadı. Gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu.

"Dinamikleri değiştiriyorsunuz."

"Nasıl?" Şimdi dikkatini verecekti.

"Omuzlarını silk ve çeneni koluma yasla."

Bunu yaptı ve tatlı bir oksijen nefesiyle ödüllendirildi. Bu ona bir netlik patlaması yaşattı ve daha önce boş bıraktığı taramayı hatırlamasına yardımcı oldu. Aha! Bu işe yarayacaktı.

Belinden aniden eğilen Eryn, sağ bacağını Ike'inkine doladı ve ayağıyla bileğini kavradı. Sonra aynı yöne doğru döndü, ters tarafa doğru çekti ve serbest kaldı.

"Evet, Eryn!" Kız sendeleyerek yanından uzaklaşırken Ike'ın gözleri onayla parlıyordu.

Sadece tekrar nefes almak yeterli değildi. Adrenalin onu misilleme yapmaya itti. İçine koyabileceği tüm gücü toplayan yuvarlak bir tekmeyle onu hizaya getirdi.

"Şimdi bana bir kız gibi tekmelediğimi söyle!" diye talep etti. Çıkan gümbürtüyle yanlara doğru sendeledi ve kaburgalarını sıktı. Eryn hafifçe midesi bulandığını hissetti. Ike'ın giderek artan gülümsemesi onu daha da derin bir şaşkınlığa sürükledi.

Sendeleyerek verandaya doğru yürüdü ve kendini orta basamağa atarak gözlerinde oluşan basıncın azalmasını diledi.

Çevresel görüşünde Ike'ın yaklaşmaya çalıştığını gördü. Yüzündeki gülümsemeyi silmişti ama hâlâ kadının tekmelediği kaburgalarını tutuyordu.

Eryn kızardı. "Seni incittiysem özür dilerim,"

diye mırıldandı. "Özür dileme," diye karşılık

verdi. "Bunu hak ettim."

Ona sitemkâr bir bakış fırlattı. "Bana zarar vermemen gerekiyor."

Sertleşti. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Ama duyguları

incinmişti.

Ike iç çekti. "Bak, birine hayatı için nasıl savaşacağını öğretmenin güzel bir yolu yok. Senin için şekerle kaplayamam, Eryn.

Babanın seni öldürmek isteyen düşmanları var."

Bu keskin hatırlatma karşısında derisi büzüşmüş gibiydi.

Kendini onun yanındaki basamağa bıraktı. Uzun bir süre sessizlik içinde, bir çıkmazda oturdular. "Bana ihtiyacın olduğu sürece seni koruyacağım," diye yemin etti sonunda alçak sesle, hararetli bir şekilde. "Ama sonsuza dek seninle olamam."

Eryn başını çevirerek onun gölgeli bakışlarını inceledi ve aniden hissettiği kayıp duygusuna şaşırdı.

"Teröristler yakalansa bile, dünya yırtıcı hayvanlarla dolu. Güçlü olmanı istiyorum Eryn. Bu... ne kadar çaresiz olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyor," diye ekledi dişlerinin arasından.

Çenesinin çözüldüğünü hissetti. Ike Calhoun az önce duygularını mı itiraf etmişti? Belki de iletişim konusunda onun için hâlâ bir umut vardı.

Birdenbire artık ona kızgın değildi. Onun yerine, az önce çizdiği korkunç tablodan dehşete kapılmıştı. Ike haklıydı. Acınacak derecede çaresizdi. Onu korumak için yanında o olmadan, babasının düşmanları için yürüyen bir hedefti. *Yüce Tanrım.*

Ike'ın mırıldandığı küfrü duyunca gözlerinin yaşla dolduğunu fark etti.

Yüzünü buruşturdu ve ona doğru uzanmaya başladı.

"Yapma." Elini uzattı, her şeyden çok arzuladığı teselliği reddetti. Buraya teselli edilmek için gelmemiştir. Ike'dan bir şeyler öğrenmek, öğrenebileceği her şeyi öğrenmek ve geleceği için savaşmak için buradaydı. Babası bu yüzden, onca insan arasından onu koruyucusu olarak seçmişti.

Kadın ayağa kalktı. "Bana başka bir şey öğret," diyerek onun ayağa kalkmasını işaret etti.

Ike belirsizlikle onun yüzüne baktı. "Sanırım kaburgalarımı kırdın," diye durakladı.

"Çok saçmalıyorsun." Onu yavaşlatmak için bir kızın tekmesinden daha fazlası gerekecekti. "Hadi ama Ike. Dediğin gibi: insanlar ölmemi istiyor. Bunu onlar için kolaylaştırmayalım. Bana öğretecek misin, öğretmeyecek misin?"

Adamın yılların izlerini silen çarpık gülümsemesi kalbinin çarpmasına neden oldu.

"Şimdi baban gibi konuşuyorsun," dedi ayağa kalkarken.

Hmmm. Ike'ın onu eski bir denizci akıl hocası olarak görmesindense bir kadın olarak görmesini tercih ederdi ama bunun için daha sonra zamanı olacaktı. Şu anda onun kendisine öğretebileceği her şeyi öğrenmeye çalışacaktı.

★ ★

Mustafa, karnında huzursuz bir düğümle babasının iki katlı kolonisinin yan girişinden içeri süzüldü. Mutfak terk edilmişti. Kiracıların gelip gitmesiyle sürekli hareketlenen ev, belli belirsiz tehditkâr görünüyordu. Brandywine Sokağı'ndaki olaylar göz önüne alındığında, Mustafa'nın tedirgin hissetmesi şaşırtıcı değildi.

Ajanlar tarafından pizzacı çocukla ilgili karışıklık konusunda uyarılınca hemen İntikam'ı aramış ve verdiği adresin aslında bir tuzak olduğu konusunda onu uyarmıştı. Allah'ın izniyle aşırılık yanlıları onu hâlâ bir müttefik olarak görecekti. Güven, katiller ve hırsızlar arasında kırılğan bir şeydi.

Arka merdivenlerden odasına çıkarken babasına seslendi, kimse cevap vermeyince şaşırdı. Odaları kiralayan iki kiracı bile dışarıda görünüyordu. Sessizlik ayak seslerinin daha yüksek çıkmasına, kafa derisinin gerilmesine neden oldu.

Yatak odasının kapısını açarak dikkatlice itti. Karanlık bir odanın içine doğru inledi.

O sabah perdeleri açmamış mıydı?

Elektrik düğmesini çevirdi ama odanın karşısındaki lamba yanmadı. Mustafa sakın bir nefes alarak karanlığın içine daldı. Kapı arkasından aniden çarparak kapandı. Kapıyı kilitleyen bir yabancıнын gölgesini görmek için döndü.

Bir el feneri parladı ve şaşkın yüzünü parıltısıyla yakaladı. "Kimsin sen?" diye sordu, parlak istiladan irkilerek, kalbi hızla çarparak.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi yumuşak bir ses, kulağa garip gelen bir İngilizceyle.

Sesin, birkaç ay önce İmam Nasır'ın daveti üzerine Kardeşler'e hitap eden Afgan öğretmene ait olduğunu tanıdı. "Ne istiyorsunuz?"

"Hain kellen kazığa geçirildi," diye uğursuz bir cevap geldi.

Kalbi duracak gibi olan Mustafa onu yatıştırmak için koştu. "Anlamıyorsun. Ben sadece kız kardeşimin kocasından öğrenebildiklerini paylaşıyorum. Saklayacak bir şeyim yok." Elini cebine atıp Blackberry'sinin kilidini açmak için şifreyi tuşladı, sonra da FBI'ın acil durumlar için verdiği numarayı hızlıca aradı.

Yabancı yaklaştıkça ışık dalgalandı ve Mustafa'nın elini cebinden çekmesine neden oldu. Ajanların gelmesi birkaç dakika alacaktı. Bu arada, eğer tabancasına ulaşabilirse...

Onu sakladığı komodine doğru yöneldi.

"FBI için çalışıyorsun," diye suçladı adam onu takip ederek.

"Hayır." Mustafa inkâr etti, karanlıkta bir kitaplığa çarptı ve yönünü şaşırdı. Odası yeniden mi düzenlenmişti? "Benim

Kız kardeşinin kocası terörle mücadele ekibinde bir memur," diye ısrar etti.

Sözleri inanmayan bir kahkahaya yol açtı. "Sen İslam için bir iğrençliksin. Notlarınızı çevrimiçi sohbetin deşifreleriyle birlikte okudum."

Mustafa yatağının olması gereken kanepeye çarptı. *Allah rahmet eylesin.* Tabancası neredeydi?

"Bunu mu arıyorsunuz?" Öğretmen'in elinde metalik bir şey parlıyordu.

Mustafa ani bir panikle kapıya doğru fırladı, ancak bir masaya çarptı ve korku dolu bir çığlık atarak Kürt halısının üzerine döküldü.

Yabancı onu sıkıştırmak için üzerine çıktı. Mustafa'nın gür saçlarını yakaladı ve başını geriye doğru çekti. Serbest kalan sustalının çıkardığı ses Mustafa'nın kanını dondurdu, tıpkı jilet gibi keskin kenarının Adem elmasına değdiğini hissetmek gibi.

Öğretmen, "Komutanın kızını nerede bulacağımı söyle," diye sordu.

Mustafa bir cevap uydurmayı düşündü. Bu onun hayatını kurtarır mıydı? Muhtemelen kurtarmazdı. "Gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti, kalbi sıkışıyordu. En azından gerçek İslam'ı savunurken ölecekti.

Bir sonraki anda Mustafa keskin bir saldırı hissetti, boğazındaki kıkırdağın yarıldığını duydu. Çığlık attı, ancak bir kan fıskiyesinin çenesine sıçradığını hissetti, bakırımsı kokusu baskındı. Karanlıkta kısa bir süre ışık parladı. Ve sonra... hiçbir şey.

Farshad bıçağını ölü adamın omuzlarının arkasına silerek temizledi ve ayağa kalktı. Kurbanından sızan kanın gürültüsünden kaldırımında gıcırdayan lastiklerin sesi geliyordu.

Şalteri kapatarak pencereye doğru ilerledi ve koyu renkli bir Buick'in Mustafa'nın evinin önünde sarsılarak durduğunu

gördü.

araba yolu. Ayrı girişlere doğru koşan iki adamı dışarı fırlattı.

Farshad şaşkınlıkla ölü adama baktı. Bir şekilde yardım mı çağırmıştı? Yeni gelenlerin omuzlarını alt kattaki kilitli kapılara dayadıklarını duyabiliyordu. İçeri girmeleri uzun sürmezdi.

Farshad paniğini bastırarak pencereyi açtı, bir bacağını dışarı attı, sonra diğerini ve bir an pervazda oturup aşağıya baktı. Çitlere doğru dümdüz bir düşüş vardı.

Arkadan ve aşağıdan kapıların çarparak açılma sesleri geliyor, ayaklar gürleyerek merdivenleri çıkıyordu.

Farshad, orta yaşlı bedeninin düşüşten kurtulması için dua ederek atladı.

Olgun bir çobanpüskülü çalısına çarptı, önce ayakları, avuç içleri aşağıdaydı. Düzinelerce sert, dikenli yaprak giysisini delip derisini parçalasa da inişini yavaşlattı. Acı dolu homurtuları arasında, yukarıdan gelen bir alarm çığlığı duydu.

Özgürlüğüne kavuşan Ferşat, loş çimenlikte sendeleyerek gölgelere doğru ilerledi. Arkasına baktığında Mustafa'nın penceresindeki perdeler aralandı ve bir adam kafasını aralıktan içeri uzattı.

Farshad gecenin karanlığında kaçtı.

Muhbirle yüzleşirken dikkatsiz mi davranmıştı? Belki de bu işi yapması için Şahbaz'ı göndermeliydi. Ama Şahbaz ne sinsiydi ne de içeri girmeyi başaracak kadar zeki. Ne yaşlı bir adamı ve bir kiracıyı ölümcül bir etkinlikle susturabilirdi ne de Mustafa'nın internetteki sohbette aşırılık yanlılarının söylemlerini deşifre etmesini sağlayabilirdi.

Sadece o, Ferşad, Allah'ın onu koruduğunun kanıtı olan bu tür başarılarla imza atabilirdi.

Komutanın kızının nerede olduğuna gelince, FBI için Allah'ın bu sırrı da yakında açıklaması gerekecekti

onu teşhis etmek için her yere ağılarını atıyorlardı.

Bu arada Şahbaz'a bir mektup bırakacak ve FBI özel ajanlarının onu sorgulamak üzere alacağı konusunda uyaracaktı. Onlara iletişim şekilleri hakkında hiçbir şey söylemeyecekti.

Neyse ki Şahbaz hayatı pahasına da olsa Farshad'ı teşhis edemezdi.

On Birinci Bölüm

Kulübeyi kaplayan sis, Eryn'in uyuyan yüzüne ruhani bir ışık düşürerek onu bir melek gibi gösteriyordu. Kimse ona bakıp da tekme atarken ne kadar sert olduğunu anlayamazdı. Bunu kanıtlamak için vücudunun her yerinde çürükler vardı.

Dün gece nihayet odasına çekildiğinde, Ike'ın ona yatağını teklif etmemek için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Onu rahatlatan şey, kızın hiç sormadan merdivenlerden çıkması olmuştu. Yatağının yaylarının kısa bir süre gıcırdadığını duymuştu, sonra her şey durgunlaştı ve sessizleşti. Bir değişiklik olarak, ölü gibi uyumuştur.

O gün ne kadar sıkı çalıştığını düşününce, gece uykusuna saatler kala onu uyandırmak zorunda kaldığı için pişmanlık duydu. Ama onu uykuda ve yalnız bırakma riskini göze alamazdı.

"Eryn." Kızın omzunu nazikçe sıktı.

Kadın irkilerek uyandı, iki eliyle onu sıkıca kavradı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sadece benim," dedi, kızın reflekslerinden etkilenmişti.

"Ike." Yastığına yaslandı ve gözlerini kırptırarak ona baktı. "Şapka mı takıyorsun?"

"Evet." Aslında bir kar maskesiydi ama şapka gibi görünmesi için rulo yapmıştı. "Uyanmanı istiyorum."

"Şimdi de antrenman mı yapıyoruz?" diye inleyerek sisle kaplanmış pencereye bir bakış attı. "Saat kaç?"

"Sıfır-bir-yüz saat. Eğitim yapmıyoruz." Ona henüz ne yaptıklarını söylemek istemiyordu. "Sadece giyin ve aşağıya gel." Onun şaşkın sessizliğini görmezden gelerek ayağa kalktı.

"Işıkları kapalı tutun ve kalın giyinin," diye ekledi. Arkasına bakmamak için iradesini toplayarak merdivenlerden aşağı indi.

Eryn bir kot pantolonun içine kıvrıldı, Dollar General'dan aldığı kazaklardan birini giydi ama karanlıkta ikinci bir çorap bulamadı. Vazgeçerek çıplak ayaklarını Skechers ayakkabılarının içine soktu ve aşağıya indi. Ike'ın koltuğun yanında durduğunu gördü.

Penceredeki yoğun sis tamamen siyah olan kıyafetini aydınlatıyordu: siyah kazak, siyah kot pantolon. Gümüş rengi saçlarını örten şapkasıyla her zamankinden daha genç ve daha tehlikeli görünüyordu.

İçini bir endişe kapladı. "Neler oluyor?"

"Davetsiz misafirler," dedi sakince. "Kim olduklarını görmem gerek."

Ben, biz değil. Korku vücudunu sararken dizlerini kilitledi. "Beni burada mı bırakacaksın?"

"Seni güvenli bir yere koyacağım. Winston sana eşlik edecek."

Şaşkınlık içindeki kadın, adamın kendisini banyoya götürmesine izin verdi; adam kapıyı kapattı, perdeyi çekti ve kalem ışığını yaktı.

Bu güvenli mi? Adamın küvetin etrafında dönmesini, ışığı küvetin arkasındaki beyaz badanalı panellere tutmasını ve parmaklarını olukların üzerinde gezdirmesini şaşkınlıkla izledi.

Bir cıtırtıyla birlikte paneller çekildi ve soğuk hava odaya yayıldı. Eskiden duvarın olduğu yerde şimdi karanlık, küf kokulu bir çene duruyordu.

"Kiler," diye açıkladı, mavi ışıktan bir shaftı merdiven boşluğuna doğru işaret ederek. "Burada güvende olacaksın."

Eryn şaşkınlık içinde hızla inen basamaklara baktı. Bu küvette yıkanmış ve duş almıştı ama bir kez bile şüphelenmemişti.

arkasında merdivenler vardı.

"Karanlık alanları sevmiyorum," diye bilgilendirdi onu.

"İyi olacaksın." Direnen kadını açıklığa doğru çekti. "Uzun süre kalmayacağım. Orada bir karyola ve battaniye var. Uyuyabilirsin."

"Orada kim uyuyabilir ki?"

Kızın itirazlarına aldırmadan, Winston hemen arkalarında olduğu halde onu merdivenlerden aşağı indirdi.

Eryn'in önsezisi toprak bir zemine indiğinde yükseldi. "Lütfen." Onun koluna yapıştı. "Sana yardım edebilirim, Ike. Artık çaresiz değilim."

Onun elini çözdü. "İşte, sana bir ışık bırakacağım." Bir kibrit çıkararak tavanda asılı duran fenere tuttu.

Aydınlanan fitil gölgeleri geri çekerek askeri teçhizatla dolu bir mahzeni ortaya çıkardı. Eryn şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ghillie kıyafetleri uzak duvarda tüylü halılar gibi asılıydı. Diğer üç duvara her şekil ve boyutta ateşli silahlar monte edilmişti. Yarı açık kutularda toplar, mühimmat ve savaş uniformaları ayak altında duruyordu. Winston onları dikkatle kokladı.

Ike onun dikkatini yeniden çekerek, "Yukarıda birinin sesini duyarsan şu alevi söndür," diye talimat verdi. "Işık döşeme tahtalarının arasından sızıyor. Winston ses çıkarırsa ona 'Sessiz ol' de. Ona 'Sic' de diyebilirsin, ama bu olmayacak."

"Onu kimin üzerine salabilirim ki?" Tüm bu silahlar gibi Ike'ın önlemleri de aşırı görünüyordu. Müdahaleden şüphelendiği son iki seferde hiçbir şey olmamıştı.

"Ben de bunu öğreneceğim," dedi ona hiçbir şey söylemeden.

Bir an adamın elini başında hissetti; bir an sonra adam merdivenleri çıkmış, onu içeri kapatmıştı.

Panel bir *tıkırtıyla* kapandı. Döşeme tahtaları gıcırdadı, sonra Winston'ın etrafta dolanıp kutuları koklama sesi dışında her şey sustu.

Eryn titredi. Rahatsız görünen karyolaya bakarak, kaba battaniyenin üzerine oturmak ve düşünmek için odanın karşısına geçti.

Ike yine suratsız ve gergindi. Tanrım, Travma Sonrası Stres Bozukluğu'ndan muzdarip olması mümkün müydü? Kesinlikle bunu kapacak kadar çok savaş görmüştü.

Bakışları merakla önündeki korkunç koleksiyona takıldı. Zavallı adam, tüm bu silahlara sadece kendini güvende hissetmek için mi ihtiyaç duyuyordu?

Ama sonra boyutlarına göre etiketlenmiş dört kutu fark etti. Bunlar hayatta kalma ve güvenlik kursu içindi. Belki de bu silahların hepsi onun kursu içindi.

Bu durumda, Ike paranoyak değildi. Bu iyi kısmıydı. Kötü tarafı ise muhtemelen mülkünde davetsiz misafirler vardı! Kim olabilirdi ki? FBI mı? Teröristler mi?

Rahatsız olan Eryn köpeğini yanına çağırdı. Karyolaya yanaştığında kollarını ona doladı ve dikkati dağılmış bir şekilde onu sevdi.

Winston zevkle gürlledi. Kadının arada sırada yakasını çıkarması ve boynunu iyice kaşması hoşuna gidiyordu. Yapacak başka bir şey bulamayan Eryn, yakasındaki mandalı kurcalayarak ona boyun eğdi. Şaşkınlıkla daha yakına eğildi.

Bekle, bu Winston'ın tasması değildi. Aynı renk, aynı malzemeydi ama toka plakası farklıydı.

Onu nasıl serbest bırakacağını düşünerek tasmayı çıkardı ve titrek ışıktaki inceledi. Winston ne zaman ve nereden yeni bir tasma almıştı?

Cevap, tüylerinin diken diken olmasına neden oldu: *Güvenli evdeyken farkı fark edemeyecek kadar uy şturulmu tu*. Ama eski tasmada hiçbir sorun yoktu. Winston neden yenisine ihtiyaç duysun ki?

Ve sonra ona çarptı.

Bir solukta tasmayı karyolanın üzerine bıraktı ve ayağa fırlayarak ondan uzaklaştı.

Ike alıcı-vericiyi ararken *metal ya da plastik kaplı* olduğunu söylemişti. Tanrım, o zaman FBI ba ından beri tasmayı kullanarak onları takip ediyordu!

Belki Ike bunu zaten biliyordu. Belki de ondan sakladığı sır buydu.

Yarı histerik bir kahkaha attı. Hey, en azından deli değildi.

Bodur bir selvi ağacı ve hayalet gibi bir sis tarafından gizlenen Ike, kar maskesinin göz deliklerinden iki federal ajanı, en güneydeki sınırı boyunca ilerlerken izledi. D n geceden farklı olarak, bir noktada onun mülk sınırını ge mi lerdi - kasıtlı olarak mı yoksa yanlışlıkla mı?

Dizüstü bilgisayarındaki görüntüleri incelemekle yetinmemi ti. Neyin peşinde olduklarını öğrenmek istiyordu ve bu da konuşmalarını dinleyebilecek kadar yaklaşmasını gerektiriyordu.

Ama arazisinin Shenandoah Ulusal Ormanı'na biti ti i yere ula tı ında,    değil sadece iki adam vardı. Kayalıklar boyunca ilerlerken ıslak sis el fenerlerinin ı ı ını s nd rm  t .

Konu malarını duymak için zorlanan Ike, t fe inin dürbünüyle üçüncü ajanın ısı izini aradı. O adamın nerede olduğunu bilse kendini çok daha iyi hissedecekti. Belki de araçlarına geri d nm  t .

Skyline Drive, Ike'ın güney sınırının kilometrelerce uzağındaki tek yol.

"Bunun işe yarayacağından emin misin?" diye sordu kıvrıcık saçlı ajan ortağına.

"Hiçbir şeyden emin değilim," diye karşılık verdi diğer adam. "Sadece sessiz ol ve gözlerini dört aç."

Ne için soyulmuş? Ike iyice tedirgin olarak merak etti. Aklına hemen bir cevap geldi. Elbette kendisi için. Onu dışarı çıkarmak için bu gece alarmını çalıştırmışlardı... oh, kahretsin, üçüncü adam Eryn'i aramak için kulübeye giderken.

Kahretsin, daha önce ormanda bir şey duymuş ve bunun bir ayı ya da geyik olduğuna kendini ikna etmişti. Ne de olsa ajanlar dün gece keşiften başka bir şey yapmamışlardı. Ama bu sadece onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemek içindi. Bu gece iyileşmeye gidiyorlardı.

Saklandığı yerden fırlayan Ike yanlışlıkla bir çakıl taşıyı tekmeledi. Taş yamaçtan aşağı yuvarlanırken, ajanlar dönerek ışıklarını ona doğru çevirdi.

"Kımıldama! FBI! Dizlerinin üzerine çök ve ellerini başının arkasına koy."

Cehennem gibi, diye düşündü Ike, onu göremediklerinden oldukça emindi. Dengesini korumak için dört ayak üzerinde hareket ederek inişini sürdürdü.

Kar maskesinin üzerinden vızıldayarak geçen bir kurşun, 9 mm'lik bir tabancadan ateşlenerek sessizliği paramparça etti. İşte bu şanslı bir atıştı. Ike'ın öfkesi alevlendi. Ajanlara bir ders vermek için ateşe karşılık vermeyi düşündü: Bir aptaldan başka hiç kimse bir Navy SEAL keskin nişancısına ateş etmezdi. Ama şüphesiz onu kışkırtmayı umuyorlardı, böylece onu yakalamayı başarırlarsa suçlayabilecekleri bir şeyleri olacaktı.

Uçurumdan ağaçların arasına doğru hızla inerken, inişini yavaşlatmak için ağaç dallarına tutunmak zorunda kaldı. Bu Eryn'in işine gelmezdi.

boynunu kırsa bile bir yararı olmazdı; öte yandan, ona yeterince hızlı ulaşamazdı.

Kendisini ona geri götürecek patikaya doğru yokuş aşağı inerken çarpan kalbinin sesi botlarının gümbürtüsünden ayırt edilemez hale geldi. FBI'ın onu geri almasına izin verirse Stanley çok kızacaktı.

Silah sesi miydi o?

Eryn bu sesle dondu kaldı, kalbi çarpmaya başladı. O zaman FBI çoktan buradaydı ve Ike onları arazisinden kovmaya çalışıyordu. Aman Tanrım!

Bu korkunç gerçeğin farkına varır varmaz kulübenin ön kapısı inleyerek açıldı. Ike'ın fenerle ilgili uyarısını hatırlayarak alevi söndürdü ve mahzeni tamamen karanlığa gömdü.

Lütfen Ike olsun, diye dua etti, kulak zarlarından akan kanın sesini duymak için zorlanıyordu.

Davetsiz misafir kapıyı sessizce arkasından kapattı. Ike'ınkinden daha ağır olan ayak sesleri, onun üstündeki döşeme tahtalarında sinsice ilerliyordu. Winston boğazından alçak sesle hırladı ve Eryn onun yanına çömeldi, onu susturdu ve güven vermek için ona sarıldı.

Sadece FBI olabilirdi. Karanlıkta karyolanın üzerine gizlenmiş ama hâlâ yerini bildiren tasmaya baktı. *Ne yapmalıyım?*

Ike'ın sesi kafasının içinde fısıldadı. Kiler gizliydi. Belki olduğu yerde kalırsa, onu arayan her kimse vazgeçerdi. Ya da Ike geri gelir ve onları kovalardı.

Davetsiz misafir el fenerini yaktığında, kırık ışık döşeme tahtalarını yarararak içeri girdi.

Eryn silahlanmayı düşündü. Etrafı, hiçbirini nasıl kullanacağını bilmediği silahlarla çevriliydi.

Üst katta, banyonun kapısı açıldı. Winston yeniden hırladı ve kadın, kalbi küt küt atarak onu daha sıkı sıktı.

"Eryn," diye seslendi tanıdık bir ses. "Ben Jackson. Evin altında olduğunu biliyorum. İyi misin?" Sesi gerçekten endişeli geliyordu.

Jackson. Jackson'a her zaman güvenmişti ama onunla geri dönmek istemiyordu. Ike'ın yanında kendini daha güvende hissediyordu.

Ama sonra Winston, Jackson'ın sesini tanıyarak başını kaldırdı ve selamlamak için havladı.

"Eryn?" Jackson'ın sesi daha yakından geliyordu, sanki tam merdivenlerin hizasında duruyordu. "Sana nasıl ulaşabilirim?" Ike'ın ikinci yatak odasının kapısını açıp kapattı.

"Git buradan," diye seslendi. "Seninle gitmek istemiyorum. Burada daha güvendeyim."

"Hadi, Eryn. Seni bodrumda tutuyor. Bu biraz ürkütücü, sence de öyle değil mi?"

"Öyle bir şey değil. O beni koruyor."

"Seni de koruyabiliriz." Duvara vurmaya başladı, merdivenleri arıyordu.

"Doğru, güvenli evde yaptığın gibi mi?"

"Haklısın. Bu geri tepen bir tuzaktı. Patronumun güvenli evin yerini sızdırdığından haberim yoktu. Bir dahaki sefere seni daha iyi koruyacağıma söz veriyorum. Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Git buradan! Burayı seviyorum."

İç çekti. "Bu o kadar basit değil, Eryn. Ya bana nerede olduğunu söylersin ya da bu duvarı yıkarım. Ah." Bir kıkırdama ile karanlık aniden kalktı. Merdiven boşluğunda parlak bir ışık parladı. Jackson içeri girmenin yolunu bulmuştu.

Adam merdivenlerden inerken Eryn ayağa kalktı. Ajana doğru koşmaya çalışan Winston'ın ensesinden tutarak, "Dur," diye emretti. Jackson onları el fenerinin ışığıyla kısırdı ve Eryn meydan okurcasına ona göz kırptı.

"İyi misin?" Onu iyice süzdü. "Sana zaten söyledim. Ben iyiyim."

Işık dört duvarı taramak için ondan uzaklaştı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı adam, tek bir yerde toplanmış silahların çokluğu karşısında en az onun kadar şaşırılmıştı.

Şimdi. "Sic, Winston!" Eryn köpeğini serbest bıraktı.

Sahte bir hırıltıyla Jackson'a saldıran çoban köpeği onu devirdi. Eryn hızla yanlarından geçip ahşap merdivenleri çıktı. Banyodan hızla çıktı, oturma odasından geçti ve ön kapıdan çıktı. Verandadan atlayarak doğruca Ike'ın büyük meşe ağacının tepesindeki gözetleme yerine yöneldi.

★★

Havlama sesleri Ike'ın en kötü korkularını doğruladı. FBI'ın stratejisini tahmin edemediği için kendini azarladı. Eski bir Özel Harekât komandosu olarak, kalıpların dışında düşünmek üzere eğitilmişti. Bu bakımdan, bu gece Komutan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı.

Son tehlikeli patikadan hızla inerek, pervasızca olduğunu bildiği bir hızla kulübeye yaklaştı. Ama Eryn'in kaçırılmasına izin verirse Stanley'nin gözünde kendini nasıl affettirecekti?

Açıklığa dalmak üzereyken kendini bir ağaca yasladı, nefesini tuttu ve hislerini sorguladı.

Bir el fenerinin titrek ışığı etrafındaki ormandaki küçük yaprakları gümüşleştirdi. Bir adamın sesi, yalvaran ama çaresizlikle karışık, Eryn'in adını söylüyordu.

O benim, diye düşündü Ike, keskin nişancı tüfeğini kaldırarak. Nişangâhtan bakarken avludaki hedefini gördü. Üçüncü ajandı bu, açık tenli, siyah bir adamdı, genç ve fiziksel olarak formdaydı. O sisle örtülü çalılıarı ararken, Winston da kuyruğunu sallaya sallaya onun yanında mutlu bir şekilde koşuyordu.

Köpek kilerden çıktıysa, Eryn hangi cehennemdeydi?

Tüfeğini tek bir mermi atacak şekilde ayarlayan Ike, ajanın başının çok üstüne nişan aldı ve tetiği çekti.

Çat! Ajan çömeldi, elindeki ışığı düşürdü ve ateşi kesildi. Ama hemen ardından tekrar ateş etti ve kurşunu Ike'in bulunduğu yerin bir metre ötesinde yere isabet etti.

Şansın bu adamın isabetiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ike siperden çıktı ve yeni bir yere yöneldi.

"Ateş etme Calhoun," diye seslendi adam aniden, sesinde sağlıklı bir saygı dozuyla. "Bu davana hiç yardımcı olmayacak."

"Mülkümden defol," diye karşılık verdi Ike.

"Gidiyorum," diye güvence verdi diğer adam. "Ama bu iş daha bitmedi, hem de hiç bitmedi. Buraya seni uyarmaya geldim, Calhoun. Patronum Bayan McClellan'ın FBI gözetimine geri dönmesini istiyor ve onu elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyecek. Eğer onu kendi isteğinle teslim etmezsen, başını büyük bir belaya sokacaksın."

"Fikrimi değiştirip seni vurmadan önce git," dedi Ike, etkilenmemiştir.

Ajan saklandığı yerden fırladı. Ike onun karanlıkta bile yönünden emin bir şekilde ormana doğru koşuşunu dinledi. Daha önce askerlik yapmış olmalıydı. Adamın geri dönmesi bile mümkündü ama Ike öyle düşünmüyordu. Ajan, FBI'ın onu gözaltına almak için yasal bir yol arayacağı sonucuna varmıştı.

Winston birdenbire ona doğru atıldı ve ön pençelerini göğsüne dayadı. Ike onu aşağı çekmeye gitti ve yakasının olmadığını gördü.

"Eryn?" diye seslendi, endişesi geri gelmişti. Onun ısı imzasını aradı. Hiçbir şey yoktu. Bir çalının altına sinmiş bir rakun dışında bahçe ıssızdı. Tanrım, eğer sisin içine doğru kaçmış olsaydı, görünmeyen bir uçurumdan atlayıp ölebilirdi.

"Nerede o, evlat?" diye sordu köpeğe. "Eryn'i bul."

Meşe ağacına doğru ilerleyen Çoban melezi bacağını kaldırdı ve Ike inledi.

"Ben buradayım." Kadının dalların arasından gelen sesi başını kaldırmasına neden oldu.

Lanetleneneceğim.

Soğuk da olsa iyi bir saklanma yeri bulmuştu. Çıta basamaklarını hızla tırmandı, onun ruh halinden endişe ediyordu. Başı karga yuvasına ulaştığında onu yerde büzülmüş, yüzü ay gibi solgun bir halde buldu.

"Başın belada, Ike," dedi ellerini sıkarak. "Benim yüzümden başın belada."

"Önemli değil," diye ısrar etti, daha da yaklaşarak. Tanrı'ya şükür güvendeydi.

"Bizi buraya kadar takip ettiler." Ağzından dökülen sözcükler zar zor anlam kazanıyordu. "Winston'ın tasmasıydı. Fark etmemiştim.

ama eskisini yeni si ile değiştirmişler. Sanırım takip cihazı toka plakasının içinde."

şaşırmış bir halde ona baktı. "Ama... bunun farklı bir tasma olduğunu anlayamadın mı?"

Başını iki yana salladı. "Hiç fark etmedim. Sanırım aldığım o haplar yüzünden..."

"Bu senin hatan değil." Kadının kendini suçlaması üzerine adam onu rahatlatmak için acele etti. "Ben de kaçırdım. Eğer tasmada bir takip cihazı varsa, fark etmeliydim."

Kadın onu aniden, beklenmedik bir şekilde itti. "FBI'nın bizi takip ettiğini neden bana söylemedin?" diye sordu aniden öfkelenerek. "Başından beri biliyordun, değil mi? Alışverişe gittiğimizde onları gördün. Ve sonra Dwayne bunu doğruladı, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti, paniğinin geri dönüşü için kendini hazırlıyordu.

"Neden bana söylemedin?" Yumruğunu sıkarak adamın omzuna vurdu.

Çünkü onu korumak onun işiydi. Elini tuttuğunda buz gibi olduğunu gördü.

"Ah, Ike." Parmaklarını avuçlarının arasında ısıtırken kızın sert tavrı yumuşadı ve hiçbir şey söylemedi. "Neden bu kadar sessiz kalıyorsun?" diye fısıldadı araştıran bir bakışla.

Elleri çok narin, çok pürüzsüzdü.

"Her şeyi içine atmanın sağlıksız olduğunu bilmiyor musun?" diye ekledi yüzünün yan tarafını okşayarak.

İçinin eridiğini hissetti. "Ben iyiyim," diye güvence verdi ona, sesi titrekleşmişti.

"Öyle misin?" İkna olmuş gibi görünmüyordu.

"Peki ne oldu?" diye sordu, spot ışıklarına alışık değildi. "Ajandan nasıl kaçtın?"

"Jackson," dedi ona bir isim vererek. Daha uzun oturdu, gururlu küçük gülümsemesi karanlığı aydınlattı. "Korkumu düşündüm," dedi ona gururla. "Yapabileceğimi söylediğin gibi Winston'ı onun üzerine saldım ve kaçtım."

Bunu gözünde canlandırınca sırtlamak zorunda kaldı. "Harikaydın," diye onayladı. "Sadece... bana bir iyilik yap ve bu geceden babana bahsetme. Seni asla yalnız bırakmamalıydım."

"Evet, sende TSSB olduğunu düşünmeye başlamıştım." "Ne?" Onu takip etmedi.

"Davetsiz misafirleri hayal ettiğini düşünmüştüm," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle. "Benimle konuşmadığında böyle oluyor işte. Hayal gücüm uçuşa geçiyor."

"Deli olduğumu mu düşündün?" Onun hakkında ne tür bir fikre sahipti ki zaten?

"TSSB delilik değildir. Daha önce görülmemiş düzeydeki strese karşı tamamen doğal bir tepkidir." Ani bir ürperti geçirdi. Alt dudağı titredi. "Aslında, sanırım bende de biraz var," diye ekledi, gözyaşları karanlıkta parıldıyordu.

Ike'ın öfkesi buharlaştı. Cesur ve becerikli olma çabaları onu karşı konulmaz kılıyordu. Onu kabaca kucağına çekti ve titremelerini bastırmak için kollarını ona doladı. Eryn rahat bir nefes alarak ona doğru eğildi ve daha da sokuldu.

İçinde kalan adrenalin, ona dair farkındalığını acı verici seviyelere yükseltti ve onu anında sertleştirdi. Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi.

Eryn yüzünü onunkine doğru eğerken başı adamın omzuna kaydı. Bir sonraki anda dudakları sıcak bir şekilde onun çenesine kondu.

Bu da ne demek oluyor? Ike bu sözsüz daveti görmezden gelemezdi. Bir iniltiyle dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Onun cazibesi

Kıvrak dili onu hemen kandırdı. Kendine biraz hakim olması gerektiğini düşündüğünde ise eli boş döndü. Kuyu tamamen kurumuştı.

Ve gerçekten umurunda bile değildi.

Stanley, Ike'ın biricik kızına dokunmasını istemiyorsa, onu koruması için daha saygın bir adam bulmalıydı. Eryn karşı konulamayacak kadar güzel, tatlı ve lezzetliydi. Ve Ike'ı dünyanın en iyi savaşçılarından biri yapan eğitimine rağmen, o hâlâ etten kemikten biriydi ve temel, erkek ihtiyaçları vardı. Ve özellikle bir ihtiyaç onu güçlü bir şekilde kavırıyordu.

Eryn'in kalbi Ike'ın öpücüğündeki mesajla çarptı. Bu bir çaresizlik, bir teslimiyet öpücüğüydü. Sanki bir kapıyı aralamış ve onun gerçek özü, ısını ve enerjisini taşıyan güneş ışınları gibi dışarı dökülüyormuş gibi hissetti. Tanıştıkları günden beri bu anı, onun özel hapishanesinden çıkmasını bekliyordu.

Zeki dilinin süzülüşü ve geri çekilişi arasında bir yerde, bir öneride bulunmayı başardı: "Hadi içeri girelim."

Fısıltıyla söylediği sözler karşısında kıpırdamadan durdu ve beden dilinin yeterli olduğu bir zamanda konuştuğu için kendini tekmeledi.

"Dizüstü bilgisayarımı kontrol etmem gerekiyor," diye açıkladı. "Ajanların ne yaptığına bakmalıyım."

Onun sözleri, zaten aklından çıkarmayı başardığı şeyi tatsız bir şekilde hatırlattı. "Sence bu gece dönecekler mi?" *Oh, lütfen, hayır.* FBI'ın berbat zamanlamasına ağlamak istiyordu. İşte Ike sonunda gardını indiriyordu ve ajanlar onu daha iyi tanınması için onları yeterince uzun süre yalnız bırakmayacaklardı.

"Muhtemelen yarın," diye cevap vererek ona umut verdi. Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, hafifçe okşadı, pişmanlıkla. "Ama biz

gitmeli."

"Ne? Bu gece mi?" Umutları suya düşmüştü.

"Böylece onlar döndüğünde biz gitmiş olacağız."

"Hayır." Parmaklarını adamın sırtındaki yoğun kaslara doğru kıvırdı. "Gitmek istemiyorum, bu gece olmaz. Önce benimle seviş Ike," diye ekledi, açık sözlülüğünden ürkmüştü ama hiç utanmamıştı. "Lütfen." Bay Doğru değilse ne olmuş yani? Hayatı son bir ay içinde ciddi bir sapma göstermişti. Doğru kişiyi bulacak kadar uzun yaşayacağını garantisi var mıydı?

Ike hayatında önemli olan tek erkekti, ihtiyaçlarını tamamen karşılayabilecek bir erkekti. Ona güvenebilirdi. Onu istiyordu. Bir daha asla olamayacakken neden kendini bu deneyimden mahrum bıraksındı ki?

Onun sözleri üzerine derin bir nefes aldı. Gözleri açık bir arzuyla parlıyordu.

"Sabah döneceklerini söylemiştin. Hâlâ vaktimiz var," diyerek ona güvence verdi.

"Olabilir," diye kabul etti. "Dizüstü bilgisayarımı kontrol ettiğimde daha fazlasını öğreneceğim."

Sözleri, dizüstü bilgisayarının da saatine bağlı olan aynı yüksek teknoloji güvenlik sistemine bağlı olduğunu ima ediyordu. Bunu bildiği için kendini daha güvende hissetti, gerçi onu güvende hissettiren Ike'ın kendisiydi. "Gidip kontrol edelim o zaman," diye ısrar etti kollarından kıvrılarak.

"O taraftan değil." Kadının sırtını yakaladı ve yumuşak bir şekilde ayağa kalktı. "Aşağı inmenin en iyi yolu ipi kullanmak." Adamın dallara uzanışını, sarkan ipin tepesini yakalayışını ve elini ona uzatışını hayretle izledi. "Hadi prenses. Birlikte aşağı inelim."

Sevgi sözcükleri kalbini pır pır ettirdi; yine de karga yuvasının uzak tarafına yapışıp kaldı. "Geçen sefer de böyle demiştin," diye hatırlattı ona.

"Bu sefer izci çocuk onuruna." Karanlıkta dişleri parladı.

"İzci miydin?" Şüpheyile yaklaşıp da adamın uzattığı eli tuttu ve kendisini karga yuvasının diğer tarafındaki açıklığa çekmesine izin verdi.

"Kartal izci," dedi kibirsizce. "Şimdi buna uzan ve sıkıca sarıl. Bir kez bindiğinde etrafında döneceğim."

Aşağıdaki boşluğa bakarak tereddüt etti. Ama kulübeye geri dönmenin tek yolu tekrar yere ulaşmaktı ve yere ulaşmak bu geceki öncelikler listesinde üst sıralardaydı.

Korku dolu bir çığlık atarak ipi iki eliyle kavradı ve karga yuvasından aşağıya adım attı. Kalçalarını ipin etrafına sıkıştırarak otuz metre aşağı düşmemeyi başardı.

Bir sonraki anda, Ike onun arkasındaydı, elleri onun üstünde, ayakları altındaydı. "Tutuşunu gevşet," dedi.

Birlikte ipin pürüzsüz uzunluğundan aşağı yavaşça ve zarifçe süzöldüler. Ayakları yere değdiğinde Eryn, Ike ile her şeyi yapabileceğini hissetti. Hem de her şeyi.

Süngerimsi dizlerinin üzerinde verandaya doğru sendeleyerek yürüdü, elini sıkıca onunkinin içinde tutuyordu, kalbi onu yakından tanıma beklentisiyle çarpıyordu.

Eryn soluk soluğa bir bahaneyle banyoya girdiğinde, Ike doğrudan dizüstü bilgisayarına gitti, oradaki görüntülere erişti ve dikkatle inceledi.

Onu bekleyen dört yeni görüntü vardı. İlki, ajanların onları bıraktığı noktanın yakınında yeniden toplandığını gösteriyordu. İkincisi

Yetkililerden biri öfkeli görünüyordu ve kurtarma için içeri giren kişiyi azarlıyordu-Jackson, Eryn ona ses tonunda saygıyla seslenmişti.

Sonraki üç görüntüde tüm ajanların Skyline Drive'a doğru çekildikleri görülüyordu. Ike rahat bir nefes aldı ve kaldıkları yere geri döneceklerini tahmin etti. Sabah olduğunda, uyduruk bir suçlama öne sürerek tutuklama emri çıkartacaklardı. Kuşluk vakti geri dönmüş olacaklardı.

Sadece o ve Eryn burada olmayacaktı. En azından hemen gitmeleri gerekmiyordu. Eryn'in isteğini yerine getirme ihtimaliyle kanı ısındı. *Önce benimle seviş, Ike.*

Fikrini değiştirmediyse....

Banyo kapısına bakarak, kendini bu olasılığı kabul etmeye hazırladı. Onun bir sonraki hamlesini asla doğru tahmin edemezdi. Tamamen giyinmiş olarak ortaya çıkacak ve düşüncesizce konuştuğunu mu söyleyecekti? Öyle yaparsa onu suçlayamazdı. Ona gerçekten sunabileceği tek şey, hayatı haline gelen kâbustan birkaç saatlik bir kurtuluştı. Bunu herhangi bir erkekten alabilirdi. Elinin altında olan da oydu.

Ama sonra kapı açılarak Eryn'in kum saati figürünü ortaya çıkardı, arkasındaki ışıkla siluete bürünmüştü ve kalçalarındaki zar zor görünen siyah külot dışında çıplaklığından şüphe etmek mümkün değildi. Ike'ın kalp atışları durdu.

Teşekkürler, İsa. Fikrini değiştirmemişti. Aksine, soyunmuş hali çok net bir mesaj veriyordu: Onun her şeyini istiyordu.

Ike dizüstü bilgisayarını bir kenara koydu, her ihtimale karşı açık tuttu. Toparlanma ve yola çıkma düşünceleri aklından uçup gitti. Hiçbir yere gitmek için acelesi yoktu. Hele Eryn önünde bakire bir kurban gibi dururken ve ona herhangi bir ölümlü erkeğin hak ettiğinden fazlasını sunarken.

Yavaşça ayağa kalktı, vücudu garip bir şekilde ağırlaşmıştı. "Bunu yapmak zorunda değilsin Eryn," diye onu uyarmanın adil olacağını düşündü. Ya ona zarar verirse? Ya babası öğrenirse? Stanley'nin gözlerinin içine bir daha nasıl bakacaktı?

Kızın cevabı ona doğru süzölmek ve kollarını ona dolamak oldu. Çıplak göğüslerini kazağının kumaşında hissetmek onu inletti.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum." Yüzünü Ike'ın yüzüne doğru eğdiğinde gözleri gölgeler içinde yarı saydamdı. "Ama istiyorum Ike, hem de hiçbir şeyi istemediğim kadar çok."

Tanrım, sadece ona güven vermek için değil, onu tahrik etmek için de ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Onunla sevişmek istiyordu. Bu harikulade bir şeydi. Kadının yumuşak kıvrımlarını sert elleriyle kavrayan adam, kendisine nadir ve şaşırtıcı bir hediye verilmiş gibi hissetti. Kadının buhar olup uçmasından ya da bir rüya gibi dağılmasından korkarak başını eğdi ve onu dikkatle öptü.

İçten içe titrediğini hissedebiliyordu. Ne olduğunu, ne sunması gerektiğini biliyordu -ki bu hiçbir şeydi. Ama kendi kalbinin atışını durduramayacağı gibi onu da kendinden uzaklaştıramazdı. Ayrıca, ona verebileceği bir şey daha vardı; daha önce hiç tatmadığı ve bundan sonra da tatmayacağı kadar büyük bir zevk.

Gövdesini kaplayan uzun saç tutamlarını geriye doğru süpürerek ilk kez çıplak göğüslerini gördü. Hayal ettiği her şey vardı; dolgun, yüksek ve ağzını sulandıran dut gibi meme uçları vardı. Bir anda onlara doğru çekildi, başını eğdi ve kadifemsi yumruları olabildiğince kısıtlı bir şekilde okşadı.

Kötü biteceğine söz verdiği bir gece için bu, hayatının en güzel gecesi olmaya başlamıştı.

On İkinci Bölüm

"Yüce Tanrım." Caine'in sesindeki şok Jackson'ı tamamen kendine getirdi. Skyline Drive'dan Elkton Motel'e dönüş yolunda Taurus'un arkasında uyukluyordu.

"Sorun ne?" Ringo bakışlarını farların aydınlattığı dik ve dolambaçlı otoyoldan ayırarak sordu.

Caine haberi paylaşmak için cep telefonunu indirdi. "Adamımız öldürüldü," dedi onlara acımasızca. "Boğazı kesilmiş, tıpkı Pedro'nunki gibi."

Kahretsin, diye düşündü Jackson, elini yanan gözlerine götürerek.

"Ajanlarımız Mustafa'nın çağrısına cevap verdiğinde zanlı hâlâ olay yerindeydi ama pencereden atlayıp kaçtı. Şanslıyız ki kanını çobanpüskülü çalıllarının üzerine bırakmış. Şu anda DNA'sını araştırıyorlar."

"Shahbaz Wahidi miydi?" Ringo sordu.

"Hayır. Wahidi'yi sorgulama için getirdiler, bir şeyler anlatacağını umuyorlardı ama çok sağlam bir mazereti var. Tüm e-postalarını ele geçirdik, telefon görüşmelerini izledik ama bir şey çıkmadı. Kimseyle iletişim halinde görünmüyor."

Bu haber Jackson'ın kafasındaki sisi dağıtmış ve düşüncelerini daha keskin hale getirmişti. Şahbaz'ın -ve ondan önce de Itzak'ın- gerçek terörist tarafından şüpheleri kendi üzerinden Kardeşlik'e yöneltmek için kullanılan kırmızı yemler olduğuna giderek daha fazla ikna oluyordu.

Bunu kanıtlamanın yollarını düşünürken, Caine'in amirlerine Eryn'i Calhoun'un kulübesinden kaçırma girişiminin başarısız olduğu konusunda bilgi verdiğini duydu. Eski SEAL'in mahzeninin nasıl mühimmatla dolu olduğundan ve Jackson'a tüfeğiyle ateş ederek onu uzaklaştırdığından bahsetti.

"Doğru, efendim. Evet, efendim." Caine'in sesi kendini beğenmiş bir hal aldı. "Ben de aynen öyle düşünüyorum. Mülkünü kuşatmak için en az elli HRT üyesine ve bir helikoptere ihtiyacımız olacak. Buraya ne kadar çabuk gelirlerse o kadar iyi."

Jackson duyduklarına inanamıyordu. FBI'ın Rehine Kurtarma Ekibi'ni kullanmayı planlıyorlardı. Caine telefonunu kulağından çektiği anda "Ciddi olamazsın," diye bağırdı.

"Kalp krizi geçirmiş kadar ciddiym çaylak."

"Yapmayın efendim. Adamla daha diyalog bile kurmadık," diye karşı çıktı Jackson.

"Senle konuşmak istiyorum onu?" Caine'in gözleri o parlıyordu.
koltuğunda dönüp baktı ona geri döndü. "Denedi amına iç
koyayım. in
Seni vururum."

Jackson, "Başımın çok üstüne nişan aldı," diye ısrar etti, ancak o sırada kurşun oldukça yakın hissettirmişti.

"Askeri sicilinde bir leke var, bodrumunda bir devrim başlatmaya yetecek kadar silahtan bahsetmiyorum bile. Kendiniz de gördünüz."

Bu Calhoun'un siciline sözde iftira başka bir şey değildi
bir son derece kötü şans vakası. "Adam silahlara ihtiyacı var
işlettiği iş için. Bakın, en azından ona doğru şeyi yapması için bir şans veremez miyiz?"

"Kendin söyledin Maddox. Onu öylece teslim etmeyecektir."

"Sonuçlarını bilirse belki."

"Peki," dedi Caine beklenmedik bir şekilde. "Calhoun'la konuşmak istiyorsan, hiç durma. Gün ıdır ıdımaz Taurus'u al ve git. Onu getirmen için sana öğlene kadar süre veriyorum."

Ciddi miydi?

Ringo onları otoyoldan Elkton Motel'in otoparkına götürdü ve karavanın yanına çift park edip motoru durdurdu. Motelin neon tabelası ani sessizlikte vızıldadı. Jackson, Calhoun'un alarmini çalıştırmanın ve dik çakıl taşlı araba yoluna habersizce çıkmanın akıllıca olup olmadığını sorguladı.

"Sorun nedir Maddox?" Caine alay etti. "Fikrini mi değiştirdin?" Kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı. Ringo da aynı şeyi yaptı.

Jackson, "Ben giderim," diye karar verdi.

Ringo kafasını tekrar arabaya soktu. "Ben de seninle geleceğim," diye gönüllü oldu.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Caine kapısını çarparak kapatırken. "HRT ve Ulusal Muhafızlarla koordinasyonu sağlamak için yardımına ihtiyacım var."

Ringo, Caine'i odalarına kadar takip etmeden önce Jackson'a özür dileyen bir yüz ifadesi gönderdi.

Jackson bir süre arabada kaldı. Calhoun'un dürüstlüğünün sezdiği kadar kaya gibi sağlam olmasını umuyordu. Yaklaşık altı saat içinde öğrenecekti.

★★

Ike'ın başını ellerinin arasına alan Eryn, onun dudaklarını ağrıyan diğer göğsüne aktardı ve zevkten nefesi kesildi. Ike'ın hassas tepe noktalarını yalayıp emmesi rahmine zevk okları gönderdi. Bunu daha fazla sürdürürse, bacakları bükülecekti.

Şimdi kendisine hayal ettiği şekilde dokunan, omuzlarından kalçalarına doğru gezdirirken tüylerini diken diken eden, şekillendiren, okşayan, nasırlı ellerine konsantre olmaya çalıştı. Ellerini Eryn'in arka tarafındaki dolgunluğun üzerinde kaydıldı, sıktı ve kaldırdı. Eryn inledi. Bir sonraki anda onu ayaklarından kaldırdı ve yavaşça yatak örtüsünün üzerine bıraktı.

Kıyafetlerini çıkarmak için geri çekildi. Eryn'in kalp atışları onun soyunmasını izlerken iki katına çıktı. Bağcıklarıyla uğraşarak rekor bir sürede botlarını çıkardı. Süveterini ve tişörtünü aynı anda çekip çıkardı, yontulmuş kas yığınlarını ve sessiz ışıktaki parıldayan kumral saçlarını ortaya çıkardı. Gövdesinin her santimetrekaresi mükemmel bir şekilde işlenmişti.

"Ah, Ike, çok güzelsin," diye haykırdı, onu daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerine gelerek. Adam ona kuşkuyla bir bakış gönderdi.

Bakışları hevesle adamın pantolonunu çözen ellere kilitlendi. Dilini üst dudağına dokundurdu.

Bir sarsıntı ve çekiştirmeyeyle kot pantolonunu indirdi ve boxer'ını çıkardı. Eryn, adam onu yatağına geri itmeden önce bir anlığına göz ucuyla bakmayı başardı. Külotunun lastiğini yakalayan adam, sabırsız bir hareketle külotu çekip çıkardı ve Eryn'in gülmesine neden oldu.

"Çok güzelsin," diye düzeltti, bir an durup ona baktı.

Adamın açık bakışları kadının yüzünün bilinçsizce ısınmasına neden oldu. Ellerini adamın kaslı kollarında gezdirerek öpmek için başını aşağı çekti. Benimle kelimeler olmadan konuş. Bana kendin hakkında her şeyi anlat.

Yavaşça üzerine eğildi, dudaklarının, dişlerinin ve dilinin amaçlı gezintileriyle onu eritti. Vücudunun ağırlığından hoşlanan Eryn ellerini serbest bıraktı. Geniş omuzlarından, göğüslerinin yoğun hatlarına ve

kalçalarının esnek çeliğiyle, onun su katılmamış erkekliğinin tadını çıkardı.

Dudaklarını boynuna, köprücük kemiklerine ve göğüslerine götürdüğünde, tüm vücudu beklentiyle gerildi. Adam meme uçlarını sertleştirdi ve kadın çaresizce bu zevkli işkenceye doğru eğildi; adamdaki uyarılmanın, sıcak, kadifemsi ve belirgin bir şekilde kalçasına değdiğinin farkındaydı. Tanrım, bütün bunları kaldırabilecek miydi?

Ama sonra daha aşağılara inerek ona üzerinde durması için tamamen farklı bir şey verdi. Dudakları kaburgalarının kıvrımını takip ederek karnının düzleminden geçti. Dili denizinin içinde ve etrafında dönerken, kanı aniden kaynadı. Dudakları uyluklarının tepesindeki buklelere değdi ve kalçaları yataktan çıktı. *Oh, evet. Oh, lütfen.*

"Copper," diye nefes aldı, nefesi teninde sıcaktı.

Kafasının içindeki yakarışı yüksek sesle fısıldadı.

Karanlıktaki beyaz parıltıyı bir gülümsemeden başka bir şey sanmak mümkün değildi. "Ne dedin sen?"

Kendini tekrarlayamayınca, sözsüz bir şekilde kalçalarını açtı.

Kıkırdadı. "Ben de öyle duyduğumu sanmıştım." Ve sonra başını eğerek ona boyun eğdi.

Yüce Tanrım. Eryn zihninin gözünde kendini sanki uzaktan, eski günlerde büyük kara kütlelerinin çarpışmasıyla şekillenmiş ve binlerce metre yüksekliğinde granitin yukarı itilmesine neden olmuş bir dağın zirvesinde gördü. Ike ona dokunduğunda, dağlar yeniden şekilleniyormuş, onun dünyası ve kendi dünyası çarpışıyormuş gibi hissetti.

Ike zevkinin merkez üssüne doğru ilerlemekte acele etmediğinden, ısı onun dehlizleri ve geçitleri boyunca aktı. Onu daire içine aldı, sıkıştırdı ve çalkaladı, içinden dalgalanan zevk titremelerini kışkırttı, her biri daha güçlü

sonuncusu. Erimiş, dengesiz ve uçucu hale geldi. Dünyalarının çarpışmasının sonucu çalkantılı olacaktı.

"Evet," diye bağırdı, adam bir parmağını yarığına sokarken. İkinci bir parmak ekledi, okşadı ve gerdi. Onu uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey bu saldırı oldu. Kendini katlanmış ve hatalı hissetti, değişmiş bir kadın haline geldi. Duygular o kadar çiğ, o kadar organikti ki onun adını yüksek sesle haykırdı. Artçı sarsıntılar yerini şaşkın bir sükûnete bırakmadan önce onu durmaksızın sarstı.

Gözlerini tekrar açtığında, adamın kendisini merakla incelediğini gördü.

"Özür dilerim," diye özür diledi, kafasındaki görüntüleri göremediği için minnettardı.

"Ne halt etmeye?" Yatağın başucundaki masaya uzanmak için vücuduna doğru hamle yaptı. Adamın ereksiyonu elinin birkaç santim yakınına geldiğinde, kadın onu kasıtlı olarak yakaladı, kadifemsi dokusundan mest oldu, büyüklüğünden dehşete düştü. *Kargaşadan bahsetmişken.* Ağzını onun üzerine koymak, az önce onun dünyasını salladığı gibi onun dünyasını da sallamak istiyordu.

Kendini kasıtlı olarak geri çekti. "Uzun zaman oldu," diye özür diledi. Prezervatif paketini dişleriyle yırtıp açmasını izlerken, doğum kontrolünü hiç düşünmediğini fark etti. Oh, akıllıca, Eryn. Tanrıya şükür Ike ondan daha sağduyuluydu!

Her şeyi yaptığı gibi kendini de örttü ve tekrar onun üzerine yerleşti. Yüzündeki niyetli ifade kadının ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu.

"İyi misin?" diye sordu kalın

bir sesle. "Umarım öyledir."

Gerildi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Umarım uyuyoruz demektir," dedi nefes nefese.

Rahatlamış bir kahkaha attı. Kalbinin, ezilmiş göğüslerine çarpıp durduğunu hissedebiliyordu. "Sığacağız," diye söz verdi ve sonra onu iyice öperek duyularını yeniden uyandırdı.

Eryn'in aklına dünyalarının gerçek çarpışmasının henüz gelmediği geldi. Kendini destekledi. Yine de adamın yumuşak başı girişini yoklarken hiçbir dirençle karşılaşmadı. Nemli ısı onu sular altında bırakarak yolunu kolaylaştırdı.

Onu öylesine yavaşça, öylesine derinlemesine ele geçirdi ki, her nazik dokunuş daha fazlası için onu lezzetli bir çaresizlikle doldururken bile ciğerlerindeki havayı alıp götürdü.

"Hâlâ iyi misin?" diye homurdandı. Adamın vücudundaki her kasın kendini tutmaktan kaskatı kesildiğini fark etti. Çıplak tenini hafif bir ter tabakası kaplamıştı. Kalbi küt küt atıyordu.

"Ah, evet," diye nefesini tuttu, onun üzerindeki etkisinden, ona verdiği tepkiden dehşete düşmüştü. Birlikte yeni bir eser yaratmışlardı.

Bir kez daha itti ve kalçaları sertçe birleşti. Eryn kendinden geçercesine bir çığlık attı. Adamın her santimi kadının derinliklerine gömülmüştü ve tahmin edin ne oldu?

Alnını onunkine dayamış, nefes nefese kalmıştı.

Kalçaları derin bir kaşıntıyı tatmin etme ihtiyacıyla dalgalanıyordu. "Lütfen durma," diye yalvardı.

"Beni boşaltacaksın," diye uyardı.

Onun bu eşikte sallanıp durduğunu düşünmek, iç kaslarının sıkılaşmasına neden oldu ve o kadar yoğun bir zevk dalgası yarattı ki, başka bir doruğa ulaştı. Onun teslimiyet çığlığını yakıcı bir öpücükle yakaladı.

Ike ağzını onunkinden ayırıp yüzünü boynunun kıvrımına gömdüğünde ve soğuk bir sessizlik içinde ürperdiğinde, Eryn'in kendinden geçişinin yayı daha yeni düşmeye başlamıştı. Kendinden geçmesi ılık bir hoşnutluğa dönüşürken, Eryn gülümsedi.

Cinsel boşalmanın sancıları içindeyken bile koruyucusu güçlü ve sessiz bir tipti.

Lanet olsun, diye düşündü Ike, kendine gelmeye çalışırken.

Eryn onun altında yatıyordu, hülyalı gülümsemesi kapalı perdeyi çerçeveleyen şafak ışıısıyla aydınlanıyordu. Dışarıda bir çift ötücü kuş iyimser bir şekilde cıvıldıyordu. Jollet's Hollow'da horoz ötüyordu. Her şey huzurlu ve sakindi. Dün gece onu kandırmaya çalışan ajanların derin bir uykuya dalmış olmalarını umabilirdi.

Onları düşüncelerinden uzaklaştırarak, kendisini şefkatle kucaklayan ve artık alışkanlık haline gelen bir şekilde dudaklarını çenesine dayayan kadına odaklandı. Kadının çekingenliğini hatırlayınca boğazında bir kıkırdama düğümlendi.

"Daha sık gülmelisin," dedi başını geriye doğru eğip ona bakarak. Gözleri gölgeler içinde yanardöner görünüyordu. "Kulağa hoş geliyor."

Kız onu şaşırtmaya devam ettiği sürece, o da gülmeye devam edecekti. Stanley'nin kızının her yerde olduğu gibi yatakta da harika olduğunu kim bilebilirdi? Tanrım, eğer onun hakkında bir tane daha sevimli şey varsa, ona sırılsıklam aşık olacaktı.

Panik, bu düşüncenin hemen ardından geldi. Prezervatifi bahane ederek yataktan kalkmaya başladı ama Eryn onu yakaladı ve ona doğru sokuldu. Onun çıplaklığını üzerinde hissetmekten çok memnun olan hain bedeni, onu daha da yakınına topladı. Kız başını adamın göğsüne yasladığında, adam şaşkınlıkla ona baktı ve ne diyeceğini bilemedi.

Parmaklarını altın rengi göğüs kıllarında gezdirmeye başladı. "Saçlarının neden gümüşe döndüğünü söyle bana, Ike," diye sordu uykulu bir sesle. "Ne oldu? Ordudan ayrılmana ne sebep oldu?"

Ona hiçbir şey söylemeye niyeti yoktu. Bu konu hakkında hiç konuşmamış, düşünmesine bile izin vermemişti. Ama onu yatakta tutan aynı samimiyet ruhu, anıyı, duraksayarak, ağzından çıkardı. Keşif ekibinin Hindukuş'ta keçilerini güden bir çift çocuğa nasıl rastladığını anlattığını duydu.

"El kitabında onlarla nasıl başa çıkacağımızı anlatan hiçbir şey yoktu," diye anlatıyordu mide bulandırıcı korkusunu hatırlayarak. "Kaçacaklarını ve yaşlılara geçitte asker gördüklerini söyleyeceklerini biliyorduk. Ama onları soğukkanlılıkla öldüremezdik. Tanrım, onlar daha çocuktu."

"Oh, Ike." Onu daha sıkı kavradı.

Kendini o anı yeniden yaşarken buldu, dişlerinin arasındaki kum hissine ve gülünç irtifalarda zorlu bir tırmanıştan kaynaklanan baş dönmesine kadar. "Ben komuta subayıydım. Adamların oy kullanmasına izin verdim ama son karar bana aitti." Tanıdık bir acı, sonsuza dek uzaklaştırdığını sandığı bir acı, onu sarstı. "Çocukların gitmesine izin verirken bile ölüm cezalarımızı mühürlediğimi biliyordum."

Eryn'in hararetli sarıllışı acısını dindirdi. "Ne oldu?"

"Geri çekilmeye çalıştık ama dağın tepesinde geri dönemeyecek kadar uzaklaşmıştık. Saklanıp bizi bulamayacakları hiçbir yer yoktu. Yaklaşık elli Taliban peşimizden geldi ve bizim karşılayabileceğimizden daha fazla ateş gücü kullandı. Adamlarımın teker teker vurulup öldürülmesini izledim."

"Ah, tatlım." Boğazını öptü, şefkati onu eritti. Bu sevecenlik onun geri kalanını dökmesine neden oldu.

"Spellman ve ben içi boş bir kütük bulduk. Onlar üzerimize RPG yağdırırken içine saklandık. Sonunda çağırdığımız hava desteği geldi ve Taliban'ı uzaklaştırdı. Ama artık çok geçti. Adamlarımdan dördü ölmüştü. Benim kararım hepsini öldürttü."

Eryn kaskatı kesildi. Dirseğine doğru fırladı. "Ne? Bunu nasıl söylersin?" diye sordu.

Bu konuyu onunla tartıştığına inanamıyordu ama konuşması sandığından daha kolay olmuştu. "Ben komutan yardımcısıydım," dedi donuk bir sesle.

"Yani? Ike, bana adamlarının oy kullanmasına izin verdiğini söylemiştin. Kararları ne oldu?"

Gözlerini ovuşturdu. "İçlerinden biri onları sessizce vurmamız gerektiğini söyledi. Diğer dördü gitmelerine izin vermemizi istedi."

"Yani onların öldürülmesine neden olan senin kararın değildi," diyerek onu şiddetle savundu.

"Pekâlâ Eryn," diye kabul etti, konuşmayı sonlandırmak niyetiyle. Onu sırtını yastıklara yaslayarak yatıştırdı. "Hemen döneceğim," diye ekledi, prezervatif meselesini halletmek için yataktan kalkarken.

Banyoya girdiğinde, hâlâ açık olan kiler kapısından dışarı süzülen serin havayla ürperdi. Çabucak temizlendikten sonra yatak odasına geri döndü ve akıllara durgunluk veren yeni bir seks turunun beklentisi içindeydi.

Eryn'i yorganın altına büzülmüş, yeni uykuya dalmış halde buldu. Perdeyi çerçeveyeleyen ışığın yaldızladığı saçları, omzunun üzerinde parıldayan bir eşarp gibi duruyordu.

Benim kadını, diye düşündü, ani bir sahiplenme duygusuyla sarsılmıştı. En azından şimdilik onun kadınıydı. Onu uyandırmak, dünyada her zaman sahip oldukları gibi onunla tekrar sevişmek istedi. Ama yapmadılar. Federaller geri gelmeden Overlook Dağı'ndan ayrılmaları gerekiyordu.

Böylesi daha iyiydi. Ona ne kadar alışırsa, onu o kadar elinde tutmak isteyeceğini biliyordu. Tanrım, ona bu olayı anlattığına inanamıyordu. Aylardır aklına bile gelmemiştii ama mevcut koşullar bunu aklına getirmişti.

sanki daha dün olmuş gibi ön plana çıkıyordu.

En azından onu savunmuştu. Bu büyük bir rahatlama oldu. Keşke babası da aynı şekilde hissetseydi.

Ona katılma dürtüsüne direnerek döndü ve daha önce attığı kıyafetlerini aramaya koyuldu. Hayalindeki ilişki tasarılarıyla gerçeklik arasında köprü kurmak istese de yapması gereken bir iş vardı.

Aceleyle giyinerek, Winston'ı peşine takıp koşar adım mahzene indi. Gaz lambasını yakarken, karyolanın üzerinde köpeğin tasmaını gördü ve onu almaya gitti.

Şimdi toka plakasının nasıl ikili bir işlev görebileceğini anlayabiliyordu. Bir tornavida bularak, iki kalıplı yarının bir araya geldiği yerden ayırdı. Elbette, ayrıldıklarında bir SIM kart, küçük bir anten ve hepsi birbirine bağlı bir pil eline düştü. *Orospu çocuğu*. Onları dikkatlice bir kenara koydu. Sonra iki yarıyı tekrar birleştirdi ve tasmayı köpeğe taktı.

Kaçışlarını planlamanın zamanı gelmişti. Ancak yanlarına ne almaları gerektiğini düşünürken, son bir saatin anıları düşüncelerine müdahale etmeye devam etti.

FBI'dan kaçmak için, masum çoban çocuklarla uğraşmak için olduğundan daha fazla angajman kuralı yoktu. Elindeki tek şey Stanley'nin Eryn'i onlardan ve tabii ki teröristlerden uzak tutma direktifleriydi.

Stanley ikisi arasında net bir ayırım yapmamıştı ama büyük bir ayırım olduğu kesindi. Ike'ın teröristleri öldürmekle bir sorunu yoktu. Öte yandan, bir federal ajana ateş etmek onu mahkûm ettirebilirdi, hatta muhtemelen Jackson'a ateş ettiği için zaten başı beladaydı.

Bu durumdan kurtulmanın yolunu bulamazdı. Zeki ve becerikli olmak zorundaydı. Ve Eryn'in ya da

Ona karşı filizlenmekte olan duyguları onu asıl görevinden alıkoyabilir.

Siyah kazağını çıkarıp, paketinden yeni çıkmış askeri bir tişört giydi. XL etiketli bir kutu buldu ve kolalı bir BDU seti çıkardı, siyah kıyafetini ormanlık alan desenli kamuflajla değiştirdi.

Savaş elbisesi giymek ona hâlâ seçenekleri olduğunu, kontrolün hâlâ kendisinde olduğunu hissettirdi.

Daha önce açılmamış bir kutuda Eryn'in giymesi için küçük bir takım buldu. Onu uyandırmak için üst kata çıktı.

Ama oraya vardığında bunu hemen yapamadı.

Eryn'in başında durmuş, her nefesin gelgitlerini izliyor; aralarındaki bu şeyin -mükemmel kimyanın, derinlerdeki tatminin- hiçbir şey ifade etmediğini kendine hatırlatıyordu. Eryn için asla bir teselli ve oyalanma kaynağından fazlası olamayacaktı. O Stanley'nin kıızıydı. Güneşi ve ayı hak ediyordu, şu anda ona verebileceğinden çok daha fazlasını.

Sağduyusu acele etmesini gerektirdiğinden, parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Eryn, uyan."

Ağzının kenarları somurtarak aşağı doğru çekildi.

Bu bakış kalbinin sıkışmasına neden oldu. *Üzgünüm prenses.* Zaman tükeniyordu.

Eryn ağır göz kapaklarını araladı. Ike'ın bakışlarıyla karşılaştığında, sevişmelerinin anıları içinden bir zevk dalgasının geçmesine ve her uzvunun karıncalanmasına neden oldu.

"Kalkma vakti geldi," diyerek onun memnuniyetini yok etti. "Gitmemiz gerekiyor," diye ekledi.

Başını yastıktan kaldırdı, adamın kıyafetindeki değişikliği ve kendini nasıl uyanık tuttuğunu fark etti. "Şimdiden mi?"

diye sordu, dehşete düşmüş bir halde.

"Çoktan," diye onayladı.

"Ama..." Kalbi sıkıştı. Ne de olsa gitmek zorunda kalmayacaklarını, Ike'ın alternatif bir hareket tarzı düşüneceğini ummuştı. "Nereye gideceğiz?"

"Güvenli bir yere." Yataktan döndü, şifonyerinden katlanmış bir BDU takımı aldı ve kızın yanına fırlattı. "Bunları giy. On dakikamız var."

Kadın tam zilyon tane soru soracaktı ki, adam dizüstü bilgisayarını alıp banyoya girerek gözden kayboldu. Adamın ahşap merdivenlerden hızla inerek mahzene doğru ilerlediğini duyabiliyordu.

Yorgunluktan uyuşan Eryn yatağın kenarına doğru kayarak yerde iç çamaşırlarını aradı. Adamın onu nasıl çekip çıkardığını hatırlayınca yüzü kızardı. Sonrasında olanlarla ilgili hiçbir pişmanlığı yoktu, hem de hiç. Ike sonunda hayatını değiştiren korkunç trajediyi paylaşmıştı. Sonunda ona açılmıştı!

Onları rahat bırakmadıkları için FBI'a lanet olsun. Teröristleri yakalamaları ne kadar sürerse sürsün Ike'la birlikte burada kalmaktan son derece mutlu olurdu.

Serin havada titreyerek, ona verdiği BDU'ları çabucak giydi. Sert, nişastalı kanvas, hassaslaşmış cildini aşındırdı. Bunları giymesini söylemesinin tek bir nedeni olabileceğini tatsız bir başlangıçla fark etti. FBI'dan saklanmak için ormana karışmaları gerekecekti.

Hâlâ giyecek çorabı olmadığını fark edince, bir çift çorap almak için yukarı fırladı. Aşağı inerken Winston'la karşılaştı. "Winston'ın tasmağını geri mi taktın?" diye seslendi şaşkınlıkla.

"Takip cihazını çıkardı." Ike'ın sesi kiler merdivenlerinden geldi. "Haklıymışsın."

"Peki Şimdi nerede?" diye sordu.

Onun görüş alanına girerek kalçasındaki bir cebi yokladı.

"Onu yakmak falan istemiyor musun?"

"Daha iyi bir planım var." Bakışları yatak odasının kapısında beklenti içinde oturan köpeğe kayd  ve yüzündeki tüm ifade kayboldu.

Eryn'in i i sıkıştı. Bu bakışı tanımayı  ĐrenmiŐtı. "Sorun ne?" diye sordu.

Adam isteksizce onun bakışlarıyla karşılaştı. "Köpeği burada bırakmamız gerekiyor," diye açıkladı.

"Hayır." Telaşla Winston'a baktı. "Neden?"

"Onu yanımıza alamayız, Eryn. Ajanlar kulübeyi aradıklarında onu bulacaklardır. Ona iyi bakacaklardır."

"Nereden biliyorsun bunu? Ya gelmezlerse? Onu öylece bırakamayız!" Gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen, Ike."

"Bana sorma," diye karşılık verdi, gözlerini kaçırarak. "İstediiğim bu değil. Zipline hattını geçmek zorundayız. Uçurumdan aşağı iple inmek zorundayız. O bunların hepsini yapamaz."

"Neden başka bir yoldan gidemiyoruz? Bana nereye gittiğimizi bile söylemiyorsun!" Ayağını yere vurdu ve bunu topuğunu ayakkabısının içine sokmak için bir bahane olarak kullandı.

"Sana söyledim, güvenli bir yerde."

"Ayrıntılar, Isaac!" diye sordu.

Gölgeli bakıŐlarında bir parça mizah vardı. "Tamam. Buranın on iki mil batısında üzüm bağı olan bir arkadaşım var. Oraya yürüyeceğiz. Umarım bize bir araba verir, böylece Pennsylvania'ya gidebiliriz."

"Pennsylvania mı?" Kalbi sıkıştı. "Pensilvanya'da ne var?"

"Cougar. İlk etapta seni alması gerekiyordu."

"Yani beni Cougar'a mı paslayacaksın?" *Paylaştıklarımızdan sonra mı?*

Sırtındaki dolu sırt çantasını salladı. "Hadi ama, öyle bir şey değil," diye mırıldandı onun bakışlarından kaçınarak.

"Peki nasıl bir şey?" Bir şeyler duymaya ihtiyacı vardı, dün gecenin kendisi için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ettiğini gösterecek *herhangi bir şey*.

"Seni buradan götürmem gerekiyor, hepsi bu," diye ısrar etti. Çenesini tutarak oturma odasına gitti ve kanepenin altına uzandı.

Eryn güçsüzce yatağın kenarına çöktü ve Winston'ın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştı. Onu terk etme düşüncesi boğazını bir yumru gibi tıkadı. Eryn'in duygusal durumunu fark eden Winston, ona doğru ilerledi.

"Hadi oğlum," diye seslendi Ike kapıdan. "Hadi yürüyelim."

Winston ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı, belli ki kararsızdı, ama doğanın çağrısı zafer kazandı ve Ike'ı dışarı kadar izledi.

"Korkak!" Ike kapıyı sessizce arkasından kapatırken Eryn bağırdı. Köpeği gezdirmek, iletişim kurmaktan kaçınmak için bir bahaneydi.

Gözyaşlarını kolalı koluyla silerek etrafına bakındı. Kulübeyi bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Burayı sevmeye başlamıştı, özellikle de Ike banyo suyunu ısıtmak için elinden geleni yaptığında. Huzurlu manzara onu güvende hissettirmişti. Zaman zaman birinin onu öldürmek istediğini bile unutuyordu.

Keskin bir kokuyla ayağa fırladı. Winston geride bırakılmaktan nefret ederdi, ama ajanların, özellikle de

Jackson, ona göz kulak olur. Ve Ike'ın onu fark edilmeden bölgeden çıkarması daha kolay olacaktı.

Babasının hatırı için, Ike'a işbirliği yapmayı borçluydu. Ve yollarını ayırma zamanı geldiğinde de bir sarmaşık gibi yapışmayacaktı. Birlikte bir gelecekleri olmadığını en başından beri biliyordu.

Göğsündeki ağrıyı görmezden gelerek tuvalet ihtiyacını gidermek için banyoya doğru ilerledi. Aynaya baktığında solgun yüzlü, gözlerinde belirsizlik olan bir kadın gördü, saatler önce Ike ile sevişmeyi beklerken görüldüğü gibi değildi.

On Üçüncü Bölüm

"Kaçma zamanı prenses." Ike, Eryn'in midesini düğümleyen o her şeyi gören bakışıyla açıklığı taradı. Her ağacı, her yaprağı, her ot parçasını bir milisaniyeden kısa bir süre içinde inceledi ve gözden kaçırdı. Sonunda, çantasını omzuna atarken gözleri Eryn'in üzerinde durdu.

Başıyla onayladı. En azından sırtında altmış kilo ağırlığında gibi görünen bir sırt çantası taşımıyordu.

"İşte, neden onu bana vermiyorsun?" Çantasını omuzlarından kaydırды. "Kollarını serbest bırakman gerekecek."

İç çekerek ve Ike'ın yükünü artırdığı için kendini suçlu hissederek, onun çantasını göçleri için topladığı çeşitli eşyaların üzerine bırakmasını izledi. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Üzülme," dedi çantasını tekrar omuzlarına atarken. "Ben daha fazlasını taşıdım."

Winston'ın çılgınca havlamaları, pençelerinin kapıyı tırmalamasıyla birleşince, dikkatini tekrar arkalarındaki kulübeye çekti.

Ike kasıtlı olarak onun gözüne takıldı. "O iyi olacak. Söz veriyorum," diye ekledi ve bir elini kaldırarak onun yanağını okşadı. "Hadi bebeğim," diye ısrar etti. "Hızını sen ayarla."

Önceki koşularında olduğu gibi, dik yokuşu var gücüyle tırmandı. Ama nemli, engebeli toprakta tökezlerken bacakları lastik gibi hissediyordu. Neredeyse uykusuz geçen bir gece ona çok az enerji vermişti. Kendine bunun sadece bir antrenman koşusu olduğunu, kulübeye geri döneceklerini söylemeye çalıştı.

rahat bir kahvaltı için. Ama öyle olmadığını ve olmayacaklarını biliyordu. Gerçekliğin içine doğru koşuyorlardı.

Nefes nefese ağaç sınırına varmıştı, Ike "Bekle," diye seslenip aniden patikadan saptığında durmaktan çok memnundu. Adam büyüklüğünde bir kayaya tırmandı.

Onu izlerken, rüzgârın ağaçlardaki yumuşak yaprakları hışırdatmasını dinledi. Ike çantasından dürbününü çıkardı ve vadiye baktı. Birden kıpırdamadan durdu, sırtı sertleşti.

"Ne görüyorsun?" diye sordu.

Dürbünü bir kenara bıraktı ve hafifçe yanına atladı. "Misafirlerimiz gelebilir," diye itiraf etti onun bakışlarından kaçınarak. Sanki bir işaretmiş gibi saati biplemeye başladı. Başparmağını iterek susturdu.

"FBI mı?"

Başıyla onayladı. "Bana

güveniyor musun?" "Evet."

"Hızlı hareket etmeliyiz. Konuşmak yok, yavaşlamak yok. Emirlerimi sorgulamak yok. Yeterince anlaşıldı mı?"

Sertçe yutkundu. "Crystal."

Ona korkusunu hafifleten küçük, çarpık bir gülümseme gönderdi. Çenesinin altına vurarak onu döndürdü ve itti. "Şimdi koş!" dedi.

**

Taurus çakıllı araba yolunu zar zor çıkabildi. Firkete dönüşünde yana doğru kayan Jackson sonunda kulübeye varınca rahatladı. Gün ışığında çok daha az uğursuz görünüyordu.

karanlıkta olduğundan daha fazla. Calhoun'un Dodge Durango'sunun yanına park etti ve aşırı ısınmış motoru durdurdu.

Jackson, Calhoun'un kamyoneti burada olduğuna göre muhtemelen hâlâ buradadır, diye düşündü ve silahını torpido gözüne bıraktı. Her ihtimale karşı gömleğinin altına çelik yelek giymişti. Ama eski SAT komandosu silahsız bir adamı vurmazdı; Jackson buna güveniyordu.

Arabanın kapısını açtığında bir havlama seli ile karşılaştı. Kulübeye temkinli bir şekilde yaklaştı, elleri Calhoun'un görebileceği şekilde yanlarındaydı. Köpek dışında tek ses kuş cıvıltıları ve esen rüzgârdı. Bölge ona ıssız ve tehditkâr gelmemişti. Çok geç kalmadığını umuyordu.

Verandadaki tahtalar o geçerken inledi. Paravan kapıya sertçe vurdu. Winston iç kapıyı tırmaladı ve sızlandı.

"Isaac Calhoun! Ben Özel Ajan Maddox. Sizinle konuşmak istiyorum." Jackson'ın gür sesi huzurlu sessizlikte gülünç geliyordu.

Yanıt alamayınca paravan kapıyı kırdı ve iç kapının kilitli olmadığını gördü. Kapıyı içeri doğru iterken Winston hızla yanından geçmeye çalıştı, ama Jackson onu yakasından yakaladı ve tekrar içeri soktu. Kapıyı kapattı ve etrafına bakındı, önceki geceden beri değişen ayrıntılara dikkat etti. Bir mutfak dolabı açık duruyordu. Havada hâlâ kızarmış ekmek kokusu vardı.

Çok geç kaldığı için umutsuzluğa kapılarak banyoya girdi, kilerin kapısını açtı ve Eryn'in aşağıda olmadığından emin olmak için karanlığa baktı. Tabii ki orada değildi. Orada uzun süre kalmaya zorlandığını gösteren herhangi bir kanıt da yoktu.

Üst kata çıktı ve başını ana yatak odasına soktu. Yapılmamış yatak gözüne çarptı. Bükülmüş çarşaflar ve

ezik yastıklar yatağı paylaştıklarını, yakınlaştıklarını gösteriyordu. Eryn'in ilkel ve düzgün bir tip olduğunu düşününce, Calhoun'u bu haftadan önce tanıyıp tanımadığını merak etti. Bu kesinlikle eski SEAL'in onu güvenli evden çıkarmasını kolaylaştırır, ona bir avantaj sağlardı.

Winston çıkış kapısını tırmalayarak Jackson'ın dikkatini yeniden çekti. Köpeğin dışarı çıkmak için gösterdiği çaresizlik, Jackson'ın Ike ve Eryn'in nereye gittiğini bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu. Kısa bir süre tasma aradı. Uygun bir şey bulamayınca vazgeçti ve şansını denemeye karar verdi. "Nereye gittiklerini biliyor musun evlat?" diye sordu kapıyı çekip açarak. "Göster bana."

Winston, Jackson hemen arkasındayken paravan kapıdan dışarı fırladı. Köpek kulübenin etrafında gözden kayboldu. Çoban kırması, Calhoun'un güney sınırına ve Skyline Drive'a giden iyi aşınmış patikaya doğru hızla ilerlerken Jackson'ın onu görüş alanında tutmak için yapabileceği tek şey buydu. Bu tam da FBI'ın, eğer kaçarsa ve kaçtığı anda kullanmasını beklediği rotaydı. Bir HRT ekibi Skyline Drive'da pusuya yatmıştı.

Görevine olan bağlılığı ile amirine duyduğu saygısızlık arasında kalan Jackson, amirini arayıp aramamayı ya da onu başından savıp savmamayı düşündü. İçindeki denizci koşarken telefonunu çıkarmasını sağladı.

"Ee, Çaylak?" Caine telefonu açtığı anda sordu.

"Efendim," dedi Jackson nefes nefese. "Ben buraya geldiğimde kulübeden yürüyerek ayrılmışlardı bile. Sanırım Skyline Drive'a doğru yürüyorlar. Hemen arkalarındayım."

"Nerede olduklarını biliyorum Maddox. Son yarım saattir hareketlerini takip ediyorum."

Ne oldu? Jackson'ın bakışları köpeğin kırmızı tasmaına gitti. Yarım saat mi? Ama o ve Winston sadece on dakikadır koşuyorlardı, tabii... GPS cihazı köpeğin üzerinde bile değilse. Calhoun onu bulmuş olmalıydı, bu durumda onu yem olarak kullanacaktı. Jackson bir rahatlama dalgası hissetti.

"Geri çekilebilirsin Çaylak. Belli ki planın işe yaramadı. Müşterimizi geri alma işini HRT'ye bırakacağız." Caine görüşmeyi aniden keserek Jackson'ı ona gerçeği söylemek zorunda kalmaktan kurtardı.

Telefonunu ceketinin cebine geri koydu ve koşmaya devam etti. Birincisi, Winston'ı ormanda tek başına bırakamazdı. İki, Calhoun'u HRT konusunda uyarmak, onu barışçıl bir şekilde teslim olmaya ya da sonuçlarına katlanmaya ikna etmek istiyordu.

Önündeki yol aniden çatallandı. Sola doğru dik bir tırmanış Calhoun'un güney sınırına ve bir pusuya götürüyordu. Sağdaki yol ise geçit vermeyen bir vadiye açılıyordu. Eryn peşindeyken, Calhoun muhtemelen o yoldan gitmemiştir. Ama Winston'ın gür kuyruğu, onun önünde kaybolurken aksini söylüyordu. Jackson hızını artırdı.

Orada burada, bir ayak izi köpeğin iz sürme yeteneğini destekliyordu. İlerideki hafif çalılıkta su tesisatı kuran Jackson, yaklaşmakta olduğunu hissetti. Akan suyun sesi her adımda daha da yükseliyordu.

Gerçek hayatta uydudan görüntülendiğinden çok daha etkileyici olan geçide aniden vardı.

Winston dere yatağına inen dik yamaca baktı ve hayal kırıklığıyla havladı. Metalik bir uğultu Jackson'ın bakışlarını vadiyi boydan boya geçen sağlam bir çelik tele yöneltti. *Demek karşıya böyle geçmişlerdi.* Dokunmak için uzandığında hafif bir titreşim algıladı. Onu kullanmalarının üzerinden de uzun zaman geçmemiştir. Ama eğer varsa parmaklık indirilmiştir.

Yeterince ivme kazanabilirse belki kemerini kullanarak karşıya kayabilirdi ama o zaman da köpeği geride bırakmak zorunda kalacaktı. "Calhoun!" diye bağırdı, adamın kendisini duyabilecek mesafede olduğundan oldukça emindi. "Ya teslim olursun ya da suçlamalarla yüzleşirsin. Mülkünüzü kuşattık."

Uyarı, iyi niyetiyle alay ederek ona yankılandı. Kendini Winston'ın tedirginliğini yatıştırmaya verdi. "Sorun yok, oğlum. Onu geri alacağız."

Çalan cep telefonu onu el yordamıyla cebine götürdü. "Maddox."

Caine'di. "Kıçını kaldırıp buraya gel çaylak. Calhoun dağın kuzey tarafından aşağı doğru ilerliyor. Dibinde yolunu keseceğiz."

Jackson saatindeki pusulaya baktı. "Kuzey tarafı mı efendim? Onu batıya yönlendirdim." Kuzey, yuvarlanan suyun yöneldiği yerd.

"Olumsuz. Onu GPS'e bağladım, hatırladın mı?"

Ah, tuzak zamanı. Calhoun SIM kartı diğer tarafa geçerken akıntıya düşürmüş olmalı. Hava geçirmez bir kapta saatlerce yokuş aşağı akacak ve FBI'ı vahşi bir kaz kovalamacasına gönderecekti. Jackson kendini sırtırtırken buldu.

"Onu havadan arayacağız," diye ekledi Caine, bir helikopterin pervanelerinin uğultusu arasında bağırarak.

Oh, Tanrım. Hava destek ekibi yola çıkıyordu.

Jackson vadinin diğer tarafına son bir kez baktı. Belki de Calhoun'un onun yardımına ihtiyacı yoktu. Şu anda şansı oldukça yüksek görünüyordu ve Jackson amirine varsayımlarını düzeltecek kadar saygı duymuyordu.

Ceketinin içine sıkıştırılmış bir granola bulup Winston'ın burnunun dibinde salladı ve onu geri çevirdi. "Yakaladım seni dostum," dedi ve onu yakasından tutup götürdü.

Eryn iç organları birbirine düğümlenmiş ve sonra da zımbalanmış gibi hissetti ama dişlerini sıktı ve bir ayağını diğerinin önüne atmaya zorladı. Vadiyi geçtikten sonra patikadan sapmışlar ve dağın gölgeli yamacından aşağı inen derin bir ormanın içinden geçmişlerdi.

Sessizliği bozmak bir saygısızlık gibi görünüyordu. Geçen yılın dökülmüş yaprakları arasında adım atarken neredeyse hiç ses çıkarmayan Ike gibi ayak tabanlarının üzerinde hareket etmeyi denedi. Ağaç gövdelerinin arasından süzülen güneş ışınları, güneş giderek yükselirken serin havaya sıcaklık katıyordu. Kısa süre sonra BDU'larının içinde terlemeye başlamıştı.

Yarım saat önce vadide Jackson Maddox'a ait bir sesle bağırılan uyarıya rağmen, başka FBI ajanıyla karşılaşmamışlardı. Eryn'in endişeleri, özellikle de Ike onun elini tutup yanına sabitlediğinde azaldı. Kavrayışının gücü ve ormanda sakin, kendinden emin bir şekilde ilerleyişi yakalanacaklarına dair endişelerini hafifletti. Ike ne yaptığını biliyordu.

Sonra beklenmedik bir şekilde çömeldi ve onu yanına çekerken irkildi. "şşşt" diye bir uyarıda bulunarak işaret parmağını dudaklarına götürdü ve dikkatle dinleyerek gölgeli ormanı araştırdı.

Eryn de aynısını yaptı. Dalların gıcırtısı arasında sessiz bir konuşma ve aşağıdaki alandan yükselen boğuk bir öksürük duydu. Ike tüfeğini kaldırdınca Eryn'in nefesi kesildi ama Ike tüfeği sadece drbnden bakmak için kullanmıştı. Tüfeği tekrar indirerek ona tedirginliğini artıran düşünce dolu bir bakış gönderdi. Sırt çantasını silkeledi ve sağlam dizüstü bilgisayarını çıkarmak için kapağını açtı.

Meraklanan Eryn, onu kış uykusundan uyandırmasını ve bir programa erişmesini izledi. Teker teker resim dosyalarını açtı. Hepsi de üniformalı, tüfekli, yüzleri kask ve kamuflaj boyasıyla gizlenmiş, yokuş yukarı gizlice ilerleyen adamların resimlerini gösteriyordu.

Eryn bunların altlarından seslerini duyduğu adamlarla aynı kişiler olduğunu fark etti. İrkilerek başını kaldırıp gergin görünen ama hiç de telaşlı olmayan Ike'a baktı. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Dizüstü bilgisayarını kapattı ve sırt çantasına geri koydu. "Ben onların dikkatini dağıtacağım. Seni bir dakikalığına burada bırakmam gerekiyor. Bir patlama sesi duyduğunuzda yere yatın ve başınızı kapatın. Ben dönene kadar öyle kal."

Eryn'in ağzı açık kaldı. *Patlama mı?* Adamın sırt çantasından bir silah çıkarmasını izledi, adını bilmediği bir şeydi ama ölümcül görünüyordu. "Ne kadar kalacaksın?" diye fısıldadı adam silahı bir kolunun altına sıkıştırıp tüfeğini kaldırırken.

"En fazla on dakika." Kızın alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Başını eğ ve beni bekle." Onun gidişiyle yapraklar hışırdadı. Bir anda gözden kayboldu ve ortalık sessizleşti.

Eryn sertçe yutkundu. Kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki artık askerleri duyamıyordu. FBI'ın peşlerinden asker göndereceği kimin aklına gelirdi ki! O ve Ike'ın başı şimdi büyük bir beladaydı. Fark edilirlerse vurulacaklar mıydı?

Ani bir *patlama* sesi sessizliği bozdu ve yeri salladı. Eryn korku dolu bir ciyaklamayla yüzüstü yere atladı ve bir kayanın üzerine düştü. *Ooof*. Perküsyon neredeyse bir anda kayboldu. Yerini bağırışlar aldı. Altındaki hareketi hissedebiliyordu. Yüzü kuru yapraklara gömülmüş halde, kimsenin ona rastlamaması için dua etti.

Birden Ike geri döndü, onu ayağa kaldırdı ve çantasını omzunda salladı. "Koş," dedi.

Fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Çılgınca bir atılımla Ike'ın eline yapıştı ve Ike onu yokuş aşağı, sağa, arbededen uzağa çekti.

Çevresel görüşünde, anlık hareketler yakaladı. Adamlar sol taraflarında yokuş yukarı koşuyor, emirler ve uyarılar yağıdırıyorlardı.

Ike aniden onu sırtından yakaladı, bir ağaç gövdesine yasladı, orada kıpırdamadan durdu, bakışları ona da aynısını yapmasını emrediyordu. Sonra tekrar koşmaya başladılar, dik yokuştan aşağı kayarak iniyorlardı.

Eryn'in ciğerleri ağrıyordu. Bacakları altından rüzgâr gibi geçti. Arkalarındaki bağırışlar giderek uzaklaşıyordu.

Başardık! Hayret etti. Askerleri geçmeyi başardık. Birden Ike onu durdurdu ve uçurumdan aşağı düşmesini tam zamanında engelledi.

"Aman Tanrım!" Kayalıkların kenarından tırmanarak uzaklaştı ve tekmelediği kayaların gözden kayboluşunu dehşet içinde izledi. "Aşağı nasıl ineceğiz?" diye sordu, dik düşüşün etrafında bir yol arıyordu.

"İple ineceğiz." Hemen ardından çantasından bir ip ve koşum takımı çıkardı.

**

Caine pilota, "Onu yola indir," diye seslendi. Kendisi de uçma sertifikasına sahip olduğu için, yuvarlak ön camdan kuş bakışı görüş sağlayan yardımcı pilot koltuğuna oturmuştu. Şüpheliyi ya da müşterisini henüz görememişti ama takip programına göre tam altında, dere yatağı boyunca ilerliyorlardı. Omzunun üzerinden arkadaki ekip liderine bağırdı. "Adamlarını hazırla, Çavuş!"

Çavuş Malloy başıyla onayladı ve açık kapıların iki yanında helikopterin dış duvarlarına lehimlenmiş banklarda oturan, bacakları havada sallanan adamlarına emir verdi. Onun emriyle siperliklerini indirdiler ve Heckler ve Koch hafif makineli tüfeklerini ayarladılar.

"Tam burada," dedi Caine ve MH-6 Küçük Kuş havada kısa bir süre yalpaladıktan sonra şüphelinin bulunduğu yerin yüz metre yakınındaki toprak yola hafifçe indi.

Çavuş Malloy "Gidin!" diye bağırdı ve kurşun geçirmez yelek ve miğfer giymiş altı adam her iki taraftaki tüneklerden atlayarak Çıplak Dere'yi çevreleyen çalılıklara doğru ilerledi.

Isaac Calhoun'un kısa süre içinde tutuklanacağından emin olan Caine koltuğuna oturdu ve bekledi. Eski keskin nişancı ateş etmeye başlarsa kendini tehlikeye atmanın anlamı yoktu.

O izlerken, hava destek ekibi dikkatli bir şekilde bitki örtüsünün içinde eridi. Cep telefonu çalmaya başladı. HRT birim koordinatörüyle doğrudan temas halinde olan Ringo onu arıyordu. "Ben Caine."

"Efendim," diye bağırdı Ringo, "Calhoun'un batı sınırındaki ekip az önce bir claymore mayını patlattığını bildirdi. Bunun bir tuzak olduğundan ve yanlarından geçip gitmiş olabileceğinden şüpheleniyorlar."

Ne? "Sana söyledim Ringo, kuzeydoğu tarafındaki dereyi takip ediyor. Şimdi onu tutuklamak üzereyiz."

"Bundan emin misin?" Ringo'nun sesi pek ikna olmuşa benzemiyordu. "Jackson şüpheliyi batıya doğru giderken gördüğünü söyledi. Uçurumun olduğu taraf değil mi o?"

Lanet uçurum. İlk gece ona çarpmışlar ve geri dönmek zorunda kalmışlardı. Eryn McClellan'ın böyle bir yerden aşağı inmesine imkân yoktu. "Beklemede kalın," diye emretti Caine, Çavuş Malloy ağaçların arasından çıkıp helikoptere doğru koşarken.

Caine onunla konuşmak için kapısını kırdı. "Nerede o?" diye bağırdı dönen pervanelerin arasından.

"Burada değil, efendim."

Caine takip programına baktı, onun raporunu çavuşunkıyla karşılaştırdı ve neredeyse kalp krizi geçiriyordu. "O

neredeysse tepemizde!"

Malloy, "Sanmıyorum efendim," dedi. "Ama bunu bulduk." Eldivenli eliyle şişman bir hap şişesine benzeyen bir şey uzattı.

Caine bir şey olmadığını düşünerek aldı. Ama sonra şişenin üzerinde Eryn McClellan'ın adını okudu. İçinde birkaç küçük parça tıkırdadı. Midesinde bir batma hissi ve ne bulacağına dair iyi bir fikirle emniyet kapağını çevirdi. Hepsi hâlâ bağlı ve çalışır durumda olan bir SIM kart, anten ve bir pil eline düştü.

Lanet olsun! "Adamlarını topla," dedi Caine çavuşa, yüzünün üzüntüden kızardığının farkındaydı. "Dağın batı tarafına gidiyoruz."

**

Yarım saat sonra Eryn korkudan uyuşmuş ve terden nehirler akıyordu. "Sakin ol," dedi Ike onun kulağına. "Bana tutunarak tüm gücünü harcama."

Rahatlamak mı? Yerden yüz metre yükseklikte ince bir naylon ip, bir çapa ve bir makarayla aşağıya sarkarken insan nasıl rahatlayabilirdi ki? Kendine, ona zarar gelmesine asla izin vermeyecek olan Ike'a her zaman güvenebileceğini hatırlattı.

Ama sonra ilerlemelerini ölçmek gibi bir hata yaptı. *Oh, Tanrım.* Altlarında pürüzlü, gri kayalardan başka bir şey yoktu. İp koparsa yumurta gibi çatlayıp öleceklerdi.

Tek kayışları Ike'ın kalçalarına ve bacaklarının arasına bağlanmıştı. Eryn onun kalçalarına oturmuş, yüzünü ona dönmüş, kolları ve bacakları sıkıca onun etrafına dolanmış, sırtındaki çanta ve omzundaki tüfekte yarışlıyordu. Tüfeği çalıştırmak için

kasnak, her iki elini de serbest bırakmak zorundaydı, yani kucağında kalmak ve kaymamak tamamen kıza bağlıydı.

"Çapanın tutacağını nereden biliyorsun?" diye sordu bilmem kaçınıcı kez.

"Dayanacaktır." Birdenbire kıpırdamadan durdu.

Kafasını kaldıran Eryn onun mavi gökyüzüne baktığını gördü. "Ne?" diye nefes aldı. Bir sonraki anda cevabını aldı. Bir helikopterin uzaktan gelen takırtılarını dinliyordu.

"Bu bizim için mi?" Sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyordu.

"Muhtemelen. Daha hızlı hareket etmeliyiz. Sıkı tutunun." Onları dışarı savurdu. *Fermuar!* İpten aşağı kaydılar ve neredeyse onu yerinden oynatacak bir sarsıntıyla durdular. Eryn bir çığlık attı. Ike hareketi üç kez daha tekrarladı. Helikopter gürleyerek yaklaştı.

"Halat yeterince uzun değil."

Duyurusu kadının damarlarındaki kanı dondurdu. "Ne?"

Birdenbire bir bıçak çıkardı. "Atlayacağız. Uzak değil. Seni koruyacağım."

Kadının itiraz etmesine fırsat vermedi. Bir sonraki anda onları granit duvardan uzaklaştırırken aynı anda iki ipten birini kesti. Korkunç bir saniye boyunca öylece asılı kaldılar. Birdenbire yere çakıldılar.

Eryn çığlık attı ve gözlerini sıkarak kapattı. Yere sertçe çarptılar, Ike sırt üstü, Eryn elleri ve dizleri üzerindeydi. Eryn ona doğru düşerken, Ike'ın nefesi bir *vınlamayla* dışarı çıktı.

"Ike!" Kendini onun üzerinden kaldırdı. "Aman Tanrım, yaralandın mı?" Eğer belini kırmış olsaydı kendini asla affetmezdi.

Ike dişlerini sıktı, başını salladı ve acı dolu bir nefes çekti. Düşüşünü engellediği için çantasına minnettar kaldı.

omurgasındaki çürükleri görmezden geldi ve kendini oturmaya zorladı. Birkaç saniye içinde helikopter tam tepelerinde olacaktı.

Elindeki ipi bir kez daha çekerek geri kalanını etraflarında yılan gibi dolanacak şekilde aşağıya indirdi. Çantasını silkerek içine daldı. "Çabuk, şunu giy," dedi ve ipi bir kenara bırakıp kendi giysisinin içine girerken Eryn'e bir Ghillie giysisi fırlattı. Bu tarafta çok az ağaç vardı, sadece çalı ve çırpılar vardı.

"Başını aşağıda tut ve kıpırdama," diye talimat vererek onun kendi çimenli elbisesinin içinde kaybolmasına yardım etti. Sonra başını yere doğru itti. Tam o sırada helikopter üstlerindeki tepeyi aştı.

Ike dondu kaldı. Kendisini kamufle eden giysinin ağıllı kapüşonundan bakarak gelen kuşu izledi. Her iki tünekte de silahlarını yere doğrultmuş üç adam görebiliyordu. Eğer bu bir savaş olsaydı, Ike tüfeğini omzuna dayar, nişangâhını yakıt tankına sabitler ve helikopteri bir ateş topuna çevirirdi. Ama bu bir savaş değildi. O adamlar da onun gibiydi, barışın savunucularıydı.

Eryn boğuk ve korkmuş bir sesle, "Teslim olmalıyız," diye önerdi.

"Hayır," dedi. "Bizi göremezler." Termal görüntüleme gözlükleri olmadan göremezlerdi, ki askerlerin gözlük takmadığını anlayabiliyordu.

Helikopter etraflarında daireler çizerek o kadar alçaktan uçtu ki, rotorların yıkaması arkalarındaki tarlada bulunan yabani buğdayları dümdüz etti. Sonra kuzeye doğru keskin bir dönüş yaptı, yüksekliğini artırdı ve gürleyerek gözden kayboldu. Eryn yavaşça doğrulup kapüşonunu geri çekti. Alnında ter lekeleri vardı. Saçları çılgınca dağılmış görünüyordu. "Daha ne kadar var?" diye sordu bitkin bir halde.

Sihirli bir değnek sallayıp onları taşıyabilmeyi diledi. Ya da daha iyisi, onları almaları için takım arkadaşlarını çağırabilmeyi.

"Çok uzak değil," diye yalan söyledi. "Bu tarlayı geçiyoruz. Şu dağın eteklerinde artık kullanılmayan eski bir yol var. Onu takip edersek, neredeyse varmış oluruz. Hadi bakalım. Başarabilirsin," diye ekledi, onu ayağa kaldırarak.

Kadın bir an sallanınca adam matarasını bulmak için çantasını karıştırdı. "Al, biraz su iç."

Kadın içkisini yudumlarken, adam gökyüzüne endişeyle baktı. Helikopterin onları görmemiş olması henüz ormandan çıktıkları anlamına gelmiyordu. Tekrar Eryn'e baktı ve kalbi acıdı. "Benim için koşmanı istiyorum," dedi isteksizce. "Sadece bir kez daha."

Mataranın kapağını kapattı ve geri verdi. "Tamam," dedi.

İçinde babasından ne kadar çok şey olduğunu hiç fark etmemişti.

Gözlerinin acıdığını hissetti. "Özür dilerim prenses."

Sevgi sözcükleri karşısında zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Üzülme. Bu senin suçun değil." Çantasını yerden alarak ona doğru itti ve koşmaya başladı.

"Whoa." Onu sırtından yakaladı, doğru yönü gösterdi ve sonra serbest bıraktı. Birlikte diz boyu otların arasından geçerek geyiklerin bulunduğu yere ve Dwayne Barnes'ın geçen yıl ona gösterdiği eski dağ yoluna doğru ilerlediler.

Arazinin diğer tarafında, Jollet's Hollow Yeşil Dağ'a doğru uzanıyordu. Ike, kovuğa bakan bir huş ağacının çatallı gövdesindeki geyik standını gördü. "Yol hemen şu tepenin ardında," diye ormanı işaret ederek ona güvence verdi.

Eryn başıyla onayladı. Ike, bir avucunu yuvarlak poposuna koyarak onu yaprak kayganlığındaki yokuştan yukarı itmek zorunda kaldı. Son birkaç metreyi elleri ve dizleri üzerinde, nefes nefese sürünerek çıktı ama şikâyet etmedi.

Tam arkasındaki yükselişe ulaştığında, altıncı hissi tehlike sözcüklerini fısıldadı.

Çok geç kalmış. Önce yolun açık olduğundan emin olmalıydı. Bir polis aracı tam yollarının üzerinde durmuş, geçen yılların kapattığı bir yola park etmişti. Rockingham İlçesi Şerifi ona yaslanmış, kılıflı yan kolunu kavırıyordu.

"Silahlarınızı bırakın, Calhoun," diye otoriter bir ses tonuyla konuştu.

Kendini acımasızca azarlayan Ike, keskin nişancı tüfeğini omzundan indirdi ve yavaşça ayaklarının dibine koydu. Solgun yüzlü Eryn'e güven verici bir bakış fırlattı. Python'u, Gerber bıçağı ve Glock'u hâlâ çantasındaydı.

"Sakin ol Calhoun. Buraya seni tutuklamaya gelmedik," dedi Şerif.

Biz mi?

Yolcu kapısı aniden açıldı ve Dwayne Barnes renkli camların arkasından çıkarak Ike'a uzlaşmacı bir gülümseme gönderdi. "Bu tarafa geleceğini tahmin etmiştim," dedi.

"Yardımaımıza ihtiyacın var, Teğmen," diye ekledi amcası. "FBI'nın Rehine Kurtarma Ekibi ve Eyalet Polisi ile birlikte iki yüzden fazla üniformalı adam seni arıyor. İlçeye giren ve çıkan tüm yollar kapatıldı."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Eryn.

"Sizi gitmek istediğiniz her yere götüreceğiz," dedi Dwayne düzgün bir bakışla.

Ciddi miydi? Ike Şerif'e baktı, o da başıyla onayladı.

"Hükümetin adamları her şeyi yanlış anlamışlar," diye ısrar etti Olsen. "Bize karşı çok iyiydin, LT. Sen bir vatanseversin, kanun kaçağı değil. Sana yardım etmek istiyoruz."

Yerlilerin sadakat duygusu karşısında boynu bükük kalan Ike, ayağa kalkarken Ghillie giysisinden sıyrılan Eryn'e baktı. Eryn kozasından bir kelebek gibi çıkarken Dwayne ve amcası sessizliğe gömüldü. "Merhaba, ben Eryn," dedi ve önce Şerif'in, sonra da onu karşılamak için arabanın etrafında dönen Dwayne'in elini sıkmak için öne çıktı.

Onu izlerken Ike'ın içini sıcak bir saygı dalgası kapladı. Kadın cehenneme gidip gelmişti. Korkudan aklını kaçırmış ve sınırlarını zorlamıştı ama işte karşısındaydı, tüm görgü ve zarafetiyle, sanki bir demlik çayı paylaşmaya gelmiş gibi Şerif'le el sıkışıyordu. Adam onu çok sevmişti.

Bunun farkına varmasıyla sarsılan adam, kendini toparlayıp tekliflerini düşünürken diğerlerinin onun varlığının tadını çıkarmasına izin verdi. Kendi adına, onların yardımına ihtiyacı yoktu. Aceleyle kurulmuş herhangi bir barikatı aşabilirdi, özellikle de karanlığın örtüsü altında. Ama Eryn'in bir molaya ihtiyacı olabilirdi. "Bizi Naked Creek Üzüm Bağları'na götürebilir misiniz?" dedi hoşbeşi yarıda keserek.

"Sorun değil," dedi Şerif Olsen. "Sadece bir şey var. Bagajda seyahat etmeniz gerekecek." Arabanın etrafında dönerek kapağı kaldırdı ve Eryn'e özür dileyen bir yüz ifadesi gönderdi. "Gelen bütün arabaları arıyorlar."

Ike adamların güvenilir olduğuna karar vermişti. Tüfeğini kaptığı gibi Eryn'i bagaja doğru yönlendirdi ve çantasını ve iki Ghillie giysisini içine doldurdu. Sonra da ona yardım etti.

"Bu bir ilk," diye itiraf etti, kapalı alana beceriksizce tırmanırken. Başını onun çantasının üzerine koydu.

Barnes ve Olsen'a son bir kez bakan Ike, Olsen'ın yanına yanaştı ve sırt üstü dönerek tüfeğini göğsünde hazır bir şekilde tuttu.

Şerif yanlarına sokuldu, onlara son bir kez baktı ve sözsüz bir şekilde sandığı kapatarak güneş ışığını söndürdü.

Bölüm On Dört

Polis arabasının sıkışık bagajında Eryn daha da yaklaştı. "Ike," diye seslendi, tekerlekler enkazın üzerinde gümbürdeyerek ilerlerken. Kolunu kavrayan parmaklardaki gerginliği hissedebiliyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Araç yolda geri geri gitmeye başladı.

Sadece yakalanmaları için bir ödül konulup konulmadığını merak ediyordu. "Tüfeğimin bende kalmasına izin verdiler," diye ikisini de rahatlattı. "Bizi bırakmayacak olsalardı bunu asla yapmazlardı."

Elinde bir silah varken yakalanması mümkün değildi. "Eğer bir şey olursa, saldırıya geçeceğim. Sen arkamda kal, sırtıma yapış ve ne dersem onu yap." Gerekirse onu korumak için seve seve ölürdü.

Ona daha sıkı sarıldı, parmak uçları adamın pazularına batıyordu.

"Hey." Ona bakmak için başını çevirdi. Sandığın dikişindeki bir çatlaktan iğne deliği kadar bir ışık parlıyordu. "Seni bütün bunlardan kurtaracağım," diye söz verdi. Ona kalsa bir daha asla ama asla böyle bir şey yaşamayacaktı.

"Kendim için endişelenmiyorum, Ike." Kadının sözleri onu şaşırttı. "FBI'a geri dönmek istemediğim doğru, hem de hiç. Ama büyük ihtimalle artık onlarla güvende olurum. Bombalamadan sonra fazladan önlem alırlar, sence de öyle değil mi? Ben senin için endişeleniyorum."

Daha önce hiç kimse ona böyle sözler söylememişti.

"Kendi başının çaresine bakabilirsin," diye ekledi. "Bunu biliyorum.

Ama benim yüzümden hapse girmeni istemiyorum."

"Şşşt." Kadının sözleri adamın onu öpmek istemesine neden oldu, sadece ona çok iyi davrandığı için değil, aynı zamanda endişelenmesini engellemek için. "Daha kötü yerlerde de bulundum."

Karanlıkta bile onun gözlerinin parladığını görebiliyordu. "Biliyorum," dedi kalın bir sesle. "Ama sen daha iyisini hak ediyorsun-"

"Hayır." Bir boku hak etmiyordu. Onu hak etmediği kesindi, zaten ona hiç sahip olmamıştı.

Onun sert ses tonu karşısında kadın sessizliğe gömüldü. Tek ses lastiklerin gümbürtüsü ve arabanın alt takımına çarpan çakıl taşlarıydı. Araba bir yalpalamayla asfaltın üzerine sıçradı ve beyaz gürültü kayboldu, bagaj aniden sessizleşti.

"Ike." Daha da yaklaşarak adamın kolunu göğüslerinin arasına çekti.

"Ne?" Bir daha o göğüsleri okşayabilecek, o ahududulu meme uçlarını ağızına alabilecek miydi?

"Takım arkadaşlarına olanlar için kendini affetmelisin," diye çaresiz bir fısıltıyla ısrar etti ve sanki onlar için sonun yakın olduğunu hissettirdi.

Tavsiye kalbinin etrafına bir yumruk kapadı ve sıktı. Onu duymamış gibi davrandı.

Ama sessizliği onu caydırmadı. "Hayatta kalanları bulmalı ve onlarla konuşmalısın. Seni suçlamıyorlar, Ike. Suçlamadıklarını biliyorum."

Sadece onun haklı olduğunu umabilirdi. Ama lanet olsun, sorunlarını tartışmanın sırası değildi. Şerif'in izlediği rotaya konsantre olması gerekiyordu, böylece doğru yöne gittiklerinden emin olabilirdi.

Sıkıntılı bir iç çekişle yanağını onun omzuna bastırdı. Özlem onun içinden geçerek, onu bir anaforun içine sürükledi.

anlamsız bir özlem. Her şeyden çok yükselmek ve onun beklentilerini aşmak istiyordu. Onun saygısına layık olmak istiyordu ama kurtuluşa giden yol karanlık ve tehlikeliydi. Bu yoldan geçme ihtimalini düşündükçe soğuk terler döküyordu. Orada yatıyordu, midesi bulanıyordu.

Birdenbire, saatte kırk mil kadar hızla ilerleyen sedan yavaşlayarak durdu. Ike, Eryn'e çarpmamak için kendini sıkıca tuttu. Dışarıdan yükselen sesleri ve ayak seslerini duyabiliyordu. Tüfeğini daha sıkı kavradı.

"Bir şey görüyor musun Şerif?" diye sordu Ike'ın tanımadığı bir ses.

Olsen, kendine özgü ses tonuyla, "Ne derisi ne de kılı," dedi. "Ormanın çok gerilerine, Yeşil Dağ'ın etrafına gittik. Hiçbir şey görmedik. Onu bulmakta iyi şanslar," diye ekledi.

"Teşekkürler. Geçebilirsiniz," dedi yabancı, araba ilerlerken bagajı yumruklayarak.

Eryn sese atladı.

Sedan sola döndü ve hızlandı. Dönüş açısını fark eden Ike kendini rahat bıraktı. İlk barikatı hızla geçmişlerdi. Şimdi hızla Naked Creek Üzüm Bağları'na doğru gidiyorlardı. Sadece birkaç dakika sonra Eryn sıcak bir duş alabilir, rahat bir yatakta uyuyabilir ve günlerdir mahrum kaldığı olanakların tadını çıkarabilirdi. Adamın ona ne kadar az şey sunabildiği daha iyi anlaşılıyordu.

"Dışarı çık," dedi Şerif, bagajı açarak.

Güneş ışığı Eryn'i kör etti. Ike sarmal bir yay gibi onun önünde yuvarlandı. Bir an sonra onu da peşinden sürükledi. Ike çantasını almak için içeri uzandığında, Eryn tam bir daire çizerek döndü ve kruvazörün bir asmanın ortasında durduğunu fark etti.

Göz alabildiğine uzanan kafesleri birbirinden ayıran toprak bir yolda.

Yaprakları yeni yeni açmaya başlayan parlak yeşil dallar, bir mera boyunca uzanan ipler boyunca ilerliyordu. Limon sarısına boyanmış bir köşk, yüz metre ötedeki üzüm bağının üzerinde hüküm sürüyordu. Çok güzel, diye düşündü, korkusunun ve yorgunluğunun kaybolduğunu hissederek.

"Şerif." Ike elini uzattı. "Teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedi yaşlı adam coşkuyla. "Ama bu Dwayne'in fikriydi. Bunu sana borçlu olduğunu hissetti."

Ike alçaltılmış yolcu penceresine yöneldi. O ve Dwayne uzun uzun bakiştılar. "Geçen gün için özür dilerim," dedi Ike sonunda. "Darılmadın değil mi?"

"Hiç," diye onayladı Dwayne ona sırtıtarak. Şerif direksiyonun arkasına geçti ve hemen ardından araç geri geri gitmeye başladı ve onları bir traktör yolu olması gereken yerde bıraktı.

"Hadi gel." Ike çantasını omuzladı ve onun elini tuttu. Birlikte karanlık topraktaki izleri takip ettiler, sıra sıra dizilmiş kafeslerin yanından geçip doğruca eve gittiler.

"Burada yine kim yaşıyor?" Mis gibi kokan toprak ve tarlaları tarayan düzenli çizgiler onun süregelen endişelerini yatıştırdı.

"Eski stajyer. Serserinin biri üzüm bağına zarar verip makinelerle oynuyordu. Chris buna bir son vermek için benim kursumu katıldı; suçluyu yakaladı ve hapse gönderdi."

"Yani, Chris'in sana bir minnet borcu var." Ona bir bakış fırlattı. "Bizi bekliyor mu?"

"Şimdi öyle."

Üzüm asmalarının son sırasını da geçtiklerinde ev tamamen ortaya çıktı ve Eryn'in gözleri büyüdü. Fransız mimarisinden etkilenererek, "İşte bu bir ev," diye haykırdı.

Aynı anda, uzun boylu, iri kemikli bir adam bitişikteki binadan çıktı. Çakıl taşlı avluyu geçerek onları takip etmelerini işaret etti.

Arka girişten malikâneye giren Eryn kendini fayans döşemeli, lavabolu ve son teknoloji çamaşır yıkama aletleriyle donatılmış bir çamur odasında buldu. Yumuşatıcı kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldı.

"Buraya gelebileceğini düşünmüştüm," dedi adam Ike'ın elini tutarak. Eryn'e değerlendirci bir bakış attı.

"Bu Eryn McClellan," dedi Ike. "Eryn, Christopher Axtel."

"Chris," dedi dev, kızın elini kendi elinin içine alarak. Yıpranmış yüzünde spekülatif mavi gözler parlıyordu. "Baban ISAF Komutanı."

Eryn irkilerek Ike'a baktı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ike sordu. "Ve neden buraya geleceğimi düşündün?"

"Az önce haberlerdeydin dostum," diye açıkladı Chris, Eryn'in midesini bulandırarak. "Söylentilere göre FBI, ISAF Komutanı'nın kızını kaçırdığı iddia edilen eski bir deniz komandosunu arıyormuş. Bana saçmalık gibi geldi."

"Kahretsin," diye nefes aldı Ike

boynunu ovuşturarak. "Beni Ike

kaçırmadı," diye itiraz etti Eryn.

"Tabii ki hayır." Chris onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Söylentiler çok saçma. Eğer bir şey yapıyorsa, seni koruyor demektir. Haksız mıyım?"

"Yaptığı şey tam olarak bu."

"Bak, ne kadar az bilersen o kadar iyi," diye araya girdi Ike, sesi yorgun geliyordu. "Bize birkaç saatliğine bir yatak ayırıp güneş battıktan sonra bana bir araba ödünç verebilir misin?"

"Cevabı zaten biliyorsun," diye güvence verdi ev sahibi ona. "Çamurlu giysilerinizi burada çıkarın. Onları yıkatacağım." Eryn'in vücuduna bir göz attı. "İkiniz için de giysilerle hemen döneceğim."

Eryn minnettarlığını mırıldandı. Ike'ın adam kaçırma suçundan arandığı haberiyle sarsılan Eryn, kirli ceketinin düğmelerini çözen adamın esrarengiz yüz ifadesini inceledi. Yüzündeki maskeden cesaretinin son derece kırılmış olduğunu anlayabiliyordu. "Teslim olmalıyım," diye teklif etti sessizce.

Adamın yeşil bakışları yerinden fırladı ve kadını şişledi. Bir sonraki anda bir adım daha yaklaştı, yüzünü hafifçe ellerinin arasına aldı ve "Eğer bunu yaparsan, o zaman aldığım her risk - aldığımız," diye düzeltti, "- bir hiç uğrunaydı."

Birlikte geçirdikleri haftanın anıları zihninde yeniden canlandı. Ike'ın onu güvenli evden çıkarışını düşündü. Banyosu için ısıttığı suyu. Winston'ı eğitmesini. Ona ateş etmeyi, kendini savunmayı öğretmesi. "Hiçbir şey için değildi," diye karşı çıktı. "Beni daha güçlü yaptın, Ike. Bana nasıl karşılık vereceğimi, kurban olmayacağımı gösterdin."

"Teslim olmayacaksın," diye ısrar etti, dudakları sertleşmişti. "Buraya kadar geldik. Neredeyse temize çıktık."

"Tamam," diye yatıştırdı onun sıkıntısını hissederek. "Sadece senin kötülenmen fikrinden nefret ediyorum. Sen adam kaçıran biri değilsin Ike, sen bir kahramansın."

Kadının iddiası, sanki kadın ona tokat atmış gibi, adamın aniden geri adım atmasına neden oldu. Eğildi ve çamurlu botlarını sözsüzce çözdü.

Bir gözü caddenin karşısına park etmiş mavi Buick'te olan Farshad, Şahbaz'ı aramak için gürültülü araba dükkanına girdi. Her şey istediği gibi gitse İntikam'la asla yüz yüze görüşemeyecekti ama koşullar aniden ve dramatik bir şekilde değişmişti. Ferşad'ın kuzeninin siyah taksisi gibi göze batmayan bir arabaya ve bir günah keçisine ihtiyacı vardı. Şahbaz ona ikisini de sağlayabilirdi.

"Affedersiniz," dedi, yağ lekeli tulumlar giymiş bir çalışanın önünü keserek. Farshad'ın kendisi de her zamanki gibi kusursuz giyinmiş, takım elbise giymiş ve bir evrak çantası taşıyordu. "Shahbaz Wahidi'yi arıyorum."

"Tam şurada," dedi tamirci, pas rengi büyük bir Amerikan arabasının motorunun üzerine eğilmiş bir genci göstererek.

Ferşad onun yanına sokuldu. "*Esselamu aleyküm*," diye mırıldandı ve genç başını kapüşonun altından çıkardı. Demek bu çocuk, diye düşündü, çocuğun gözlerindeki şaşkın ifadede dehşete düşmüştü.

"Sensin!" diye haykırdı aniden, şaşkınlığı geçmişti. "Allah'ın rahmeti üzerine olsun," diye ekledi Farshad'a, ona düzgün cevap verecek kadar iyi Arapça bilmediğini göstererek.

Farshad kaşlarını çattı. Bütün Amerikalı Müslüman gençler geleneklerle bağlarını koparmış mıydı? Bir adım daha yaklaştı, ancak çocuğun iş kıyafetlerinden yükselen yağ ve benzin kokularının saldırısına uğradı. "Allah kadının yerini gösterdi," diye fısıldayarak açıkladı. Şahbaz'ın yavaş, aralık dişli gülümsemesini görünce rahatladı. Belki de kültür eksikliğini coşkuyla telafi ediyordu.

"Nerede o?" diye sordu genç adam, ellerini aceleyle bir bezle silerek.

Ferşad bekleme salonunda, durdukları yerden hemen görülebilen televizyona doğru bir bakış fırlattı. "Haberlerde," dedi

şimdilik ayrıntıları sakladığını söyledi. "Hemen gitmeliyiz."

"şimdi mi?" şahbaz şaşkın görünüyordu.

"Sokağın karşısındaki ajanlar yemek yerken," diye açıkladı Ferşad. "Gelin, bu arabanın yağını değıştirmekten daha önemli işleriniz var."

"Alternatör kayışı," diye düzelitti çocuk. "Ben çoktan tamir ettim."

"Araba güvenilir mi?"

"Çalışıyor."

"O zaman biz alırız," dedi Ferşad, otoritesine meydan okuyan bir bakışla.

şahbaz sadece kısa bir süre tereddüt etti. "Pekala, Öğretmenim."

En azından İslam'ı savunmanın işini korumaktan daha öncelikli olduğunu anlamış görünüyordu. şahbaz kaputu bir çınlamayla kapatırken Ferşad aracın etrafında dönerek yolcu koltuğuna geçti, evrak çantası kucağındaydı. şahbaz direksiyona geçti. Onları dikkatle otomobil dükkanından uzaklaştırdı ve caddeye çıkmadan önce park yerinde bir tur attı. Farshad gözlerini Buick'ten ayırmıyordu ama ajanlar gittiklerini fark etmemişlerdi. Bir süre kimse arabanın çalındığını ihbar etmeyecekti.

Birkaç dakika içinde Connecticut'tan Çevre Yolu'na doğru hızla ilerliyorlardı. Farshad elini uzattı. "Bana cep telefonunu ver," dedi.

şahbaz onu göğüs cebinden çıkardı ve yavaşça teslim etti. Ferşad camı indirdi ve sokağa fırlattı, cam paramparça oldu. "Artık takip edilemezsin," diye açıkladı çocuğun dehşetini görmezden gelerek.

"Nereye gidiyoruz?" şahbaz sordu.

Farshad evrak çantasını açarken, "Sabırlı ol," dedi ona, hiç de hafif olmayan bir sesle. "Bu her şeyi açıklayacak." İçinde

Çantasında dizüstü bilgisayar vardı. Açtı ve çalıştırdı. Verizon'un kablosuz kartıyla, bir baz istasyonunun on beş mil yarıçapındaki her yerde internete girebiliyordu.

MSNBC haber sitesine girerek günün en önemli haberinin videosuna tıkladı ve Şahbaz'ın duyabilmesi için sesi yükseltti.

"Afganistan'daki Uluslararası Güvenlik Yardım Gücü'nün lideri General McClellan'ın kızı Eryn McClellan için Virginia eyaletinin Rockingham ilçesinde insan avı devam ediyor. Washington, D.C.'de yaşayan yirmi altı yaşındaki öğretmen, babasının Afganistan'daki faaliyetlerini protesto eden Müslüman aşırılık yanlıları tarafından iki kez hedef alındı. Bayan McClellan bir hafta önce bombalanan bir FBI güvenli evinde kayboldu ve eski Donanma SEAL Subayı Isaac Calhoun ile birlikte olduğuna inanılıyor. Bir zamanlar babasının emrinde görev yapmış olan Calhoun'un Bayan McClellan'ı koruyup korumadığı ya da onu kaçırıp kaçırmadığı belirsizliğini koruyor. FBI ve eyalet yetkilileri yorum yapmayı reddediyor. Gelişmelerden haberdar olur olmaz izleyicilerimizi bilgilendirmeye devam edeceğiz."

Ferşad bilgisayarı kapattı ve Şahbaz'a memnun bir gülümseme gönderdi. "*Elhamdülillah*," diye mırıldandı.

"Yani," dedi Şahbaz, belli ki hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. "Rockingham County'de. Orası neresi?"

"Çok uzak değil," diye cevap verdi Farshad. "İlerideki Çevre Yolu'ndan güneye gidin."

★★

Eryn ödünç aldığı giysileri misafir banyosunun kapısının arkasında asılı duran kabarık beyaz bornozlardan biriyle değiştirdi.

O ve Ike'ın gelişinin üzerinden birkaç saat geçmişti. Duş almışlar ve ödünç aldıkları kıyafetleri giymişlerdi.

Ev sahipleri güneşli, gurme mutfakta kulüp sandviçleri ve turşulardan oluşan öğle yemeğinin tadını çıkardılar. Üzüm bağının ödüllü Fiore şarabından içtikleri kadehler eşliğinde, Eryn'in durumundan bir kez bile bahsetmeden birçok ilginç konuya değinmişlerdi. Öğleden sonra geç saatlerde, sabahki üzücü olaylar zihninden silinmişti.

Lezzetli şarabın ve lüks konaklamanın verdiği rahatlıkla Eryn, FBI'ın kendisini ve Ike'ı takip etmesinden endişe etmeyi bırakmıştı. Chris öğleden sonra biraz kestirmelerini önerdiğinde, Eryn'in aklına gelen ilk şey Ike'la tekrar sevişip sevişemeyeceğiydi. Eryn, Ike'ın ev sahibine teşekkür ederken ondan araba anahtarlarını aldığını duymuştu. Gece yarısı gibi yola çıkacaklarını, umarım barikatların kalkmış olacağını mırıldanmıştı.

Gece yarısı yola çıkmak, Ike'la birlikte yedi saat kesintisiz zaman geçirecekleri anlamına geliyordu. Bir dakikasını bile boşa harcamayan Eryn, bornozun kemerini hâlâ beline bağlarken misafir banyosundan çıktı.

Onun girişiyle birlikte yatakta beklemekte olan Ike televizyonu aniden kapattı ve izlemekte olduğu haber programını yarıda kesti. Perdeler uzun ve dar pencerelere çoktan çekilmişti, gölgeler geniş alanı dolduruyor ve huzurlu bir uykuya davet ediyordu. Ancak havada asılı duran "insan avı" kelimesi, yatağın diğer tarafına geçerken Eryn'in beklentisinin bir kısmını çaldı.

"Burada bulunmayacağımıza emin misin?" diye sordu, endişesi topuklarını kemiriyordu.

"Burada değil," dedi kendinden emin bir şekilde. Devasa yatak başlığı gövdesini çerçevelerken, adam oturmuş onu kayıtsızca izliyordu. Kadını dehşete düşüren bir şekilde, adam onu kulübesine getirdiği günkü gibi içine kapanık ve mesafeli bir ifade takınmıştı.

Oh, hayır yapamazsın. Bir meydan okuma dalgasıyla bornozunu çözdü ve omuzlarından düşmesine izin vererek çıtır çıtır kalmasına neden oldu. Bakışları çaresizce çıplak teklifin üzerinde kaydı ve

yüz hatları gerginleşti. Ama onu cesaretlendirecek hiçbir şey söylemedi ve yapmadı.

Lavanta kokulu çarşafın arasına giren Eryn, geniş şiltenin üzerinde kayarak rahatlığı karşısında yüksek sesle inledi. "Bu cennet gibi bir his," diye itiraf etti, biraz daha yaklaşarak. "Vücudumdaki her kas ağrıyor."

"Dinlen," diye önerdi ve kızın aklındaki tek şeyin bu olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Çaresizlik içinde ona dokunmak için uzandı ve çıplak erkek etinden başka bir şeyle karşılaşmadı. Eğer sadece dinlenmek isteseydi, yatağa Chris'in kıyafetlerini giyerek gelirdi, diye düşündü cesaretlelenerek. Onun sertçe tuttuğu bedenine sokularak, şefkat eksikliğinin onu yıldırmasına izin vermedi. Ne de olsa şu anda aklında çok şey vardı.

Başını onun göğsüne yasladığında, kulağının dibindeki kalbinin hızlı ve emin gümbürtüsünü fark etti. Adam görüldüğü kadar soğuk değildi. Dahası, aşağıya doğru baktığında, çarşafın içindeki çadırın tam gelişmiş bir ereksiyondan başka bir şey olduğunu sanmıyordu. Belli ki, Ike onu hâlâ arzulamayacak kadar kendini kaybetmemişti.

"Çok yorgunum," diye itiraf etti başını arkaya eğerek, "ama hemen uyuyabilir miyim bilmiyorum. Sen?" diye sordu, usulca onun çenesini öperek.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti huysuzca.

Bu, yukarıya doğru gerinip dudaklarını onunkilere değdirmesi için gereken tek teşvikti. Gözlerini kapadı, pasif bir şekilde onu öpmesine izin verdi, ta ki dilini ağzına sokup ona olacakların haberini verene kadar. Kendini tutması o kadar ani bir şekilde kırıldı ki gülümsemek zorunda kaldı. Sonunda o da kızın kendisinden beklediği odaklanmış tutkuyla onu öpmeye başlamıştı.

Bacağının üzerine bir diz atan Eryn kontrolü ele aldı. Ike'in kalçalarına sarıldı ve nemli saçlarını bir düğüm haline getirecek kadar çekildi. Ike'in bakışları onun sallanan göğüslerine kaydı. Kadının dolgunluğunu avuçlarken dokunuşunda bir titreme vardı.

Kulübede ona verdiği zevkin karşılığını ödemeye kararlı bir şekilde onun üzerine yerleşerek dudaklarını, yanağını, kulağını ve boynunu öptü. Omzundaki kaslara uzanan sinirin uzunluğunu ısırıdıktan sonra ağzını aşağıya, kalbini sızlatan bir dizi yara iziyle karşılaştığı göğsünün genişliği üzerinde gezdirdi. Dilinin ucuyla onları teker teker takip etti. Ike kendini kahraman olarak görmüyordu ama yara izleri yeterince kanıttı. Onun kahramanıydı ve bağlılığından dolayı onu ödüllendirecekti.

Karnını ikiye bölen tüy çizgisini takip ederken, adamın beklentiyle çarşafı sıktığını gördü. *Bu doğru. Başına ne geleceğini biliyorsun, değil mi?*

Kadın onun kabarmış cinsiyetini kucaklarken bir inilti çıkardı. Yanağıyla, çenesiyle, dudaklarıyla onu okşarken, gözlerindeki bakışla onun tamamen teslim olmasından daha azına razı olmayacağını bilmesini sağladı.

Belki o zaman onu Cougar'la bırakmazdı. Belki o zaman burada kalırdı.

Onu ağzının sıcaklığına çekerek, güvensizliklerini bir kenara itti ve onun erkekliğinin tadını çıkardı.

Benden vazgeçersen ne kaybedeceğini görüyor musun? Yaladı ve döndürdü, sonra ağzının içine alabildiği kadarını aldı, tekrar tekrar, nefes nefese kalıp tutarsızca küfredinceye kadar.

Hiç uyarmadan ona doğru hamle yaptı. Bir kanca ve bir bükülmeyle onu ters çevirip sırt üstü yatırdı. Kendini onun üstüne atarak gücün dizginlerini ele geçirdi. Sahip olmaktan memnun

onu sınırlarının ötesine itti, Eryn onun ani ve güçlü sahipliğini memnuniyetle karşıladı, çünkü onu bir hamlede doldurdu.

Ike, Eryn'in ağlamaklı çığlığını tam zamanında ağzının içinde yakaladı. Kadının kaygan sıcaklığı, haykırışının acı değil zevk belirtisi olduğu konusunda onu rahatlattı. Eryn ona bir çiçek gibi açıldı, kalçaları Ike'in kalçalarını sardı, leğen kemiği kıvrımlı bir şekilde dalgalandı.

Bunu ona yapacağını, gönülsüzce kapatmaya çalıştığı kapıyı zorlayacağını bilmeliydi. İlk karşılaşmalarından beri, onun yalnızlığa çekilmesine izin vermeyi reddetmişti. Şimdi geri çekileceğini düşündüren neydi? Her dalgalanmada onu daha yakına, daha derine çekiyordu.

Aralarındaki bu bağ, ayrılmalarını daha da zorlaştıracaktı. Tamamen giyinik bir şekilde yatağa girmeli ve doğruca uyumalıydılar. Akli bunu biliyordu; sadece geri kalanının gündemi daha çok Eryn'inkine benziyordu. En azından suskunluğu kendi ödülünü vermiş, ilk hamleyi Eryn'in yapmasını sağlamıştı.

Aletinin üzerindeki sıcak, aç ağzının anısı sonsuza dek onunla kalacaktı. Kız yakında onun için kaybolacaktı ama tutkusunun hediyesi her zaman onun olacaktı.

Oh, kahretsin. Gerçeklik kafasına bir çekiç gibi indi. Yastığının altına sakladığı prezervatifi unutmuştu.

"Şşşt," diye uyardı, el yordamıyla onu ararken aynı zamanda pişmanlıkla onun sıcaklığından çekildi. Kendini teselli etmek için bir göğsünü avuçladı, tek eliyle folyoyu yırtmaya çalışırken kızarmış meme ucunu emdi. Üstünü örttüktan sonra daha aşağı kayarak yüzünü onun buharlı sıcaklığına gömdü. Bu sefer kendini dizginlemek mümkün değildi. Onu içinde kaynayan tüm özlem ve çaresizlikle yutarken, yalvardığı şeyi hâlâ saklıyordu.

Sonunda boşaldığında gözlerinin içine bakmasını istiyordu.

Daha fazla bekleyemeyerek onun üzerine süründü. Ağırlığını dirseklerine vererek yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerini açmasını istemesine gerek kalmadı. Sıcaklık ve teslimiyetle parlayan gözleriyle ona bakıyordu. Kalbi acıyla genişledi. Kızın ona bakışından, onun gibi hissettiği anlaşılıyordu.

Kasları kasıldıkça dişlerini gıcırdatarak onun rahat, kayganlığına gömüldü ve onu sağdı.

Beni hatırlayacak mısın, Eryn?

Kabzasına kadar gömüldüğünde durakladı, kadının onu ne kadar tatlı, ne kadar rahat kavradığını fark etmemek için savaştı. Bir elini gerilen bedenlerinin arasına sokarak, hassaslaştırdığı kabarıklığı okşadı. *Ayrı olduğumuzda beni hiç düşünecek misin?*

"Bir şey söyle," diye soluğunu kendi kanının uğultusu arasında duydu. "Ne düşünüyorsun, Ike?"

Onun çaresizliğini hissetmiş olmalıydı. Hissettiklerinin bir kısmını bile paylaşmanın riskini tartarak, "Beni unutma," dedi.

Gözyaşları gözlerini doldurdu ve onları parıldayan mor havuzlara dönüştürdü. "Seni nasıl unutabilirim ki?" diye sordu. Bir sonraki anda başını geriye attı ve alt dudağını ısırdı. Vücudu onun altında gerildi ve güzel yüzü coşkuyla buruştu.

Ike gözlerini açık tutmaya, onun içindeyken nasıl doruğa ulaştığını hatırlamaya çalıştı, bir gözünün kenarından tek bir damla yaş süzüldü.

Onun için sundurma.

On Beşinci Bölüm

Uyku Eryn'den kaçtı. Kuş tüyü yastıklarla çevrili üç bin dolarlık bir şiltenin üzerinde yatıyordu, vücudu bitkin ve uykusuzdu. Ama sıkıntılı kalbi gözlerinin kapanmasını engelledi ve Ike'ın isteği sonsuz bir melodiyle kalp tellerini dalgalandırdı. *Beni unutma. Beni unutma.*

Bir an için bile olsa onun bunu yapacağını nasıl düşünebilirdi? Ve neden birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerini ima etmek zorundaydı? Şimdi duygularını daha açık bir şekilde ifade etmiş olmayı diliyordu ama o sırada konuşacak durumda değildi. Ona sadece beş gün içinde kendisi için ne kadar önemli hale geldiğini söylemek istiyordu.

Onu kendi kendini tedavi etmekle suçlayan bu pislik tam olarak ne zaman iyi bir insan olduğunu kanıtlamıştı? Banyosu için su ısıtmakla, onu kucağına alıp uçurumdan aşağı atlamak arasında bir yerde, ona sırılsıklam aşık olmuştu.

Ike, tanıdığı tüm erkeklerden daha dürüsttü ama bir o kadar da alçakgönüllüydü. İnanılmayacak kadar yetkin ve becerikliydi ama iş becerilerini başkalarına öğretmeye geldiğinde de sabırlıydı. Duygusuz biri gibi görünebilirdi ama sert görünümünün altında, özellikle de yatak odasında onu tatmin etmek söz konusu olduğunda, onun ihtiyaçlarına ve isteklerine karşı son derece duyarlı bir adam yaşıyordu.

Hangi kadın onu sonsuza dek elinde tutmak istemez ki? Ama onu korumak ona daha fazlasını kazandırmışken ondan nasıl daha fazlasını isteyebilirdi ki?

Başın şimdiden kanunla derde girdi mi?

Yavaşça ondan uzaklaştı, sıkıntılı düşüncelerinin onu rahatsız etmemesine dikkat etti. Onunla tanıştığından beri ilk kez adam mışıl mışıl uyuyordu, ne hareket ediyor ne de horluyordu.

FBI bunu neden yapıyordu? diye öfkeleni ve yastığını yumruklama isteğini bastırdı. Onu güvende tutma şansları vardı ve onu yem olarak kullanarak bunu mahvetmişlerdi.

Ike, aksine, onu terör tehdidinden uzaklaştırmıştı. Ona kendini nasıl koruyacağını, nasıl ateş edeceğini, nasıl savaşaacağını ve korkusunu nasıl aşacağını öğretmişti.

Yakalanırsa bunun için ceza mı alacaktı?

Bunun adaletsizliğini düşündükçe daha çok yanıyordu. Serinlemek için çarşafı dikkatlice sıyırdı. Ike'in yaptığı tek şey babasının isteklerini yerine getirmektir: onu FBI'dan kurtarmak; FBI ise onun bir misafir olduğunda, güvenli evde gönüllü olarak kaldığında ısrar etmişti. O halde nasıl olur da Ike'in onu kaçırdığını iddia edebilirlerdi?

Elbette Jackson bu mantığın yanlışlığını görmüştü. Onunla konuşabilirse, üstlerini aramalarını kısıtlamaya ikna edebilirdi.

Bakışları düşünceli bir şekilde çantasını bıraktığı pencerenin yanındaki sandalyeye gitti. Jackson'ın kartviziti hâlâ küçük yan ceplerden birinin içindeydi.

Başarı şansını düşünürken nabzı hızlandı. Ev telefonu kullanması söz konusu bile olamazdı. FBI aramasının izini sürer ve onu nerede bulacağını bilirdi. Peki ya cep telefonu? Chris'in mutfakındaki adada bir tane gördüğünü hatırladı. Bu ona biraz anonimlik sağlamaz mıydı?

Bir şeyler yapmak zorundaydı. Ike onun için çok şey riske atmıştı; burada öylece yatıp bunu düşünemezdi.

Nefesini tutarak, Ike'ı rahatsız etmemek için dua ederek yavaşça yataktan yuvarlandı. Onu rahatlatacak şekilde, adam uyumaya devam etti.

Chris'in karısı Marie'ye ait kot pantolon ve tişörtü giyen Eryn çantasını topladı. Sessiz koridora çıktı ve misafir odasının kapısını arkasından kapattı. Malikâne hareketsiz ve sessiz duruyordu. Üzüm bağının sahipleri günlük işlerini bitirmek için bitişikteki binaya çekilmişlerdi.

Parmak uçlarında mutfağa doğru ilerlerken, daha önce gördüğü mor cep telefonunu gördü.

Bir gözü camdayken çantasından Maddox'un kartvizitini çıkardı. Onun şefkatli bakışlarını hayal ederek, titreyen parmaklarıyla numarasını tuş takımına yazdı ve konuş tuşuna bastı.

Telefonun diğer ucunda zil defalarca çaldı. Tam mesaj bırakıp bırakmamayı düşünürken, adam telefonu açtı.

"Özel Ajan Maddox. Alo?"

"Jackson?" Sesini bulmakta zorlandı.

"Kimsiniz?" Arka planda konuşan adamları duyabiliyordu.

"Ben Eryn McClellan." Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki çıplak ayakları üzerinde sallanıyordu.

"Bir saniye bekleyin." Sesler kayboldu ve bir kapı tıkırdayarak kapandı. "Buradayım," dedi, kendinden emin bir şekilde. "İyi misin? Güvende misin?"

"Elbette güvendedim. Neden olmayayım ki? Bunu daha önce de yaşadık Jackson."

"O zaman beni neden arıyorsun?" diye sordu.

"Ike'a neden bir suçlu gibi davrandığınızı bilmek istiyorum. Bana güvenli evde misafir olduğumu ve istediğim zaman ayrılabileceğimi söylemiştin.

zaman. Ike gitmeme yardım etti diye bu onu adam kaçıran biri yapmaz!" diye bağırdı.

"Neden üzgün olduğunuzu anlıyorum," dedi sakince.

"O zaman bizi kovalamayı bırak!"

"Yapamam." Derin, melodik sesi monotonlaştı. "Bu bana bağlı değil."

Avucunun topuğunu zonklayan şakağına bastırdı.

"Calhoun orada seninle mi?"

"Ne fark eder ki?"

"Eğer siz ikiniz teslim olursanız, eminim ona karşı yapılan suçlamaları düşüreceğiz; zaten bu suçlamalar dayanaktan yoksun."

Ike'ın bu fikre ne kadar şiddetle karşı çıktığını hatırladı. "Böyle bir şey olmayacak," diye onu bilgilendirdi.

Jackson bir süre sessiz kaldı. "O zaman sana söylemeliyim ki Eryn, yerini tespit edebilecek teknolojiye sahibim," dedi üzüntüyle. "Seni almak için her an gelebiliriz."

Ne oldu? Başındaki kan çekildi ve odanın dönmesine neden oldu. "Hayır!" Etrafına çılgınca baktı.

"Calhoun'u tutuklamamızı istemiyorsan, hemen ondan uzaklaşmalısın. Bu telefonu yanında tut ve yürümeye başla. Ben seni bulurum."

"Lütfen," diye yalvardı Eryn, onu arama kararından pişmanlık duyarak. "Bunu yapma Jackson. Hiç aramamışım gibi davran. Lütfen!"

"Bu bir ajans telefonu, Eryn. İnsanlar aramalarımı dikkatle inceliyor. İkinizin de gitmesine izin verirsem görevlerimi ihmal etmiş olurum. Size otuz dakika veriyorum." Aniden telefonu kapattı.

Eryn tam bir dakika boyunca şok içinde elindeki telefona baktı. *Ne yapacağım ben?* Cep telefonu onun bile değildi. Nasıl olur da

Öylece çekip gitti mi? Nasıl öylece çekip gidebilir ki?

Ike'ı uyandırmalı, ona ne yaptığını anlatmalıydı.

Bu düşünce onu ürpertti. Gidip ona yapmamasını söylediği tek şeyi yaparak güvenine ihanet ettiğini düşünecekti. Ama niyeti hiç de bu değildi.

"Oh, Tanrım." Yapılacak tek bir şey kalmıştı: Jackson'ın önerdiği şeyi yapmak. Ike'ın tutuklanmasını engellemenin tek yolu buydu. FBI gözetimine geri döndüğünde, ajanları onun hiçbir yasayı çiğnemediğine ikna edecekti.

Telefonu iade edeceğine ya da değiştirme ücretini ödeyeceğine dair bir not karalayarak tezgâhın üzerine bıraktı.

Sonra çamur odasına doğru döndü ve bağcıkları çözülmüş ve dilleri dışarı sarkmış Skechers'larını kuru halde buldu. Kendini suçlu ve nankör hisseden Eryn ayakkabıyı çorapsız giydi. Onları uyuşukça bağladı. Göğsünde bir buz kütlesi gibi duran kalbi neredeyse hiç atmıyor gibiydi.

Ike'a veda etmeden, her şey için ona açıklama yapmadan ya da teşekkür etmeden nasıl gidebilirdi? Jackson ona otuz dakikalık bir ipucu vermişti, neredeyse hiç zamanı yoktu. Naked Creek Üzüm Bağı'ndan mümkün olduğunca uzaklaşmak için her saniyeye ihtiyacı olacaktı.

Lütfen anlayın. Arka çıkış kapısını açıp evden kafeslere kadar olan mesafeye bakarken mesajı kinetik bir şekilde gönderdi - elli metre kadar.

Eğer Chris'in güvenlik sistemi de Ike'ınki gibiyse, bu işi başaramayabilirdi. Ama denemek zorundaydı. Kahramanının yeri hapisane değildi. İronik bir şekilde, onu korumak artık onun göreviydi.

Ike kapının hızlıca çalınmasıyla uyandı. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve gözlerini kaydırarak Eryn'in yatakta olmadığını fark etti.

Yatağın yanındaki saat 16:53'ü gösteriyordu ve çantası kayıptı. Kalbi küt küt atmaya başladı. "Evet?"

"Isaac," Chris acil bir ifadeyle odaya eğildi, "Eryn'in gittiğini biliyor musun?"

Şok Ike'ın göğsüne tam isabet etti ve kol ve bacaklarına yayıldı. Yataktan sıçradı, ancak tamamen çıplak olduğunu hatırladı.

"Onu durdurmaya çalışmamı ister misin?"

Etrafını saran anılar arasında düşünmeye çalıştı. Gözünün kenarından süzülen o tek damla yaş... Onu terk edeceğini biliyor muydu?

"Isaac?"

"Hayır, beni bekle." Ayaklarını kendisine birkaç beden büyük gelen pantolonun içine soktu. Düşünceler birbiri ardına sıralanarak onu şaşırtıcı bir sonuca götürdü. "Teslim oluyor," diye tahmin etti, titremeye başlayan parmaklarıyla kemeri geçirirken.

"Marie'nin cep telefonunu almış," diye ekledi Chris. "Mutfakta bizi tazmin edeceğini söyleyen bir not buldum."

Olayların sırası Ike'ın zihninde bir araya geldi. Eryn muhtemelen yetkilileri ikna etmek için onları aramış ve saklandıkları yeri ifşa ettiğini çok geç fark etmişti. Sonra da şüphesiz Ike'ı korumayı umarak kaçmıştı.

"Allah *k a h r e t s i n !*" Başını temiz bir tişörtün içine soktu. *Neden, Eryn?* Temiz bir kaçış yapmaya çok yaklaşmışlardı.

Belki de onu durdurmak için çok geç değildi. Onu durdurmak *zorundaydı*. FBI fiyaskosunun tüm haberlerde yer almasıyla birlikte, onun nerede olduğunu bir kez daha ifşa etmeyi başarmışlardı. Hiç şüphesiz onun ölmesini isteyen teröristler, işini bitirmek için fırsat kolluyorlardı.

Eryn  z m asmalarından oluşan verimli tarlaların yanından hızla geçerek sonunda şerif'in onları daha önce bıraktığı toprak yola vardı. Patikayı yokuş yukarı takip etti ve onu bir köy yoluna çıkardı.

Her iki tarafa da bakarak sağa, üzüm bağından ve Ike'dan uzağa doğru kırdı. Karnına giren krampı ve çorapsız topuklarının ayakkabılarının arkasına sürtünmesini görmezden gelerek adımlarını uzattı ve Ike'ın ona öğrettiği irade gücünden yararlandı.

En yüksek hıza ulaşmak için gereken tek şey onu parmaklıklar ardında hayal etmektir.

Asla! Kollarını pompaladı, ciğerlerine daha fazla hava çekti ve uyluklarındaki bağları gererek hiç olmadığı kadar hızlı koştu.

Öğleden sonra güneşinin ışınları, bitişikteki tarlayı kaplayan ağaçların dalları arasından süzülüyordu. Parlak yeşil çimenler ve kır çiçekleriyle dolu otlaklar her yöne doğru uzanıyor, onun paralelinde olduğu gibi çitlerle bölünüyordu.

Ter  st dudağını soğuttu ve omurgasından aşağı süzüldü. Topukları yanmaya başladı ama o yavaşlamadı.

Tam bir kavşağa yaklaştığı sırada, daha önce onları kovalayan helikopterden daha büyük bir helikopter önündeki ufukta belirerek pastoral sessizliği bozdu.

İrkilen ve kendisini arayan arama ekibine ait olduğundan emin olan Eryn sola doğru kırsala giden bir yola saptı ve bu yol boyunca sıralanan ağaçların gölgelerine sarıldı. Belirsizlik bacaklarına ağırlık yapmaya başlamış, adımlarını sınırlandırmıştı. Gözyaşları gözlerine saplandı.

Doğru şeyi yapıp yapmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ike olmadan kendini aniden savunmasız, aniden savunmasız hissetti. Tanrım, onu şimdiden özlemişti! Ayaklarının altındaki yol bulanıklaştı.

Gözyaşları yanaklarına yuvarlanıp havada kuruyarak saçlarını dalgalandırırken gözlerinin önünde.

Arkasında bir motor sesi duyunca boynunu bükerek arkasına baktı. Bir kamyon arkasındaki yoldan çıkmış ve yaklaşıyordu. Ike'in içinde olabileceği umudu içini titretti ama kamyon onu sollayıp geçerken şoförün sakallı bir yabancı olduğu ve aval aval ona baktığı ortaya çıktı.

Bu karşılaşma onun enerjisini tüketti. Yalnızlık ve ıssızlık onu aniden ele geçirdi ve hızlı bir yürüyüşe yavaşladı, etrafına baktı, kaybolmuş hissetti. Burada artık trafik yoktu, sadece ağaçlar, bahçeler ve ara sıra çiçekli çalılıarın arasına sıkışmış fıçı tahtası evler vardı. İlerideki ağaçların tepesinde bir çan kulesi yükseliyordu ve helikopterin sesi daha uzaktan geliyordu.

Ike şimdiye kadar onun gittiğini fark etmiş olabilirdi. Gittiğini anladığında çılgına dönecekti. Öfkelenirdi. Onu arayacaktı.

Lütfen yapma, diye dua etti, onun ve FBI'ın aynı anda kendisine yaklaşma ihtimalinden korkuyordu. Bir çatışma olacaktı. Ike tutuklanacaktı.

Onun kelepçelenip bir araca tıklandığını hayal ederek adımlarını hızlandırdı, sol topuğundaki su toplaması yüzünden artık topallıyordu. Topallayarak kilisenin ve birkaç evin yanından geçerken, bir ağaca zincirlenmiş bir köpek ona doğru hamle yaptı ve havladı. Penceredeki perdeler kıpırdadı.

Gözlerin üzerinde olduğunu hissedince tekrar koşmaya çalıştı. Ama enerji depolarının hepsi tükenmişti. Birden cebindeki telefon titredi. Yavaşlayarak yürümeye başladı ve telefonu çıkardı. "Evet," diye soludu, Jackson'ın sesini duymayı bekliyordu.

"Neredesin?"

Ike'in acelecilikle boğuklaşan sesi onu durma noktasına getirdi. Bir yumruğunu boğründeki dikişe bastırdı ve boğazından yükselen hıçkırığı yuttu. "Beni aramamalısın. Seni bulurlar," diye uyardı onu.

"Sana bunu yapmamani söylemiştim." Sesi çatallaştı.

Öfkeli miydi yoksa korkmuş muydu? diye merak etti. "Böyle olsun istememiştim," diye bağırdı, kendini onun gözünde aklamak için çaresizce. "Sadece Jackson'la konuşup bizi takip etmeyi bırakması için onu ikna etmem gerekiyordu."

Göz ucuyla gördüğü bir hareket, bakışlarını köpeğin bulunduğu eve doğru çekti. Yaşlı bir kadın verandanın gölgesinde durmuş, dikkatle onu izliyordu. Eryn'in ensesi diken diken oldu. "Senden çabucak uzaklaşırsam beni alacağını ve seni bu işin dışında bırakacağını söyledi. Onlarla konuşacağım, Ike. Sadece bana yardım etmeye çalıştığını anlamalarını sağlayacağım."

"Babana ne söylemem gerekiyor?" diye gürledi sessizce.

Tek endişelendiği babasının ne düşündüğü müydü? "Özür dilerim." Pişmanlık onu boğuyor, konuşmasını zorlaştırıyordu. "Başka ne yapacağımı bilemedim! Seni seviyorum Ike," diye ekledi, ona gerçeği söylemek için tedbiri elden bırakmayarak. "Benim yüzümden başının belaya girmesi düşüncesine katlanamıyorum." Gözyaşları aşırı ısınmış yanaklarını izledi.

Karşı taraftaki sessizlik o kadar fazlaydı ki Eryn telefonun çekip çekmediğini kontrol etmek için telefona baktı. "Ike?"

"Sadece bana nerede olduğunu söyle," diye yalvardı ve kalbi bir hayal kırıklığına uğradı. Adam onun itirafını kabul etmemişti bile.

Yaklaşan bir arabanın sesiyle dönüp baktığında tanıdık, yeşil bir sedanın köşeyi döndüğünü ve hızla ona doğru geldiğini gördü. "Artık çok geç," diye cevap verdi, Ike'ı bir daha asla kucağına alamayacağı ihtimaliyle sarsılmıştı. "Çoktan geldiler. Güle güle, Ike. Umarım yakında görüşürüz." Derin bir pişmanlıkla aramayı sonlandırdı.

Ike, Chris'in off-road cipinin çamurlu ön camından dışarı baktı. Eryn telefonu kapatırken kulağına çarpan tıkırtı onu bir şarapnel gibi parçaladı. Yumruğu avucunu morartana kadar cep telefonunun üzerine kapandı. Aynı zamanda, kalbini hayal kırıklığı darbelerine karşı yastıklayan kelimelerin tadını çıkardı.

Seni seviyorum, Ike. Dört küçük kelime her şeyi nasıl değiştirebilirdi? Ama değiştirdi. Eryn'i Cougar'a bıraktıktan sonra doğruca Kanada'ya, FBI'ın onu bulamayacağı, hayatta kalma becerilerinin işine yarayacağı bir yere gitmeye niyetlenmişti. Orada, soğuk ve ücra bir dağda, hak etmediği bir kadına duyduğu yanlış aşkı besleyecekti.

Ama onun sözleri bu planları bir anda silip süpürdü. Onu bir kader ve amaç duygusuyla doldurdular. Eryn'in onu sevdiğini bilmek, onu terk etmeyi düşünülemez kılıyordu.

Chris'in cama vurmasıyla irkilerek şimdiki zamana geri döndü. Ike camı indirdi.

"Ona ulaştın mı?" diye sordu arkadaşı. "Gidiyor musun?"

Ike ona cep telefonunu geri verdi. "Artık çok geç," dedi uyuşmuş bir kabullenişle. "Şu anda onu alıyorlar."

Chris'in mavi bakışları Ike'ın yüz ifadesini araştırırken sempati yansıtıyordu. "Peki ne yapacaksın?" diye sordu. "Hâlâ gidiyor musun?"

"Hayır." Hâlâ Eryn'i korumak için her türlü nedene sahip olduğunu fark etti. Ve özel yetenekleri göz önüne alındığında, bu kader gibi görünüyordu, çünkü onu terörden bir kez ve sonsuza dek kurtarmak için ne gerektiğini tam olarak biliyordu. "Bitirmem gereken bir iş var," diye ekledi, yanındaki koltukta duran çantaya bakarak. Bir şişe Naked Creek Vineyard'ın 2008 Meritage'ı da dahil olmak üzere ihtiyacı olan her şey oradaydı. Elini pencereden dışarı uzatarak ev sahibine uygun bir şekilde teşekkür etmek için değerli saniyelerini harcadı.

Ike, şaraphanenin kapısında duran ve endişeli görünen Marie'ye el sallayarak cipin motorunu çalıştırdı, vitesleri değiştirdi ve

çekildi.

Acımasız ama yüceltici kararlılık kalbini tırısı kaldırdı.

Tek yapması gereken, teröristler tekrar saldırmadan onları öldürmekti.

Eryn, Jackson'ı devletin verdiği Taurus'ta tek başına görünce rahatladı. Winston'ın arka koltukta oturduğunu görmek, umutsuzluğunun bir bölümünü kovdu.

"Atlayın," dedi ajan, açık renkli gözleri köpekli eve doğru kayıyordu. "İzleniyoruz."

Eryn ön koltuğa atladı ve Winston'a sarılmak için döndü. Araba öne doğru savrulduğunda yüzü hâlâ Winston'ın boynundaki kürke gömülüydü.

"Yalnız gelmene şaşırdım," diye mırıldandı, arkasına yaslanıp emniyet kemerini bağlarken. "Bütün ekibin peşimden geleceğini sanırdım," diye ekledi acı acı.

Jackson yan gözle sempati dolu bir bakış atarak üç noktalı bir dönüş yaptı ve gevşek çakıl serpintisiyle havalandı. "Helikopteri duydun mu?" diye sordu ağaç tepelerine doğru bakarak.

"Evet."

"Bu MSNBC haberleri. Eğer üç ajan sizi almak için yola çıksaydı, tam tepemizde olurlardı."

Eryn dehşet içinde ona baktı. "Bu olay ulusal basında yer alacak," diye düşündü.

"Doğru. Küçük bir kasabaya bir ordu getirirsen böyle olur," diye ekledi FBI'ın taktikleriyle alay ederek. Köy yolundan daha geniş bir yola doğru hızla ilerlediler.

"O zaman neden yaptın?" Eryn sordu. "Ike'in yanında tamamen güvendedim."

Dolgun dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "İnanın bana, patronumu bu konuda ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemedi. Ve ne yazık ki Calhoun'un askeri sicilinde bir hata var-"

"Her şeyi biliyorum. Onun hatası değildi." Kasabaya doğru sola dönerlerken, Ike'ı özleyerek üzüm bağının olduğu yöne baktı.

"Bodrumunda bir cephaneliği var," diye ekledi Jackson, "ve silahını bir federal ajana ateşledi."

"O bir suçlu değil! Ve bodrumundaki o şeyler de verdiği ders için." Eryn'in yüzüne bir sıcaklık yayıldı ve başını çevirip ona baktı. "Medya neden onun beni kaçırdığını söylüyor?"

Jackson başını salladı. "Çünkü patronum bir pislik. Rehine Kurtarma Ekibimizi çağırdığında medya bu varsayımı yaptı. Başka neden onlara ihtiyaç duyulsun ki?"

Hüsran gözyaşları gözlerine saplandı ve soğukkanlılığını tehdit etti. Kendini toplamak için yüzünü başka yöne çevirdi.

Jackson'ın omzuna koyduğu yatıştırıcı el boğazına bir yumru oturttu. "Üzülmede sonuna kadar haklısın, Eryn. İnan bana, senin adına ben de üzuldüm. Ama endişelenme. Bu sefer sana daha yakından göz kulak olacağım."

Onun da bunu kastettiğini anlayabiliyordu ama bu söz onu rahatlatmamıştı. Ike'ın onu izlemesini tercih ederdi. Köpeğinin boynuna sarılarak önlerinde çözülmekte olan asfalt şeridine baktı ve teröristlerin haberleri izleyip bir sonraki hareket tarzlarını planlayıp planlamadıklarını merak etti. Bir huzursuzluk hissi kafa derisini sıkıca çekti.

"Peki, Calhoun şimdi nerede?" Jackson'ın sıradan sorusu onun dikkatini tekrar çekti.

"Bunu sana söylemeyeceğimi biliyorsun."

"Umarım mesafesini koruyacak kadar mantıklıdır."

Onun dikiz aynasına baktığını görünce, kendi yan aynasından onları takip eden çamura bulanmış cipe baktı. Cip çok gerideydi ve sürücüsünü seçemeyeceği kadar çamur içindeydi. Yine de bir şey ona içinde Ike'in olduğunu söylüyordu. İçinde binlerce kelebek kanatlarını açıp havalandı.

Ike'in hapse atılma tehdidini göz ardı edip onu izlemeye devam etmesi gibi bir şeydi bu. Sevinçten mi yoksa çaresizlikten mi ağlayacağını bilemiyordu.

Jeep bir kavşakta durdu ve gözden kayboldu. Jackson'ın direksiyonu tutuşu gevşedi. Eryn koltuğuna daha ağır bir şekilde oturdu ve uzun bir nefes verdi.

Elkton'a giden otoyola çıkmak için rampayı döndüklerinde, barikatın hâlâ yürürlükte olduğunu gördü. Kornasına basan Jackson, bekleyen arabaların etrafından dolanarak karşı şeride geçti. Ulusal Muhafız sinirli bir şekilde ona el salladı. Jackson yavaşlamadan rozetini gösterdi ve muhafız geçmelerine izin verdi.

Aynı anda medya helikopteri de onlara doğru yaklaştı. Üzerlerinde geziniyor, Taurus'la aynı hızda hareket ediyordu. Gürleyen rotorları camları titretirken, Winston sızlanmaya başladı.

Maddox helikoptere karanlık bir bakış fırlattı. "Sanırım daha önce sizi izleyen kadın medyayı alarma geçirdi," dedi, gürültüyü duyabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

Eryn şaşkınlıkla, bir tarafında MSNBC logosunun açıkça görüldüğü beyaz helikoptere baktı. "Bu arabada olduğumu biliyorlar mı?"

"Sanırım öyle."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Şerifin Ofisi'ne. Üzgünüm," diye ekledi, "ama tek güvenli yer orası. Tüm kasaba gazeteciler ve medya ile dolu. Bize hücum edecekler. Oraya vardığımızda yanımdan ayrılmayın," diye ekledi. "Başınızı eğin ve kimseyle konuşmayın."

Eryn onun talimatlarını düşündü. "Belki de medyayla konuşmak istiyorumdur," diye yüksek sesle düşündü.

Jackson ona endişeli bir bakış attı.

"Ike'in adını temize çıkarmak için," diye ekledi. "Böylece herkes onun beni koruduğunu bilecek."

"Bugün olmaz, Eryn. Sana söz verdim, suçlamaların düşmesini sağlamaya çalışacağım."

"Ama ya yapamazsan?"

"Bak, amirimin tek istediği sensin. Sana sahip olduğunda Calhoun'u unutacaktır."

"Öyle olsa iyi olur," diye karşılık verdi ilkel bir öfkeyle.

Jackson kaşlarını çatarak ona baktı. "Değişmişsin," dedi onaylayarak.

"Haklısın. Bu benim hayatım. Bu benim hayatım ve kimse beni bu hayatı yaşamaktan alıkoyamaz; ne teröristler ne de FBI."

Kızın patlaması ajanın sırtına neden oldu. "İşte şimdi konuşmaya başladın."

Taurus'u gözünün önünden ayırmak Ike'in midesine endişe dolu bir yumruk indirdi. Ama kendisi için sürdürülen insan avını da görmezden gelemezdi. Bölgeye giren ve çıkan tüm ana yollar Ulusal Muhafızların araçları taramasıyla tıkanmıştı.

Radyoyu yerel istasyona ayarlayarak bir süre dinledi ve ajanın Eryn'i

Elkton. Dört tekerlekten çekişge geçerek yoldan çıktı, bir hendekten geçti ve kısa süre sonra mısır ekilecek bir tarlaya girdi. Yakalanmadan Eryn'e yaklaşmak biraz izinsiz giriş ve dolambaçlı yollara başvurmayı gerektirecekti ama eski bir deniz komandosu için imkânsız diye bir şey yoktu.

Onu gözünün önünde tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Eryn kendisini bekleyen manzara karşısında keskin bir nefes aldı. Elkton'ın şehir merkezindeki bloklar haber minibüsleri, arabalar ve hatta motosikletlerle doluydu. Elllerinde kamera taşıyan ya da gazeteci olduklarını belli eden keskin görünümlü takım elbiseler giyen yayalar, iki ve üç katlı binaların önünde amaçsızca dolanıyordu.

Maddox gaza bastı, onu kalabalığın arasından fark edilmeden geçirmeye niyetliydi. Ama yeşil sedanı görenler teker teker el kol hareketleri yapmaya başladı. Kafalar onlara doğru döndü. Parmaklar işaret etti. Kalabalık hep bir ağızdan Elkton Belediye Binası olarak tanıtılan resmi görünümlü tuğla binaya doğru akmaya başladı.

Maddox park alanına daldı ve kornaya basarak kalabalığı dağıttı. Bireyler ezilmeye kararlı görünüyordu. Maddox büyük bir karavanın yanına yanaşıp motoru durdurduğunda sedanın etrafını sardılar. Jackson'ın güven veren bakışlarıyla karşılaşan Eryn'i seslerin uğultusu ve kaos duygusu sardı.

"Gelip seni alacağım," dedi. Arabadan inerken önce Winston'ı dışarı çıkardı. Medya Eryn'in köpeğinin fotoğrafını çekerken kameralar tıkırdadı. Kapısına doğru dirsek atarak ilerledi ve kalabalığa geri çekilmelerini emretti. Sonra kapıyı açtı, sağlam bir elini dirseğine doladı ve onu dışarı çekti.

Yine de gazeteciler onları sıkıştırdı, kameraları yüzüne dayadı ve onu soru yağmuruna tuttu. O

birkaç mercekte solgun yansımasını görebiliyordu. Gözlerinin önünde bir mikrofon denizi dans ediyordu.

"Bayan McClellan, izleyicilerimiz için bir yorumunuz var mı?"

"Kenara çekil," diye hırladı Maddox. Kusursuz giyimli gazeteci dudaklarını inceltti ve geri adım attı.

"Seni kaçıran Deniz Komandosu tarafından kötü muamele gördün mü?" diye sordu başka bir ses.

Eryn bu saçma ve düşüncesiz soru karşısında öfkeden deliye dönmüş bir halde sarsılarak durdu.

"Şimdi olmaz," diye homurdandı Jackson. Geniş omuzlarını kullanarak yolu açtı ve Ike ile ormanda karşılaştıkları askerler gibi giyinmiş iki adama doğru ona eşlik etti. Silahlı adamlar kenara çekildi ve Şerifin Ofisi yazan bir kapı ortaya çıktı. Jackson kapıyı çekip açtı ve onu içeri itti. Dışarı çıkarken iki adamla çarpıştılar, bunlar Jackson'ın iş arkadaşları Ringo ve Caine'di.

İki adam da onları görünce irkilmiş

görünüyordu. "Onu bulmuştunuz!" Ringo

haykırdı.

Amirleri olan sarı saçlı ajan kuşkulu bakışlarını aralarında bölüştürdü, burun delikleri alevlendi. "Hangi cehennemdeydin çaylak?" diye sordu. "Onu nasıl buldun?"

Jackson adamın sorusunu duymazdan gelerek, "Size daha önce de söyledim efendim, bana küfredilmesine tahammül edemem, özellikle de bir bayan varken," diye karşılık verdi.

"Bana ukalalık yapma çaylak." Amirin soluk gözleri kısıldı. "Şimdi, arkamdan neler dönüyor?"

Jackson, açıkça bir dayanışma jesti olarak, Eryn'in omuzlarına rahat bir kol attı. "Bir şey yok efendim. Bayan McClellan cep telefonumu aradı, ben de onu almaya gittim."

"Bu doğru mu?" Adamın teni kırmızının uygunsuz bir tonuna dönuştü. "O zaman Calhoun hangi cehennemde?" diye homurdandı.

"Hiçbir fikrim yok efendim," dedi Jackson kolayca.

Eryn'in minnettarlığını gizlemek için yapabileceğı tek şey buydu. Jackson'ın onu diğer ajanların haberi olmadan aldığıını fark etmemiştii. Memnuniyetini belli etmemek için yere baktı.

Caine sonunda ona seslenerek başını kaldırmaya zorladı. "Nasıl hissediyorsun, Eryn?"

Endişesi, tiksintisinin ardından o kadar zorlama gelmişti ki, "Gerçekten umurunda mı?" diye karşılık verdiğini duydu.

Gözlüklü ajan kıs kıs gülererek Caine'in öfkeli dikkatini çekti. Tekrar Eryn'e baktı, yanak kasları seğiriyordu. "Tabii ki umurunda. Bu nasıl bir soru böyle?" Odağını tekrar Jackson'a kaydıldı ve dudakları kararlılıkla inceldi. Elini uzatarak, "Telefonunu ver çaylak," dedi.

Jackson onu kayıtsızca teslim etti. Eryn bu alışverişi endişeyle izledi.

Caine, Jackson'ın arama geçmişine ulaşırken, "Onu Şerif'in ofisine götür," diye emretti. "Calhoun'u kendimiz bulacağız."

Jackson onu bir dizi merdivene doğru çekerken Eryn'in ayak seslerinde endişe ağır basıyordu. Merdivenlerden inmeye başladıklarında Eryn, Caine'in "Ringo, bu çağrının nerede yapıldığını bul ve havadan HRT birimini oraya gönder" dediğini duydu.

Geri dönüp Ike'ın özgürlüğü için yalvaracaktı ama Jackson onu susturdu ve güven verici bir bakış attı.

"Merak etme," diye mırıldandı. "O çoktan gitti, Eryn. Bu konuda bana güven. Ona zamanında ulaşamayacaklar."

Küf kokulu bodruma girdiklerinde Jackson'ın iddiasını düşündü. Ortadan kaybolabilecek biri varsa o da Ike'dı. Ama onun "çoktan gitmiş" olduğunu düşünmek moralini düzeltmiyordu. En azından onurunu ve özgürlüğünü koruyacaktı, diye kendi kendini neşelendirdi. Ayrıca, ona cesur olmayı, gelecekle tek başına yüzleşmeyi öğretmişti.

Ama ona duygularını nasıl paylaşacağını ve açıkça layık olmadığını düşündüğü sevgi ve hayranlığı nasıl kabul edeceğini kim öğretecekti?

On Altıncı Bölüm

Elkton Belediye Binası'nın otoparkındaki kalabalığın başlarının üzerinden Farshad hedefinin yanık başını gördü. Genç adam binanın önünden yavaşça geçerken Şahbaz'a "Sürmeye devam et," dedi. Ferşad'ın kalbi coşkuyla ısındı.

Allah'a şükürler olsun! Ulusal Muhafızlar o ve Şahbaz oraya vardıklarında yola çıkmakla kalmamış, Allah onu doğruca Düşman'ın hazinesine götürmüş ve bu insan selinin arasında onu bulma zorluğundan kurtarmıştı.

Şahbaz ilerlemeye devam etti, büyük arabayı minibüsler, arabalar ve yüzlerce yayayla dolu bir caddeden geçirdi. "Öğretmenim!" diye bağırdı aniden ve Ferşad onu neyin rahatsız ettiğini gördü. İleride bir polis memuru trafiği yönlendiriyordu.

"Sakin ol," diye ısrar etti Ferşad. "Eğer sorarsa, biz araba satıcısıyız."

Şerif yardımcısı onları el sallayarak geçirirken, onun dikkatli incelemesine karşı nefeslerini tuttular. Şüpheli bakışlarına rağmen geçmelerine izin verdi. Şahbaz lekeli koluyla alnını sildi.

Ferşad demiryolu raylarına bitişik bir depo gördü. "Şuraya park et," diye talimat verdi. Tuğla yapı bu Cumartesi öğleden sonrasında ıssızdı, kargo kapıları sıkıca kapatılmıştı. Boş yükleme rıhtımlarının arasından geçerken, dizüstü bilgisayarını kapattı ve çantasının içinde sakladığı *Kuran*'ın kopyasını çıkardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Şahbaz motoru kapatarak sordu.

"Düşünüyoruz ve dua ediyoruz," dedi Farshad, ezberlediği pasajı bulmak için yıpranmış sayfaları çevirirken. Bu beyin yıkama ritüelini Taliban'a yeni katılan nesillere defalarca uyguladığı için okumasına gerek yoktu.

"Allah'ın sözlerine kulak verin: *Kim Allah'a ve Peygamberine karşı gelirse, onun cezası çok ağır olur. Artık onların başlarını kesin ve parmaklarının uçlarını koparın. Allah'a ve Peygamberine karşı geldikleri için böyle cezalandırılacaklardır.*"

"Onları cezalandıracağız!" Şahbaz avucunun içiyle direksiyona vurarak kabul etti.

Farshad çantasının içine uzandı ve Mustafa Mesud'un yatağının başucundan çaldığı tabancayı çıkardı. Aralarındaki e-posta yazışmalarından Şahbaz'ın şiddet içeren video oyunlarının yanı sıra paintball meraklısı olduğunu öğrenmişti. Bu nedenle, bir silahı orta derecede bir yetkinlikle ateşleyebiliyordu.

Yine de çok iyi değil. Ferşad onun hedefi öldürmesini istemiyordu ama bunu Şahbaz'a söylemeyecekti. Çocuğun günah keçisi olmasına ihtiyacı vardı. FBI onu avlayan adamı durdurduklarına inandığında, Bayan McClellan'ın etrafındaki güvenlik azalacak ve Farshad'a onu yakalamak için daha fazla fırsat verecekti.

"Benim için mi?" Çocuğun gözleri büyüdü.

Farshad, "Allah'ı yüceltmenin ve İslam'ın Beşiği'ni geri almanın zamanı geldi" diye konuştu.

Şahbaz silahı yağ lekeli ellerinde evirip çevirdi ve hiçbir şey söylemedi.

Ferşad sayfaları çevirdi ve tekrar okudu: "*Allah müminlerden canlarını ve mallarını satın almıştır; çünkü onlar için cennet bahçesi vardır: Onun yolunda savaşır, öldürürler ve öldürülürler. Canını vermeye hazır olmalısın Şahbaz.*"

Gencin ifadesi karardı, başını kaldırıp bakmadı.

"Hedefi vurduğunuzda, onu koruyanlar tarafından anında öldürüleceksiniz," diye itiraf etti Farshad. "Acı çekmeyeceksin," diye söz verdi. "Allah için şehit olarak kurtuluşunu garantileyeceksin. İnan bana, eğer canlı ele geçirilseydin, işkence görür ve FBI tarafından sorgulanırdın. İnanç kardeşlerine ihanet etmeye zorlanırdın." *Yani bana, diye ekledi sessizce. "Ebedi lanetin içine atılırsın!"*

Şahbaz, "Ama onlara asla ihanet etmem," diye ısrar etti.

Ferşad hiçbir yorum yapmadı. "Kutsal kitaba inanıyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, evet."

"Allah'ın seni cezalandırmasını istemezsin, değil mi Şahbaz? Itzak'ın öldüğü gibi ölmek istemezsin."

Çocuğun kaşları donarak korku dolu bir ifadeye dönüştü. "Itzak'ı öldüren sendin," diye fark etti, gözleri dehşet içinde Farshad'a baktı.

Ferşad basitçe, "Bunu hak etti," diye cevap verdi. Şahbaz'ın gözlerinde düşünceler titreşti.

"Ne kazanacağınızı bir düşünün," diye devam etti Farshad. "Cennette yetmiş iki bakire tarafından karşılanacaksınız. Bir daha asla aşağılanma, acı ya da yoksulluk çekmek zorunda kalmayacaksınız."

Çocuğun gözlerinde anılar titreşti: işkence dolu bir hayatın, hayal kırıklığının ve ayrımcılığın anıları. Sonunda göz kapakları titreyerek Farshad'ın bakışlarıyla buluştu. "Bana ne yapacağımı söyle," dedi genç bir kararlılıkla, "yapacağım."

Caine'in cep telefonu çaldı ve Eryn'in kalbini yerinden oynattı. Caine cevap verirken nefesini tuttu, Ike'ın HRT birimi tarafından yakalandığı haberinden korkuyordu. Ama adamın yüzünde hayal kırıklığı belirince endişesi azaldı. Ike bir kez daha kanundan kaçmıştı.

Onun güvende olduğunu bilmek ona konuşma cesareti verdi. Caine telefonunu kaldırır kaldırmaz, "Basına bir açıklama yapmak istiyorum," dedi.

Dar odayı garip bir sessizlik doldurdu. Yüksek pencereler ve yetersiz havalandırma yüzünden kendini bir hapishane hücresinde oturuyormuş gibi hissetmeye başlamıştı ama henüz kendisine bir telefon hakkı verilmemişti.

"Hayır." Masanın diğer tarafındaki koltuğundan cevap veren Jackson oldu. "Kesinlikle hayır."

"Bu iyi bir fikir değil," diyerek Ringo'yu destekledi.

"Bir dakika bekleyin." Caine onları sessizliğe davet etti. Kurnazca bir bakış onun onaylamayan kaşlarının yerini aldı. "Bayan McClellan'ın basına ne söylemek istediğini duyalım."

Daha dik oturdu, çenesini havaya kaldırdı. "Ike'ın adını temize çıkarmak istiyorum." Uykusuzluktan donuk gözleri yanıyordu. Başını zonkluyordu ama sevdiği adama iftira atıldığı sürece motel yatağı tekliflerini kabul etmeyi reddetti.

"Efendim." Jackson bu kelimeyi hırıldayarak söyledi. "Sizinle koridorda konuşabilir miyim?"

Caine, "Senin görüşüne ihtiyacım yok, Çaylak," diye karşılık verdi.

"Peki ya benim katkım?" dedi ikinci ajan gergin bir ses tonuyla. "Efendim, bu hikaye bütün gün haberlerdeydi. Teröristlerin onu televizyonda görmüş olması için yeterli bir süre."

Caine Ringo'ya azarlayıcı bir bakış gönderdi. "Şimdi, böyle söyleme. Onu korkutacaksın." Bakışları tekrar Eryn'e döndü. "Bu durumda

Şu anda kasabada kırktan fazla HRT askeri devriye geziyor.
Tamamen güvendesiniz Bayan McClellan."

Ne Jackson ne de Ringo aynı fikirde görünüyordu ama Eryn şu anda teröristlerden Ike'ın itibarından endişe ettiği kadar endişe etmiyordu. Afganistan'da olanlar yüzünden zaten suçluluk duygusu içindeydi. Medyanın onu adam kaçıran biri olarak adlandırmasını hak etmiyordu.

"Sadece bir açıklama yapmam gerekiyor," diye ısrar etti.

"Bunu ayarlayabiliriz," dedi Caine, sanki ilgi odağı olmaktan hoşlanıyormuş gibi bir sesle. Ringo'ya dönerek, kararını basına bildirmesi talimatını verdi. Adam isteksizce ayrılırken, Caine masanın karşısındaki Eryn'e baktı. "Peki, senin deyimle Ike'ın şu anda nerede olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi yüreği burkularak. Zaten onu teslim etmeyi planlıyordu. Belki de ilk başta düşündüğü gibi onu takip etmemiştii. Olayların gelişimini izlemek için burada kalmak isteyeceğini düşündüren neydi?

★★

Otoyol 33 üzerindeki baz istasyonu Elkton şehir sınırları içindeki en yüksek yapıydı. Akşam fırtınasını yaklaştıran bir esintiye kapılan Ike, kulenin iç merdivenini yerden iki yüz metre yükseklikteki zirvesine tırmandı. Bir bacağını bir basamağın üzerine atarak çantasından saha gözlüklerini çıkardı.

Otlaklarda dört tekerlekli araç kullanarak tüm yollardan kaçınmıştı. Güpegündüz bir yığın gazeteciyi gizlice geçmeye çalışarak şansını denemek de istemiyordu. Yüzü tüm haberlerdeydi, eninde sonunda tanınacaktı. Şimdilik en fazla bu kadar yaklaştırmaya cesaret edebiliyordu.

Saha gözlüklerinin arkasından bakarak, büyüklüğü ve parlak görünümüyle bariz bir şekilde belli olan Federallere ait karavanı çabucak buldu. Şerif Ofisi'nin önüne, yanına park etmiş olan araç, daha önce takip ettiği yeşil Taurus'tu.

Belediye Binası'nın etrafındaki hareketlilik midesini bulandırdı. Kuzey Stuart Caddesi, Stonewall Jackson'ın İç Savaş sırasında burada karargâh kurmasından bu yana bu kadar hareketlilik görmemiş bir kasabada çamurluk çamurluğa park etmiş araçlarla doluydu.

Polis trafiği yönlendirirken her sokak köşesinde mavi ışıklar yanıp sönüyordu. Eryn McClellan'ın sözde kaçırılması ve kurtarılmasıyla ilgili gelecek raporu bekleyen seyirciler ve medya mensupları yakındaki mağaza ve restoranlara akın etti.

Kalabalık Ike'ı çileden çıkarmıştı. Hikâyesi bütün gün haberlerdeydi. Tüm o muhabirlerin ve heyecan arayanların arasında Eryn'in ortaya çıkmasını bekleyen silahlı ya da bombalı teröristler olma ihtimali son derece yüksekti.

Allah kahretsın!

Rüzgâr aniden şiddetlendi ve oturduğu yerden kalkmamak için elini uzattı. Bu tam da Stanley'nin kaçınmak isteyeceği türden bir durumdu.

Yaklaşan bir helikopterin vızıltısı Ike'ın ağaç tepelerinin üzerinden sahra gözlükleriyle bakmasını sağladı.

Günün erken saatlerinde onları kovalayan MH-6 Küçük Kuş şehrin dışındaki bir tarlada yavaşladı ve tarlanın üzerine kondu. Zırhlı bir araç, dış banklardan atlayan mürettebatı almak için yanına yanaştı. Ardından araç, eklenen personelle birlikte 340'tan Elkton'a doğru hantal bir şekilde ilerledi ve trafiği açmak için kornasını çaldı.

Ike güvenliğin arttığını fark edince önce rahatladı. Ama sonra bunun muhtemelen tehdit seviyesindeki artışa karşılık olduğunu düşündü. Araçtan atlayan toplam yirmi dört asker saydı. Yarım

Belediye Binası'nın çevresini temizlemek için çalışmaya başladı. Diğer yarısı ise yakındaki binalara girerek çatılara çıktı ve kalabalığın üzerinde konumlandı.

Bu tür önlemlerin tek bir anlamı olabilirdi: Eryn ortaya çıkacak, hatta muhtemelen basına konuşacaktı. Tanrım, o askerlerden herhangi birinin kalabalıkta bir teröristi seçebileceğine güvenebilir miydi? Olası en kötü senaryo gerçekleşmeden önce oraya gitmesi gerekiyordu.

**

Şahbaz beyzbol şapkasının kenarını aşağı doğru çekerek kara gözlerini gizledi. Öğretmen, görünüşünü değiştirmesi için onu bir tomar parayla bir eczaneye göndermişti. Bir beyzbol şapkası, bir tişört, bir şort ve önünde silahını koyduğu büyük bir cebi olan bir eşofman almıştı. Herhangi bir Amerikalı genç gibi görüldüğünü düşünerek arabaya dönmüş, ancak tıraş kremi ve tıraş bıçağı almak için bir kez daha eczaneye sürülmüştü. Çalışanların tuvaletinde, zaten esmer olan tenini koyulaştıran saat beş gölgesini tıraş etmişti. Öğretmen ona bir kez daha bakmış ve başıyla onaylamıştı.

Şimdi kalabalığın arasına karışmış olan Şahbaz, gökyüzünü kömür grisine çevirerek yaklaşan uğursuz bulutlara bakıyordu. Bayan McClellan'ın bir açıklama yapma niyetinde olduğu söylentisi kalabalığın önünden arkasına doğru yayıldı. Yaklaşan fırtına Şahbaz'ın tedirginliğini yansıtıyordu. Hayatı boyunca cesaretleri ve fedakârlıkları nedeniyle şehitleri idol olarak görmüştü. Böylesine açık bir protesto açıklamasında bulunurken şan şöhret içinde ölmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmişti.

Ölüm o kadar da korkunç bir şey değildi, yeter ki çabuk gelsin. Zor olan hayattı, gelir için yorucu bir mücadele, önyargılara karşı umutsuz bir savaş. Ölüm olmalıydı

Daha kolay, özellikle de kutsal kitaplara inanılırsa ve tüm o bakireler orada olup onun her arzusunu yerine getirirse.

Kalabalık binaya yaklaşıarak askerlerin korumak için mücadele ettiği açıklığı daralttı. Şahbaz da onlara katıldı, daha iyi bir görüş için itişip kakışuyordu.

Bakışları çatılarda mevzilenmiş askerlere kaydı. Atışını yaptığında kalabalık dağılacak ve kızı öldürmeyi başarsa da başaramasa da keskin nişancıların kurşunları hayatını sonlandırıcaktı. Bir hedefi paintball ile vurmak, bir mermiyle vurmakla aynı şey değildi. Paintball oynarken elleri hiç titrememişti.

Birdenbire, tüm gözlerin üzerine sabitlendiği kapı açıldı. Uzaklarda gök gürledi. Havada dans eden bir elektrik akımıyla, Komutanın kızı koyu renk takım elbiseli adamların eşliğinde dışarı çıktı. Şahbaz onu görebilmek için birbiriyle yarıştı. Beyaz tişört ve kot pantolondan başka bir şey giymemiş, dağınık saçlarına rağmen kızın kendisine çekici geldiğini fark edince şaşırdı.

"Bayan McClellan kamuoyuna bir duyuru yapmak istiyor," diye bağırdı bir temsilci.

Açıklığa doğru sallanan direklere uzatılmış mikrofonlar. Kadının yüzü korumalarının omuzları arasında belirdiğinde kalabalığın üzerine beklenti dolu bir sessizlik çöktü. Korumalar canlı kalkan gibi kadının önünde durdular, böylece kadının sadece başı açıkta kaldı.

Şahbaz nemli elini cebine soktu. Parmakları soğuk tabancanın etrafında kıvrılırken, dikkati önündeki kameranın LCD paneline çekildi ve şaşkınlıkla baktı. Hedefin gözleri Karaçi'de sırlanmış çanak çömlek rengindeydi, hoş bir mor-mavi!

Kadın konuşmak için ağzını açtığında, adam onun sözlerini duymak için kendini zorlarken buldu.

"Endişeleriniz için hepinize teşekkür ederim, ancak hiçbir zaman tehlike altında değildim. Şunu açıkça belirtmek isterim ki FBI'ın

Isaac Calhoun yanlış yönlendirilmişti. Babam tarafından beni koruması için seçildi. O bir kahraman, bir dost ve mahremiyetine saygı gösterilmeli. Teşekkür ederim."

Bağırarak sorduğu sorular, açıklamasının hemen ardından geldi.

"Soru sormak yok." Koyu tenli ajan bir kolunu ona dolayarak onu kalabalıktan uzaklaştırdı. Birlikte hareket eden ajanlar onu stratejik bir şekilde yakınlara park edilmiş olan devasa gümüş renkli arabaya doğru götürdüler.

Adrenalin Şahbaz'ın kalbini dört nala koşturuyordu. Komutanın kızını öldürme şansı, Rigistan Çölü'ndeki akarsular gibi buharlaşıyordu.

Şimdi, Şahbaz, şimdi! Tabancasını çekmek, onun hâlâ görebildiği kısma nişan almak ve tetiği çekmek için kendini zorladı. Sadece gözlerinin hatırası onu büyüledi.

Ve artık çok geçti. Arabanın içinde kaybolmuştu ve kalabalık dağılmaya başlamıştı.

Shahbaz bir yerde durup ayrılan kalabalık tarafından itilip kakılırken sıkıntı rahatlamayla boğuşuyordu.

Öğretmen'in öfkeli yüzü gözünün önüne geldi. Şahbaz'ın kolunu tuttu ve onu arabalarına doğru çekti. "Acele edin! Kaçmalarına izin veremeyiz."

Öğretmen'in gazabından korkan ama hâlâ hayatta olduğu için de sersemlemiş olan Şahbaz, onun peşinden koştu.

★★

Yağmur damlaları yattığı çatının kiremitlerine vurmaya başladığında Ike tüfeğini indirdi. Kasabanın kenarına vardığında, yüksek bir Viktorya döneminden kalma binanın tepesine tırmanmıştı. Sadece

Umduğu gibi, yakındaki çatılarda devriye gezen askerlerden saklanırken dürbünüyle Belediye Binası'ndaki kalabalığı inceleyebildi.

Dik çatının yüksekliğine sürünerek çıktıktan birkaç dakika sonra Eryn'in binadan çıktığını gördü. Tek seçebildiğı başının üst kısmıydı. Etrafındaki kalabalık sanki onu dinliyormuş gibi sustu, ama eğer konuşuyorsa bile sesi rüzgâr tarafından taşındı.

Ike, parmağını tetiğın üzerine eğmiş, en ufak bir saldırganlık belirtisi gösteren herkesi indirmeye hazır bir şekilde kalabalığı durmaksızın tarıyordu.

Baş döndürücü bir rahatlama yaşadı, kimse yoktu.

Bir sonraki anda, Eryn FBI'ın karavanına doğru götürülüyordu. Jackson onu o kadar hızlı bir şekilde karavana bindirdi ki Ike onun yüzünü bir an bile göremedi. Jackson'ın uyanıklığını takdir ederken kıskançlık minnettarlıkla yarıştı. En azından FBI'dan biri lanet olası işini yapıyordu. Ama onu teröristler için yem olarak gördükleri sürece geleceğı belirsizdi.

O arabayı gözünün önünden ayıramazdı.

Tüfeğinin kayışını omzuna dolayan Ike, kendini bıraktı ve karnı üzerinde oluğa doğru kayarak, aşağıdaki sağlam kafes işçiliğine tutundu. İkinci kattaki balkona doğru sallanırken yağmur giysilerini ıslattı. Ev sakinlerinin hepsi dışarıda görünüyordu. Islak çimlerin üzerine uzun bir sıçrayış yapmaya cesaret ederek, düşüşünü kırmak için yuvarlandı ve koşarak yukarı çıktı.

Chris'in cipi yüz metre ötede, derin bir hendeğın içinde gözden uzak bir yere park edilmişti. Ike sağanak yağmura doğru koşarken, karavan gözden kaybolmadan önce onu bulup takip etmeyi kafasına koymuştu.

"Seni zayıf fikirli aptal."

Öğretmenin verdiği ders Şahbaz'ın onları kasabanın dışına doğru sürerken kızgınlıkla yanmasına neden oldu. Ön cam silecekleri çılgınca bir tempo tutturmuş, takip ettikleri FBI'ın otobüsü de dahil olmak üzere ilerideki düzinelerce arka lambanın bulanık görüntüsünü temizlemek için çok az şey yapıyordu. "Neden ateş etmedin?" diye öfkelendi adam.

Şahbaz direksiyonu kavradı. Tereddütünü açıklayamıyordu. Her zaman şehitliğin şerefli olduğuna inanmıştı. Ama fark ettiğinden daha fazla cesaret gerektiriyordu. Şimdi bununla hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Çok zayıftı. Bu geceye kadar hedefi yüz­süz bir varlık, değersiz bir kadındı. Onun bu kadar güzel olabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Itzak'a ne olduğunu unutma," diye tekrar tehdit etti Öğretmen.

Bir damlacık yağmur suyu Şahbaz'ın yakasından içeri süzölüp boynundan aşağı indi. Arkadaşına bir bakış fırlattı, şimdi tabancayı çıkarıp adamın kafasına doğrultsa ve beynini uçursa ne olacağını merak ediyordu. O zaman bu şehitlik işi biterdi, değil mi?

Serbest kalan bir sustalının çıkardığı ses fantezisini kısa kesti. Bıçağın ucu çenesinin altındaki yumuşak eti oydu. Bir sonraki anda Öğretmen ona doğru uzanmış, eşofmanının cebinden silahı çıkarmıştı. Şahbaz'ın cesareti de onunla birlikte gitti.

"Korkaklığını anlıyorum evlat," diye tısladı yaşlı adam, derinin ilk katmanını kesip geçerken bile. Direksiyon Şahbaz'ın elinde sallanmaya başladı. "Yıllarca kâfirlerin arasında yaşadın. Onların yozlaşmasıyla lekелendin. Ama ölümlü ruhunun iyiliği için Allah'a itaat etmelisin, yoksa tıpkı yazıldığı gibi onun azabıyla yüzleşeceksin."

Şahbaz kaza yapmamaya konsantre oldu. Ter gözeneklerini yıkadı.

Sonunda bıçak geri çekildi. Rahat bir nefes aldı ve silahın Öğretmen'in çantasına geri dönmesini hüzünle izledi.

"Arabanın görüş alanınızdan çıkmasına izin vermeyin," diye uyardı adam, sesi yine yumuşaktı. "İzleyeceğiz ve bekleyeceğiz. Onu öldürme fırsatı doğduğunda, o zaman kurtuluşunuzu garantileyeceksiniz."

★★

Ike'in beklediği son şey FBI'nın karavanının Elkton Moteli'ne dönmesiydi. Karayolu 33'ten ayrılırken, Jeep'in geniş lastiklerinden yağmur suyu püskürterek yanından hızla geçti. Hızlı bir U dönüşü yapmadan önce yarım mil daha sürdü. Ama motele geri dönmedi. Bunun yerine, bitişikteki bir mülkün garaj yoluna saptı ve ışıklarını söndürdü.

Araba yolunun sonundaki ev terk edilmiş görünüyordu. Kaldırıma çıkıp dağınık çimlere saptı, müstakil garajın etrafından dolandı ve ıslak bir tarlada ilerledi.

Kamufle olmasını sağlayan ağaçlar sayesinde motelin arka tarafını net bir şekilde görebiliyordu. Ayrılmış birimlerin arasında, park etmiş olan FBI'nın karavanını gördü. Onu en net görebileceği yerde durdu, motoru durdurdu ve camını indirdi.

Tam o sırada, Eryn karavandan bir motel odasına fırladı, çantası başının üzerindeydi. Onu görmek adamın içini özlem, rahatlama ve çelik gibi bir kararlılıkla doldurdu. Kapı kapandı ve Eryn'in iki ajanla birlikte kaldığını tahmin etti, üçüncü ajan Jackson ise Winston'ı yağmur altında yürüyüşe çıkarmıştı.

Kıskançlık Ike'in içini kemiriyordu. Winston onun köpeğiydi; onu eğitmek için saatlerini harcamıştı.

Motelin çevresini dolaştıktan sonra, ajan Winston'ı tekrar karavana bindirdi. Sonra motel odasının kapısını çaldı. İki ajan ellerinde spor çantalarıyla dışarı çıktılar ve Eryn'i Jackson'la yalnız bırakarak yan odaya girdiler.

Ike kaşlarını çattı. Bu kimin fikriydi? Neden bugün medya tarafından gündeme getirilen bir kasabada bir gece daha kalmak yerine Washington'a doğru yola devam etmemişlerdi?

Eryn'in güvenliğini değerlendirirken yağmur damlaları cipin kanvas tavanına sıçradı. Helikopter bir süre önce ayrılmıştı. Zırhlı kamyon muhtemelen Quantico yolunu yarılamıştı. Onu korumak için sadece üç silahlı ajan vardı. En azından odaların arka tarafında pencere yoktu ve yerel kolluk kuvvetleri anında çağrılabilirdi.

Ama Ike bundan hoşlanmadı. Elkton'da kalmak akıllıca değildi. Stanley'nin de hoşuna gitmezdi. Onu rahatlatmak için Komutanı aramayı düşündü. Kızını FBI gözetiminde haberlerde gördüğüne göre şimdiye kadar çılgına dönmüş olmalıydı. Ama NSA, FBI'in emriyle Ike'in kayıtlı cep telefonunu izliyor olacaktı. Onu kullanırsa yerini hemen tespit edebilirlerdi. O kontrollü telefonu bir hüsrana anında atması çok kötü olmuştu. Şimdi kullanabilirdi.

Motelin neon tabelası aniden yanıp sönerken karavanın çelik gövdesinde renkli bir yansıma buldu. Eryn'i kartvizitini çantasında sakladığı ajanla baş başa hayal eden Ike kıskançlıkla boğuştu.

Onu özlemişti. Sevişmelerinden kalan kokusu hâlâ üzerine sinmişti. Anılar zihninde dönüp duruyor, onu elinde tutma açlığını besliyordu. Böyle olacağını biliyordu.

İzolasyon onun üzerine çöktü. Eskiden yalnızlığından zevk aldığına inanamıyordu. Şimdi sadece aldatılmış hissediyordu.

Moralini düzeltmek için radyoyu açtı. Bir haber özetinin sonunda sesi sonuna kadar açtı.

Bayan McClellan basına yaptığı kısa açıklamada, yerel halkın başından beri ısrar ettiği bir şeyi doğruladı: FBI tarafından sorgulanmak üzere aranan eski deniz komandosunun kendisini koruduğunu. İşte Bayan McClellan'ın onun hakkında söyledikleri:

Telsizden gelen Eryn'in sesi Ike'ın nefesini tutmasına neden oldu. *"O bir kahraman, bir dost ve mahremiyetine saygı gösterilmeli."* Bu sözler onu ılık bir yaz yağmuru gibi serinletti.

Aramanın iptal edilmesiyle Shenandoah Vadisi'nde işler normale dönüyor. Sırada Mozart'ın 24 numaralı Do minör Piyano Konçertosu var.

Kederli notalar cipin içini doldururken, Ike sersemlemiş bir halde radyoyu kapattı.

O bir kahraman, bir dost. Kelimeleri bir hazine gibi sakladı, daha önceki itirafıyla birlikte onları daha sonra rahatlamak için sakladı. *Seni seviyorum, Ike.*

Eryn bir haftadan kısa bir süre içinde dünyasını altüst etmişti. Onunla tanışmadan önce, aynada kendisiyle zorlukla yüzleşebiliyordu; ölü takım arkadaşlarının neden savaşı bıraktığını ve fedakârlıklarını anlamsız hale getirdiğini bilmek istedikleri sonsuz, uykusuz gecelerden korkuyordu. Suçluluk duygusunun ağırlığı onu felç etmiş, ilerleyemez hale getirmişti.

Ama artık kurtuluşa giden yolda yürümeye hazırdı. Eryn'in özü yolu aydınlatacaktı.

Yağmur perdesinin ardından motelin kapısına bakarken Ike'ın gözlerini nem bürüdü ve onu içeride hayal etti. Belki de gelecek hain aylarda hayatta kalabilirse, bir gün onun sözlerine kendi itirafıyla cevap verecekti.

On Yedinci Bölüm

Brad Caine motelin penceresinin yanında oturmuş, gözleri yağmurdan sırılsıklam olmuş otoparka dikilmişti. Uyanık kalmak derin bir uykudan uyanmaktan daha kolay olduğu için ilk nöbeti kendisine vermişti. Dün geceki başarısız kurtarmanın hemen ardından gelen günün olayları göz kapaklarını ağırlaştırmıştı. Dışarıdaki neon tabelanın milyarlarca yağmur damlasına hipnotize edici bir renk katması da hiç yardımcı olmuyordu.

Uykuya dalmayı göze alamazdı. Shahbaz Wahidi'nin kendisini takip eden ajanlardan kaçtığı haberi, bir teröristin serbestçe dolaştığı ve Komutan'ın kızını hedef alabileceği anlamına geliyordu. Brad onun medya konuşması sırasında saldıracağından emindi ama sıkı güvenlik onu caydırmış olmalıydı; bu yüzden Brad HRT'yi Quantico'ya dönmesi için serbest bırakmaya karar verdi. Bu işi o şerefsiz için daha da kolaylaştıramazdı.

Ancak şu ana kadar motelin çevresinde şüpheli bir hareketlilik yoktu. Ringo otoparktaki tüm etiketleri kontrol etmişti ve hepsi temiz çıkmıştı. Otel müşterileri odalarında, ışıkları söndürmüş, uyuyor gibi görünüyorlardı.

Brad kendine tetikte olmasını emretti. Bir şeyler olmak
zorundaydı.
Yakında bir tutuklama yapmazsa asla terfi edemeyecekti.

★★

Her otuz dakikada bir motelin önünden geçen Şahbaz, tıpkı Öğretmen'in söylediği gibi odalardaki tüm ışıkların sönmesini bekledi.

Öğretmen şüphe uyandırmadan bir oda kiralayabilmişti. Ancak çalıntı Pontiac'ı kullanan Şahbaz'a, şafağın ilk saatlerine kadar bölgede dolaşması talimatı verilmişti. Aç ve üşümüş bir halde, karanlık ve bitişik yollarda amaçsızca ilerledi. Ancak daha önce yapmayı düşündüğü gibi Öğretmen'i terk etmedi, çünkü Öğretmen'in kendisini şehit etme ihtiyacını ortadan kaldıran yeni planını oldukça beğenmişti.

Her şey durgun ve karanlık olduğunda Şahbaz Pontiac'ı motelin yakınına park edecek, nalburdan satın aldıkları aletleri ve bakır kabloyu alacak ve FBI'ın karavanının altına girecekti. Oraya girdikten sonra kabloyu kontakta yakıt deposuna kadar uzatacak ve depoyu delip kabloyu içine sokacaktı. Ajan sabah motoru çalıştırdığında karavan havaya uçacaktı. Şansları yaver giderse, kurbanları da içinde olacaktı.

Şahbaz sert bir kıkırdama çıkardı. Karavanı havaya uçurma ihtimali yorgunluğunu uzak tutuyordu. Her an Amerika'dan sahte Amerikan Rüyası vaadinin intikamını alabilirdi. En iyi tarafı da hayal kırıklığını duyurmak için ölmesine gerek olmamasıydı.

**

Ses tonu ve niteliği tanıdık gelen bir köpek havlaması Ike'ı hafif uykusundan uyandırdı, bir yandan dinlenirken bir yandan da tetikte kalmaya devam etti. *Winston mı?*

Jeep'in buğulu camları hafif bir çiselemeyi gizliyordu. Saatine bir göz attı. Saat sabahın dördünü geçiyordu ve bulutlar ortalığı bir saat daha karanlık tutacaktı.

Sürücü tarafındaki camı indirerek, körelmiş duyularını keskinleştirmek için soğuk ve ıslak havayı içine çekti. Güzel kokulu tarladan geçip motele doğru bakarken, acaba

Winston'ın havlamasını hayal etti. Sahne, gece yarısından önceki saatlerde, kedi uykusuna yatmasına izin verdiği zamanki gibi görünüyordu. Ama sonra köpek yine havladı.

Yanında duran tüfeği kaldıran Ike, tüfeği pencereden dışarı çıkardı ve dürbününden baktı. Karavanın altında, kaldırımında yatan adamı görünce kanı dondu.

Bu da kim?

Ike onu nişangâhına aldı. Bir sorunu kontrol eden ajanlardan biri miydi? Yoksa bir terörist olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ve bunu yapmanın en hızlı yolu, yağmurun motorunun sesini keseceğine güvenerek tarlayı boydan boya geçmekti.

Ağaç hattından uzaklaşan Ike, fide karpuzlara benzeyen tarlada ilerlerken ışıkları kapalı tuttu. Bakışlarını karavanın altındaki gölgeye sabitledi ve onu tanımayı umdu. Hayal kırıklığına uğrayan adam onun geldiğini gördü, hareketsiz kaldı ve sonra aniden karavanın uzak tarafına doğru kıvrıldı.

Belli ki özel bir ajan değil, diye düşündü Ike, motoru çalıştırırken.

Farları kapalı olduğu için park alanını çevreleyen alçak beton bariyeri görmedi. Jeep bariyerin üzerinden hızla geçerek onu koltuğunda zıplattı. Diğer tarafa indiğinde, şüphelinin motelin kenarındaki bir arabaya atladığını gördü.

Ike direksiyonu ona doğru kırdı. Winston'ın havlamasını duyabiliyordu. FBI birimlerinin kapıları hızla açıldı. Işıklar parladı, bordo bir Pontiac ciyaklayarak gözden kayboldu. Ike onu takip etti. Dikiz aynasından baktığında iki FBI ajanının Taurus'larına doğru koştuklarını gördü.

Ve kovalamaca başladı, diye düşündü Ike, önündeki yağmurdan kayganlaşan otoyolda uçan arabaya odaklanarak. Sürücü doğruya, yolun Shenandoah Ulusal Ormanı'na doğru kıvrıldığı yere dönmüştü. Farlarını yakan Ike, gözlüğünü taktı.

Önümüzdeki dik, kıvrımlı yokuşlara hazırlanmak için emniyet kemerini takın.

Kaçış aracında sadece bir adam varmış gibi görünüyordu ve bu durum onu rahatsız ediyordu. Motelde daha fazlası olabilirdi. İki ajan peşindeyken, Eryn'i koruyan sadece bir adam kalmıştı.

Yeterince iyi değil.

Çantasını karıştıran Ike, güvenilir uydu telefonunu bulup açtı ve 9-1-1'i çevirerek operatör aracılığıyla Şerif Olsen'a Elkton Motel'de kendisine ihtiyaç duyulduğu mesajını iletti. NSA onun telefonunu uydudan yakalamışsa ne olmuş yani? FBI zaten hemen arkasındaydı.

Telefonunu çantasına geri atarak önündeki arabayı sollamak için gaza bastı. Yalnızca eski Jeep'in dört silindirli motoru bu kadar dik bir yokuşta hızlanacak güçten yoksundu. Arkasındaki Taurus da benzer bir sorunla mücadele ediyordu. Altı silindirli Pontiac ikisini de geride bırakıyordu.

Lanet olsun, diye düşündü Ike, Eryn'den gittikçe uzaklaştığı gerçeğinden rahatsızlık duyarak. Aynı anda iki yerde birden olabilmeyi hiç bu kadar istememişti.

★★

Uyumakla uyanmak arasında bir durumda kalan Eryn, köpeğinin rahatsız edici havlamasından rahatsız oldu. "Sessiz ol Winston," diye mırıldanarak başını yastığın altına gömdü.

Bilinçaltı onu uyandırmaya çalıştı ama yorgunluk onu sersemletmeye devam etti. Kapının açıldığını duydu, omuzlarının üstünde serin bir hava nefesi hissetti. Motorlar devrildi ve kükredi. Lastikler gıcırdadı. Emirler yağdıran bir erkek sesi onu

yastığı kafasından çıkardı. Ne haltlar dönüyordu? Gözünü açtığı anda ışığın yandığını ve Jackson'ın yatağının boş olduğunu gördü. Özel Ajan Caine pencerenin yanında durmuş kurşun geçirmez yeleğini giyyordu.

"Bu sefer Calhoun'u yakaladığınızdan emin olun," diye cep telefonuna hırladı. "Kelepçeleseyiz iyi olur."

Eryn, Ike'ın adının anılmasıyla daha da uyandı. "Neler oluyor?" diye sordu. "Jackson nerede?"

Caine başını çevirdi. "Erkek arkadaşını tutukluyorum," dedi pis bir gülümsemeyle ve telefonunu kaldırdı. "Kalkma zamanı," diye ekledi. "Karavana gidiyoruz."

"Neden? Ne oldu?"

"Bir olay oldu," diye duyurdu, gözleri heyecandan parlıyordu.

Olay kelimesi Eryn'in zihnindeki yünleri daha da çekti. "Ne tür bir olay?" diye sordu, yatağının ayakucunda katlanmış kot pantolonunu kapıp yorganın altından geçirerek.

"Bunu söylemek için çok erken ama karavana taşınıyoruz." Caine perdelerin altından pencereden dışarı baktı. "Acele et," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

"Önce tuvaleti kullanabilir miyim?"

"Bunun için zamanımız yok. Karavandakini kullanın." "Neden karavana taşınıyoruz?"

"Çünkü zırhlı," diye karşılık verince aklına bombalar ve kurşunlar geldi ve kalbi çarpmaya başladı. Kadın ayakkabılarını giyerken adam pencereden uzaklaştı.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum," diye ısrar etti adam kolunu morartıcı bir şekilde kavrayıp onu kapıya doğru çekerken.

"Şimdi olmaz. Sonra açıklarım."

Kapıyı aralayıp dışarıya dikkatli gözlerle bakarken, Eryn pembe bir gün doğumunun diğer motel birimlerinin teneke çatılarını yaktığını görünce şaşırdı. Sanki az önce uykuya dalmış gibiydi. Caine silahını çekerek onu da peşinden dışarı çıkardı.

Adam onu karavana doğru iterken, keskin ve temiz hava onu tamamen uyandırdı. İçeride, Winston'ın araba alarmı gibi eşit aralıklarla çıkardığı havlamaları duyabiliyordu.

Ajan bir anahtarı çevirip biyometrik asma kilide parmak izini okuturken, Eryn sessiz otoparkı araştırdı. Yarım düzine arabanın sahipleri heyecandan uyuyor gibi görünüyordu.

"İçeri girin." Kapıyı açtı. "Etrafa hızlıca bir göz atmam gerekiyor."

Karavanın karanlık iç kısmına tırmanırken, kendisini coşkuyla karşılayan Winston'a rastladı. Kapı arkasından kapandı ve kilitlendi. Heyecanlı köpeğini sakinleştiren Eryn, bir tarafında mutfak, diğer tarafında oturma alanı bulunan mutfağa doğru ilerledi. Işık düğmesini bulamayınca panjurlardan birini kaldırdı, yumuşak pembe güneş ışığı içeri girdi ve karavanın altını incelemek için eğilmiş olan Caine'i gördü.

Gözüne bir şey takılmış olmalı ki, bir sonraki anda elleri ve dizleri üzerine çökmüş, şasinin altında sürünüyordu. Aynı anda, ince bir figür iki ünitenin arasındaki gölgelerden sıyrılıp ona doğru yaklaştı. Onu izlerken güneş ışığı bir çift gözlüğün üzerinde parlıyordu. Onun Ringo olduğuna karar verdi.

Bir çınlama sesi ayaklarına bakmasına neden oldu. Caine aşağıda ne yapıyordu? Şaşkın bir omuz silkmeye, mesanesini boşaltmak için mutfağın ötesindeki küçük tuvalete doğru döndü.

Tam kotunu yukarı çekiyordu ki, daha önce hiç duymadığı bir cığlık kanını dondurdu. *Caine!*

Çıglık aniden kesilince Winston'ın boğazında uğursuz bir hırıltı gümbürdedi. Eryn tuvaletten dışarı fırladı ama ne yapacağını bilemeyerek geri çekildi. Gümbürdeyen kalbinin sesini duymak için kendini zorladı.

Boğuk bir gümbürtü ve bir kayma sesi geldi. Winston kapıya doğru ilerledi, tüyleri diken diken olmuştu. Kilit bir *klik* sesi çıkardı ve kapı açıldı.

Caine'in sarı saçlarına bir an bakınca tuttuğu nefesini bıraktı, ama sonra Caine gözden kayboldu ve bir yabancı onun üzerinden geçti. Caine çevik bir hareketle karavana atlarken, yüzü hâlâ gölgeler içindeydi, hava Eryn'in ciğerlerine geri doldu. Adamın silüetini tanıdığı anda kanı dondu.

Taksi şoförü.

Şok onu sarmıştı. Adam hayal ettiği kadar yaşlıydı, tuzlu ve biberli saçları, çengel burnu ve garip bir şekilde iyi huylu bir yüzü vardı. Kapıyı arkasından kapattı, elinde kanlı bir bıçak tutuyordu. Caine'in kanı, diye fark etti Eryn, neredeyse bayılacaktı. Serbest elinde bir evrak çantası taşıyordu.

Winston aniden, yüksek sesli bir hırıltıyla, Ike'ın ona öğrettiği gibi adama doğru hamle yaptı.

"Winston, hayır!" Eryn hemen harekete geçti, köpeğini orta kısmından yakaladı ve teröristin parlayan bıçağından uzaklaştırdı.

Winston'ın pençeleri fiberglas döşemeyi tırmalarken, Winston onun tutuşuyla mücadele etti.

"Uzaklaştırın onu!" diye emretti yabancı, sesi paniklemiş gibiydi. Ön kolunda beliren kana kısa bir süre baktıktan sonra bıçağıyla arkasındaki yatak odasını işaret etti. "İkiniz de. Hemen oraya," dedi, kulağa tuhaf gelen bir İngilizceyle.

Ona itaat etmekte gecikmedi. Kanlı bıçağıyla köpeğin burnunu tehdit eden terörist onları takip etti. Eryn, tuvaletin önünden geçerken çantasını kapmaya çalıştı ama bıçak Winston'ın burnuna bu kadar yakinken geri çekilmeyi tercih etti.

Arka odanın karanlık dehlizlerine girer girmez terörist kapıyı kadının suratına çarptı ve dışarıdan kilitledi.

Yardım çağır. Kelimeler beyninin dramdan etkilenmemiş bir bölümünden geliyor gibiydi.

Eryn bakışlarını etrafta gezdirdi. Güneş ışınları panjurların kenarlarındaki çatlaklardan süzülüyordu. Kendini bir yatak odası yerine konsollar, bilgisayarlar ve monitörlerle tıka basa dolu bir alanda buldu. Dolayısıyla kapının dış tarafındaki kilit, yetkisiz kişileri dışarıda tutuyordu.

Uzaktaki duvarda bir telefon görünce ona doğru hamle yaptı ama çevir sesi duymayınca çaresizlik içinde tekrar kapattı. Bağdan aldığı cep telefonuna dün el konulmuştu. Çantası yanında olsa bile, yardım almasının hiçbir yolu yoktu.

Gırtlaktan gelen bir gümbürtü ve ayaklarının altındaki ani bir titreşim onu mantıklı düşünmekten alıkoydu. Uzakta, yaklaşmakta olan bir sirenin sesini duydu ama rahatlaması kısa sürdü, çünkü karavan aniden hareketlendi. Tökezledi ve yere sabitlenmiş koltuklardan birine düştü.

Uyuşukluk kan dolaşımına sızarak onu içinde bulunduğu duruma karşı duyarsızlaştırdı ama aynı zamanda kafasının içindeki mantıklı sesi de susturdu. Kendini kopuk hissediyordu, sanki bu başka birinin başına geliyormuş gibi, ama öyle olmadığını biliyordu.

Zihni, kâbuslarının akıldan çıkmayan rüyalarına doğru dönüp duruyordu. Bu gerçek miydi yoksa rüya mı görüyordu? Itzak'ı öldüren terörist tarafından kaçırılmıştı. Adam hiç tereddüt etmeden Caine'e bir bıçak saplamıştı, çünkü o

olabilirdi. Onu da aynı kalpsizlikle öldüreceğine hiç şüphe yoktu.

Karavan hızlanıp motelin otoparkından çıkarken, siren sesi giderek daha da zayıfladı. Umudu da onunla birlikte azaldı. Polis karavanı durdurmayı başaramamıştı. FBI onu tutukluyorsa, Ike da onu kurtarmaya gelmeyecekti. Sahip olduğu tek şey, uzun bir koşuya çıkmış gibi nefes nefese bacaklarına yaslanan Winston'dı. Tamamen yalnızdı.

Dehşet gözyaşları görüşünü bulandırdı. Onu boğmakla tehdit eden yumruyu yutmaya çalışırken boğazı sıkıştı. "Tanrım, bana yardım et," diye mırıldandı.

★★

Pontiac'ı onları Eryn'den daha uzağa çekmeden durdurmanın tek bir yolu vardı.

Ike cipin tentesini sabitleyen fermuarı çekiştirdi. Serin esintide yüksek sesle çırpındı. Sonra bir yırtılma sesiyle fermuardan ayrıldı ve gözden kayboldu.

Soğuk hava Ike'ın gözlerini yaktı ve kulaklarını uyuşturdu. Python'unu kolunun altındaki kılıftan çıkararak sol eliyle keskin bir dönüş daha yaptı ve sağ eliyle emniyeti açtı. Dört lastik de gıcırdadı. Sonunda düz bir yola girdiğinde, koltuğunda yukarı doğru gerindi ve ön camın üzerinden Pontiac'ın sağ arka lastiğine nişan aldı.

Çat! Çift hareketli tabancasından çıkan bir mermi Pontiac'ın arka lambasını parçaladı. Çat! İkinci mermi arka lastiği deldi.

Kaygan asfaltta lastiğin çıkardığı bir çığlıkla Pontiac saatte elli milin üzerinde bir hızla bir setin içine kaydı. Ike başına gelecekleri gördü ve irkildi. Araç korkuluklara çarparken havaya kıvılcımlar saçıldı. Ondan sekti ve çılgınca yalpalayarak yolun diğer tarafına geçti, orada da patlamış granitten bir duvara çarptı. *Çarpışma!*

Metal ve cam sışramasından kaçınmak için yavaşlayan Ike, direksiyonu karşı şeride kırdı ve el frenini çekti. Silahı hâlâ çekili olduğu halde cipten atladı ve hurdaya dönmüş araca doğru koşmaya başladı.

Arabanın şoför tarafı sobalanmış. Ön koltukta oturan herkes ölmüş olmalıydı. Silahı hâlâ çekikken bir göz attı ve şafağın pembe ışığında ıslak bir şekilde parıldayan kanla kaplı, şekli bozulmuş bir ceset gördü. Hava yastığı açılmamıştı.

Ike silahını bıraktı ve arkasını döndü. Tanrım, bunun olmasını istememişti. Teröristin hapiste çürümesini tercih ederdi.

Ağzında acı bir tatla, Taurus'un Jeep'inin arkasına yanaştığını, kazayı ve yalnız figürünü uzun farlarının tüm parıltısıyla yakaladığını fark etti. "Kıpırdama!" diye bağırdı bir ses. "FBI. Silahını bırak ve araçtan uzaklaş. Ellerini başının üzerine koy!"

Siktir et. Ike, Python'un bir petrol nehrinin yokuş aşağı sızmaya başladığı yolda takırdamasına izin verdi. "Başka bir kazaya neden olmadan önce birkaç işaret fişegi hazırlayın," diye uyardı. Silahından uzaklaşarak ellerini başının üstünde birleştirdi ve uysal bir poz verdi.

"Ben onları getiririm," dedi ikinci bir ses.

"Sen." İlk ajan ona temkinli bir şekilde yaklaştı, silahını Ike'ın göğsüne doğrultmuştu. Saçları dağınık görünüyordu ve gözlükleri dar burnunun üzerinde yamuk duruyordu. Ike'ın silahını temkinli bir şekilde kaptı.

ezilmiş arabanın içine baktı. "Ne halt ettin sen? Tanrım."
Bakışlarını kaçırdı.

"Karavanınızı kurcalıyordu." Ike adamı otomatik olarak değerlendirdi. "Liderinizi arayın. Onu karavan hakkında uyar. Çalıştırmamasını söyle."

Kavgalı ajan sadece ona baktı, sonra koşarak yanına gelen ve ona iki işaret fişeği uzatan ortağına baktı.

"Isaac Calhoun?" Ateş ettiği ajandı. Adam beklenmedik bir şekilde elini uzattı. "Jackson Maddox."

Özel ajan unvanını atladığını fark eden Ike, adamın sert el sıkışını kabul etti.

"Maddox," dedi ilk adam. "Bakın şoför kim." Ortağının içeriği görebilmesi için bir işaret fişeği kaldırdı.

Jackson yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. "Shahbaz Wahidi." Ike'a acımasız bir bakış fırlattı. "Onu canlı olarak kullanabilirdik."

"Onu öldürmek istememiştim," dedi Ike, çok az pişmanlık duyarak. "Bizden uzaklaşıyordu. Eryn'e geri dönmeliyiz." Tam o anda, her iki yönden gelen siren seslerini duydu.

Jackson askeri geçmişine ihanet edercesine, "Rahat durabilirsiniz," dedi. "Sadece bir şey denemeyin."

Ike kollarını indirdi. "Diğer adamını ara," diye tekrar ısrar etti. "Ona karavanı çalıştırmamasını söyle. "

Ajan telefonuna uzanarak, "Sizi duydum," dedi. "Merak etmeyin. Biz ayrıldığımızda LE yoldaydı."

Çünkü onları ben aradım, diye düşündü Ike öfkeyle. Endişe tansiyonunun yükselmesine neden oldu. Çaresiz hissetmekten nefret ediyordu.

Jackson telefonuna uzanmak yerine bir dizi kelepçe çıkardı. "Üzgünüm ama sizi getirmem söylendi," dedi.

yüzünü buruşturarak.

"Sadece şu lanet aramayı yap." Ike ona ne olduğunu umursamıyordu. şu anda savunmasız olan Eryn'di.

On Sekizinci Bölüm

"Caine hâlâ cevap vermiyor," dedi Ringo, dolambaçlı otoyoldan Elkton Motel'e doğru uçarlarken.

Jackson dikiz aynasına gergin bir bakış fırlattı. Isaac Calhoun arkasındaki koltuğun ortasında oturmuş, elleri arkadan kelepçelenmiş, yeşil bakışları aynadan Jackson'a sabitlenmişti. Calhoun'un ısrarıyla amirlerini iki kez aramışlardı bile. Adamın boynundaki tendonlar öne çıkıyor, çene kasları zıplıyordu.

Jackson adamın hissedilir endişesini gidermek için, "Belki cep telefonu çekmiyordur," diye öneride bulundu.

Belki de Wahidi, Eryn'i hedef alırken yalnız değildi.

Bu söylenmemiş olasılık, eski SEAL'ın gergin yüzüne kazınmıştı ve Jackson'ı cehennem kadar gergin yapıyordu. Tek yapabildiği, uçurumdan aşağı yuvarlanmadan onları vadiye indirmeye konsantre olmaktı. Beklenmedik bir anda telefonu çaldı ve rahat bir nefes aldı. Arayan Caine olmalıydı.

Ama numarayı tanıyamadı. "Özel Ajan Maddox," diye kestirip attı, özellikle dar bir virajda yavaşladı. Dört lastik de gıcırdadı.

"Evet, ben Hugh, sağlık görevlisi."

"Elinizde ne var?" Kaza yerinden ayrılmadan önce Jackson, sağlık görevlilerinden birine Wahidi'nin kanını, Mustafa Mesud'un katilinin bıraktığı çobanpüskülü çalılarındaki kanla eşleşmesi umuduyla tahlil etme görevi vermişti.

aralarında Peyzajcı Pedro ve Itzak Dharker'in de bulunduğu dört kişiyi öldürdü.

"Kurbanın kan grubu A negatif," diye açıkladı adam.

Jackson aniden kavrulan boğazına rağmen yutkundu. "Teşekkür ederim." Telefonunu kucağına bıraktı. Ringo'ya "A-negatif," diye mırıldandı.

"Oh, kahretsin," diye haykırdı Ringo.

Haklıydı. Katilin kan grubu 0-pozitif. Ringo yüksek sesle, "Varlığımızı Wahidi öldürmedi," dedi.

Jackson direksiyonu daha sıkı kavradı ve gaza bastı. "Caine'i ara," diye yalvardı, dikiz aynasından bakan adamla göz göze gelmekten kaçınarak. "Telefonu hoparlöre ver. Ben ona söylerim."

Arabanın içindeki gergin sessizlikte Caine'in telefonu çaldı ve çaldı. Sonunda Caine'e ait olmayan gürleyen bir ses cevap verdi. "Ben Şerif Olsen."

"Şerif?" Jackson Ringo'nun elindeki telefona şaşkın bir bakış fırlattı. "Ben Özel Ajan Maddox," dedi sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuşarak. "Amirimi arıyordum."

"Şu anda telefonlara cevap veremiyor." Şerif'in sesi çakıl taşlarını çiğniyormuş gibi geliyordu.

"Neden? Ne oldu?" Jackson sordu.

"İnanmak için görmeniz gerekecek."

Vücudunun her yerinde tüyler diken diken oldu. "Bayan McClellan orada mı?" Olumlu bir cevap için dua etti.

"Olumsuz," dedi Şerif.

Aynaya baktığında Calhoun'un sinirli bir çingiraklı yılan gibi gergin görüldüğünü gördü.

Jackson dudaklarını ıslattı. "Karavan nerede?" diye sordu.

"Karavanı hiçbir yerde göremiyorum. Sadece bakır tellerin ve benzin birikintisinin yanındaki kan gölünde oturan bir ceset var."

"Siktir!" Jackson haykırdı.

"Hemen geliyoruz." Ringo onun yerine konuşarak aramayı sonlandırdı.

Jackson son dar virajda iki lastik şeridi bıraktı. Kornaya basılı tutarak daha yavaş bir arabayı solladı ve son düzlükte Shenandoah Vadisi'ne daldı. Bir mil sonra motele geri döneceklerdi.

"Her şeyi berbat ettik, değil mi?" Calhoun'un sesi onlara bir kırbacın ucu gibi çarptı.

En azından adam cümlelerin öznesine kendisini de dahil etmişti. "Evet, öyle yaptık," diye itiraf etti Jackson.

**

Beni nereye götürüyor? Eryn karavanın arkasındaki perdeleri kaldırmak için uğraştı.

İlk şoku geçmeye başladığında, büyük arka camlardan yardım için işaret verebileceği aklına gelmişti. Şüphesiz diğer sürücüler onu görür ve polisi ararlardı. Ancak panjurlar kaldırıldığında, geniş pencereler arkalarında boş bir yoldan başka bir şey göstermiyordu. İşe gidip gelenler için sabahın çok erken bir saatiydi. Pazar günü olduğu için daha sonra da işe gitmeyeceklerini fark etti ve içini bir yalnızlık duygusu kapladı.

Bakışları dar alana sıkışmış sayısız monitör ve bilgisayara kaydı. Bulabildiği her güç düğmesini aradı.

bulmak, çalıştırmak şöyle dursun adını bile bilmediği aletleri çalıştırmak. Kim bilir, belki onlardan biri yerini işaret edebilirdi.

Karavan aniden yavaşladı ve daha yükseklerle tırmanan bir yola saptı. İki tarafı da ormanla çevriliydi. Motor yokuşla savaşmak için kükredi. Eryn bir an Ike'ın dağını düşündü ve bir daha onun kulübesine adım atıp atamayacağını, onun yatağında, kollarında uyuyup uyuyamayacağını merak etti.

Seni nasıl unutabilirim ki? O asla unutmak istemedi.

Korku ve kederden titrerken, yine de güçlü motorun teklemeye başladığını fark etti. Arka camdan dışarı bakarken nefesi kesik kesik geliyor, bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyordu.

Araba ivme kaybediyordu. Dakikalar geçtikçe hızı azaldı, sürünmeye başladı ve sonra yolun ortasında tamamen durdu.

Eryn'in kalbi de durmuş gibiydi. Terörist arabayı sürdüğü sürece güvendeydi. Ama şimdi onun el frenini çektiğini ve karavanın boylu boyunca ilerlediğini duyabiliyordu. Mutfakta durakladı, sinsi hareketleri dehşet vericiydi. Ne halt ediyordu, kendine sandviç mi hazırlıyordu?

Ike'ın kafasının içindeki sesi bu soruyu homurdanıyor gibiydi. Onun bizzat orada olması için her şeyini, *her şeyini* verebilirdi. Verdiği mühlet sona ermek üzereydi. Çok yakında terörist kapının kilidini açacak ve...

Sonrasında olabilecekleri hayal etmeyi reddetti. Eğer bir şeyler düşünmezse, hayatı için çıplak elleriyle savaşmak zorunda kalacaktı. Ike onu bu ana hazırlamaya çalışmıştı. Ama insan gerçekten hazırlıklı olabilir miydi?

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak Ike'ın ona öğrettiği her şeyi hatırlamaya çalıştı. Aklına gelen tek şey şuydu: *Dur ve hisset, sonunda öleceksin.*

**

Taurus'un arka koltuğunda elleri kelepçeli olarak oturan Ike, sarışın FBI ajanının boynunun kesilerek açıldığını söyleyebilecek kadar cesedin torbaya konulduğunu görebiliyordu.

İtfaiyeciler dökülen benzinin üzerine köpük dökmeye giderken Jackson ceplerini yokladı, aradığını bulamadı ve arabaya geri döndü. Esmer teni sarımsı bir renk almıştı. Ike'a temkinli bir bakış fırlattıktan sonra sürücü camından uzanıp cep telefonunu buldu ve uzun bir telefon görüşmesi yapmak için arabadan birkaç metre uzaklaştı.

Ike'ın şakakları zonkluyordu. Oyalanacak zaman yoktu. Terörist Eryn'i karavanda götürmüştü. Onu *hemen* bulmaları gerekiyordu!

Sonunda Jackson'ın görüşmesi sona erdi.

Ike, ajanın dikkatini yeniden çekerek, "Çıkarın şu kelepçeleri üzerimden," dedi.

Jackson ona dalgın bir bakış attı, elini cebine attı ve arka koltuğa bir dizi anahtar attı. Sonra Ringo'yu yanına çağırdı.

Ike el yordamıyla anahtarları bulup beceriksizce kelepçelere yerleştirirken Maddox'un Ringo'ya saha ofislerinin karavandaki telefona ping atmaya çalıştığını, ancak beş mil yarıçapında sadece bir baz istasyonu olduğu için sinyalin üçgenlenemediğini söylediğini duyabiliyordu.

Ringo ellerini ceplerine sokarak, "Samanlıkta iğne aramak gibi olacak," diye mırıldandı.

"Rehine Kurtarma'ya haber verildi," diye ekledi Maddox. "Buraya bir helikopter göndermeleri otuz dakika sürer."

"Otuz dakika beklemeyeceğiz." Ike arka koltuktan dışarı fırladı. Çaresizce, sinirleri yıpratıcı bir harekete geçme ihtiyacıyla, karavanın eskiden park edildiği yeri inceledi. Ağır benzin kokusu, şu anda arsada dalgalanan köpük tarafından hiçbir şekilde hafifletilmemişti.

Şasinin altındaki Wahidi'yi hatırlayan Ike, sızıntının onun tarafından yapıldığını fark etti. Yerde duran bakır kabloya bakılırsa, karavanı ateşlendiğinde patlayacak şekilde ayarlamaya çalışmış olmalıydı. Bakışları, yerleşkeden çıkıp 33. Otoyol'a doğru hızla ilerleyen kara lekeye kaydı.

Benzin sızıntısı asfaltı eritip katran oluşturunuyordu. *Lanetleneneceğim.* Kalbi güm güm atarak döndü ve Jackson ile Ringo'ya doğru ilerledi. Yoldaki lekeyi göstererek, "Telefona ping atmamıza gerek yok," dedi. "Karavan görünür bir iz bırakmış."

Jackson bir an için ne dediğini anlamamış gibi göründü ama sonra bakışları otoyola kaydı ve sürücü koltuğuna doğru fırladı. "Hadi gidelim!"

Ike bir elini bagajın kapağına vurdu. "Önce kapıyı aç," diye buyurdu, kendisinden alınan silahları ve sırt çantasını istiyordu.

Jackson tereddüt etti.

"Yap şunu!" diye öfkelenildi. "Rehine Kurtarma ekibi buraya zamanında gelemeyecek. Elindeki bir sonraki en iyi şey benim Maddox."

Jackson Ringo'ya baktı, o da başıyla kısa bir selam verdikten sonra bagajı arabanın içinden çıkardı. Ike eşyalarını topladı ve arka koltuğa atladı. "Git," diye homurdandı.

Taurus park yerinden fırladı.

Soğuk, katı kararlılık Ike'in daha önceki telaşını bastırdı. Eryn'in şu anda ölmüş, olabilecek en korkunç şekilde öldürülmüş olabileceğini düşünmeyi reddetti. Tanrı korusun. Çok geç kalırsa içten içe ölecekti. Kesinlikle ölürdü. Sadece

Kabul edilebilir sonuç, karavanın yerinin tespit edilmesi ve teröristin yakalanmasıydı.

"Daha hızlı sür." Yemyeşil otlaklar geniş kayıtsızlıklarıyla onunla alay ediyordu.

Jackson dikiz aynasına bakarak, "Pedallar yere doğru," diye cevap verdi. "Depo bu kadar sızdırıyorken on milden fazla gitmiş olamazlar."

Otoyol 33'ten hızla çıktılar ve asfalttaki lekeyi takip ederek Green Mountain'ın yüksekliğine doğru tırmanan daha küçük, dolambaçlı bir yola saptılar.

Ike'in aklına en son terörist avladığı zaman geldi. Takım arkadaşlarının hayatları için savaşmalarını ve teker teker öldürölmelerini izlemek zorunda kalmıştı. Bundan daha korkunç bir şey olamayacağını düşünmüştü. Ama vardı. Adamları savaşçılardı, savaşmak için eğitilmişlerdi. Her biri yaralarına yenik düşmeden önce birkaç savaşçının canını almıştı. Ama Eryn savaşçı değildi. Ve ona verdiği eğitimle bile, bir erkekle boy ölçüşemezdi.

"Kim bu adam?" diye sordu, daha fazla bilgi istiyordu. "Onun hakkında ne tür bir profiliniz var?"

Jackson ve Ringo utangaç bir bakış attılar.

"Onun kim olduğunu bilmiyoruz," diye itiraf etti Ringo. "Eğer güvenli evi bombalayan oysa, şimdiden bir sivil havaya uçurdu ve Caine'i de sayarsak beş adamın boğazını kesti demektir." Sesi zımpara kağıdı gibi sertleşmişti.

"Irak'ta görev yaptım," diye ekledi Jackson. "Yaptığı işi gördüğümde bu adamın bir fanatik olduğunu anladım. Onun bir vatandaş olduğunu sanmıyorum."

Ike'in zihninde çölü andıran bir rüzgâr esti. "O halde onu öldürmemin bir sakıncası yok," dedi, sesi donuktu, yüreğinde adalet dışında hiçbir duygu yoktu.

Ringo gergin bir kahkaha attı. Jackson, Ike'a uyarıcı bir bakış fırlattı. "Benim için sakıncası yok," dedi inançla, "ama FBI'ın başka kimse olmadığından emin olmak için onu sorgulaması gerekiyor."

Ike başıyla onayladı ve cephanesini kontrol etmeye gitti. Karavana geldiklerinde en iyi yaklaşımlarını düşündü. Eryn'in neler yaşadığını hayal etmekten kaçınmak için her şeyi yapardı. Oraya gitme, diye emretti kendine. Sakın hissetme. Ama konu sevdiğin kadını kaybetme ihtimaline gelince, bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

**

Eryn'in sıçramasına neden olan bir tıkırtıyla arka odanın kapısı açıldı. Bir ip havada süzülerek ayaklarının dibine indi.

"Köpeği bağlayın yoksa onu öldürürüm," diyen terörist kapıyı tekrar çarparak kapattı.

Eryn, bir yılanı bakar gibi ipe baktı. Sonra Winston'a baktı, sivri dişlerini ve tüylerinin kabarıklığını fark etti. Ike'ın, köpeğin saldırmasına izin vermesini isteyen sesini duyabiliyordu. Winston onun tek silahıydı. Ike onu iyi eğitmişti ve terörist açıkça ondan çekiniyordu.

Ama yapamazdı. Sadık çoban köpeğinin kendisi yüzünden bıçaklanmasına izin veremezdi. Eğilip ipi alırken gözlerinden hayal kırıklığı ve korku gözyaşları fışkırdı.

Köpeğini daha yakına çekerek ipi tasmaındaki sağlam halkaya bağladı ve hem düğümün hem de tasmanın dayanması için dua etti. Sonra ipin diğer ucunu ikinci sürgülü sandalyenin tabanına doladı ve bildiği kadar güvenli bir şekilde düğümledi.

"Beş saniye," diye uyardı terörist kapıdan, "yoksa onu vurup öldürürüm."

"Bitti," diye seslendi küçük bir sesle.

Kapı bir santim açıldı. İçeri bakarken, Winston hırslayarak ona doğru koştu. İp gerilerek onu geri çekti. Bir silahın namlusu görüldüğünde, Eryn köpeğinin önüne atlayarak onu savundu. "Lütfen bunu yapmayın." Korkudan titreyen bir sesle pazarlık yapmaya çalıştı. "Ben senin düşmanın değilim. Sana asla zarar vermek istemedim."

Adamın acı dolu yumuşak kıkırdaması onu susturdu. "Sen benim düşmanımın kızıydın," diye cevap verdi. İpin köpeği zapt ettiğini görünce kapıyı daha da açtı. "Baban benim oğlumu öldürdü. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır." O zaman onu farklı bir şekilde, kederden acı çeken bir baba olarak gördü. Ama sonra bu adamın öldürdüğü Itzak'ı hatırladı. Itzak'ın da bir babası vardı. Caine'in de öyle. "Oğlun için üzgünüm," dedi, onu konuşturmaya devam ederse planlarını iptal etmeye ikna edebileceğini umarak. "Adı neydi?"

"Osman. O bir Taliban reisiydi, bir savaşçı. Gel." Parmağını ona doğru uzattı. "Dışarı çık yoksa önce köpeğini sonra da seni vururum."

Kafasının kesilmesindenense vurulmayı tercih ederdi, değil mi? Yine de onun emniyeti açtığını görünce kendini ona itaat ederken buldu, bir kurşunu bu kadar isteyerek kabul edemeyecek kadar korkaktı.

Kadın yaklaştıkça, adam onu yakaladı ve hızla kapıdan dışarı çekti. Winston öfkeden deliye döndü, ama ip onu geri çekti, sonra da kapı aralarına kapanarak Winston'ın sıkıntısını bastırdı.

Silahın sırtını dürttüğünü hisseden Eryn, kendini mutfağa doğru itilmesine izin verdi ve orada teröristin

masanın üzerine bir dizüstü bilgisayar ve bir web kamerası kurdu. Damarlarından sızan bir ürperti kanını buza çevirdi.

"Otur." Onu aletin önündeki bankın üzerine oturmaya zorladı. Solgun yansımasının ekrana sıçradığını görünce irkildi. "Bak! Otuz binden fazla Müslüman senin idamını izlemek için giriş yaptı," dedi sevinçle. "Öğrencilerim İslam'ın beşiğini düşman işgalcilerden geri alırken, seninki birçoğunun ilki olacak."

Silahı karşı tezgâhtaki açık evrak çantasının içine bıraktı ve elini kadının saçlarına götürdü. Caine'i öldürdüğü bıçak yeniden ortaya çıktı ve boğazına bastırırken gözlerinin önünde parladı.

Eryn çılgınca çırpındı ama daha önce hiç yaşamadığı dozdaki dehşet, gücünü emdi ve çabalarını bir çocuğunki kadar güçsüz hale getirdi. Sadece saçlarından tutarak onu kontrol altına almayı başardı ve web kamerasının önünde oturmaya zorladı.

Bir tuşa bastı ve program çekime başladı. Adamın ağzından Arapça sözcükler dökülürken, kadın adamın kutsal kitap okuduğunu fark etti. Adam aniden İngilizceye geçerek az önce söylediklerini tercüme etti.

"Allah'a karşı savaş açanların ve İslâm milletini bozgunculuğa uğratanların cezası, ancak öldürülmeleri, yahut çarmıha gerilmeleri, yahut el ve ayaklarının çaprazlama kesilmesi, yahut da yeryüzünden sürülmeleridir. İşte onların dünyada da ahirette de alçalmaları böyle olacaktır. Onlar için korkunç bir azap vardır!"

Yüce Tanrım, diye düşündü Eryn. Bu şekilde ölmek istemiyorum. Şimdi değil. Bu şekilde değil. Uğruna yaşayacak bu kadar çok şeyim varken olmaz.

"İşte orada!" Ringo tepelerindeki ağaçların arasından geçen yolu işaret ederek bağırdı.

Jackson onu çoktan görmüştü. Mobil Komuta Merkezi'nin gümüş gövdesini başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Eski SEAL, "Bizi ifşa etmeden olabildiğince yaklaş," diye talimat verdi.

"Anlaşıldı." Jackson yaklaşmasını yavaşlattı.

Yetkinin kimde olacağına dair açık bir tartışma yapılmamıştı. HRT birkaç dakika önce hâlâ yirmi dakika uzaklıkta olduklarını bildirdiğinde Jackson Ringo'ya bakmış, o da yüzünü buruşturup başını sallamıştı. Başparmaklarını kışklarına sokup oturmayacaklardı. Calhoun'un uzman becerilerini işe koşacaklardı. Bu da tam olarak ne yapmalarını söylediye onu yapmak anlamına geliyordu.

"Tam burada," dedi eski SEAL ve Jackson onları araçlarını gizlemek için bir çobanpüskülü çalışının yanına çekti. "Maddox beni takip ediyor. Ringo, yalnız olmaması ve birinin bizi geçmesi ihtimaline karşı elli adım geride dur. Silahları kontrol edin," diye ekledi Calhoun.

Adamın odaklanmasında son derece ilham verici bir şey vardı. Eryn yukarıda, kafasını kesmeye niyetli bir fanatiğin pençesindeydi ve eski SEAL onlara mermilerini ve yedek şarjörlerini saydırıyordu. "Hadi gidelim. Sessiz olun."

Araçtan atladılar, yolun karşısına geçtiler ve ormandan hızla ve gizlice MCC'ye doğru ilerlediler, ölü bir farenin bağırsaklarını çıkaran bir kerkenezi ürküttüler. Kerkenez kanat çırparak uzaklaşırken Calhoun Ringo'ya caddeye doğru gitmesini işaret etti. O ve Jackson yokuş yukarı ilerleyerek karavandan bir taş atımı uzaklıktaki bir kayaya ulaştılar.

Jackson kendini Irak'a geri dönmüş, bir isyancı kalesine gizlice yaklaşıyormuş gibi hissetti. Kalbi adem elması bölgesinde bir yerde çarpıyordu. Tüm bu olanlardan sonra

askeri harekata katılmış olsaydı strese karşı aşılanmış olacaktı. Ama hiçbir şey aynı şekilde iki kez gerçekleşmezdi.

"Bilmen gereken bir şey var," diye soluk soluğa söylendi, daha hızlı yürüyen Calhoun'a ayak uydurmak için kendini zorlamıştı. "MCC'nin kurşun geçirmez olduğu söyleniyor ama biz hiç test etmedik. Bütün pencereler hava geçirmez. İçeri girmenin tek yolu ön kapıdan geçiyor, o da hem anahtar hem de parmak izi taraması gerektiriyor."

Calhoun ona sertçe baktı. "Anahtarınız var mı?"

"En son Caine'in elindeydi. Terörist almış olmalı. Ama elektronik tuş takımını vurabiliriz, bu da manyetik kilidi açabilir. Ya da kalıcı olarak kilitleyebilir." Bu durumda, mahvolurlar.

Eski SEAL gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Karavanın düzenini tarif et," dedi düz bir sesle.

Jackson içeriği olabildiğince hızlı ve kısa bir şekilde tarif etti.

"Sen kilide ateş et," dedi Calhoun, kilidin tutukluk yapma ihtimalini göz ardı ederek. "Sen beni korurken ben önden gideceğim. Sen sağı temizle, ben solu temizleyeceğim."

Jackson, "İçeride ateşlenen herhangi bir kurşunun sekebileceğini unutmayın" diye ekledi. "Teröristi öldürmeyin."

"Bunu duydun mu?"

Jackson, Winston'ın içeride sertçe havladığını duyabiliyordu. RV.

"Şimdi," diye homurdandı SEAL, saklandıkları yerden fırlayarak.

Jackson onun peşinden koşarak gölgesini kovaladı. MCC'nin arkasına. Jackson biyometrik kilide art arda kurşunlar sıkarken Calhoun kapının yanında bekledi, parçalar uçtu, kıvılcımlar sıçradı.

İçeride Eryn çığlık attı, bu ses Jackson'ın adrenalininini yükseltti. Calhoun kapıyı açmaya çalışırken boş şarjörünü bırakıp tabancasına yeni bir şarjör taktı. İkisini de dehşete düşüren bir şekilde, kapı yerinden oynamadı.

"Lanet olsun!" Calhoun omzunu kapıya attı ve kilit bir gümbürtüyle açıldı. Kapıyı açarken neredeyse menteşelerini sökecekti, çömeldi ve içeri daldı. Onu korumanın tek yolu gökyüzüne ateş etmektir.

Ike, hedefini takip eden ısı güdümlü bir füze gibi Eryn'e odaklandı. Ama eğitim, Maddox sağ köşeyi temizlerken onun da önce sol köşeyi temizlemesini gerektiriyordu. Ancak o zaman onları bekleyen dehşet verici görüntüyü özümsemesine izin verdi.

Tiksintisi, sonuçlarını hiç düşünmeden düşmana doğru uçmak istemesine neden oldu. Kendini dizginledi ve Maddox'a yaşayan kâbusta kendisine katılması için yer açmak üzere yana kaydı.

Terörist Eryn'i tutsak almış, kanlı bir kolunu boynuna dolamış, bir bıçağı çenesine dayamıştı. Ike kanın kendisine ait olduğunu düşündü ama sonra adamın ön kolunda delikler gördü ve Winston'ın onu ısırmış olması gerektiğini anladı. *Hooyah!*

Teröristin bir yanında bir dizüstü bilgisayar ve web kamerası, diğer yanında ise içinde *Kuran'ın* bir kopyası ve dokuz milimetrelik bir tabanca bulunan açık bir evrak çantası duruyordu. Eryn'e dönüp bakan Ike, bıçağın üzerinden teröristin eline doğru kayan ince bir kan çizgisi görünce dehşete kapıldı.

Yüzü kül rengiydi, gözbebekleri büyümüştü. Şok geçiriyor gibi görünüyordu ama -Tanrım sana şükürler olsun- hâlâ hayattaydı ve Ike da tam olarak böyle kalmasını istiyordu.

"FBI!" Maddox duyurdu. "Kadını serbest bırakın ve geri çekilin."

Ike sol eliyle kolunun altındaki Python kılıfını çıkardı. Teröristin alnına nişan aldı.

tüfeğini indiriyordu. Bu mesafeden ateş etmek, Python'la bile olsa, gri maddeyi karavanın her tarafına sıçratırdı. O pisliği öldürmemesinin söylenmiş olması ne utanç vericiydi.

Maddox tekrar denedi. "Şimdi teslim olun ya da vurulun."

Terörist yanağını Eryn'in yanağına yaklaştırdı ve onun arkasında küçüldü. "Birlikte öleceğiz," diye tahmin etti doğaüstü bir sakinlikle.

"Cehennem gibi," diye homurdandı Ike. Silahın emniyetini kapattı.

"Yapma," diye uyardı Jackson nefesinin altından. "Onu indireceğim."

Daha iyi bir açısı vardı ama terörist hareket ederse, Eryn kendisi için olan kurşunu yiyebilirdi. "Bekle," diye yalvardı Ike. "Eryn." Ona doğrudan, umutsuzca hitap etti. "Dinamikleri değiştir." Eğer Eryn vurulursa, kendini asla affetmeyecekti.

Gözlerinde tanıma titreşti. Parmakları teröristin kollarında esnedi. "Hatırladın mı?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı.

Umut, Eryn'in sinir sistemine ana ilaç gibi etki ederek onu uysallaştıran korkuyu geri püskürttü. Ike'ın ondan ne yapmasını istediğini biliyordu.

Çenesine saplanan bıçak ucunu görmezden gelerek, kafasının içindeki hareketleri sıraladı. *Şimdi!*

Her adımı toplayabildiği tüm hassasiyet ve güçle gerçekleştirirken zaman yavaşlıyor gibiydi: çekiştir, nefes al, bük, süpür, bük, çek.

Evet!

Kendini kurtarır kurtarmaz büyük bir *patlama* sesi kulaklarını çınlattı. Terörist acı içinde çığlık attı. Koyu kırmızı bir leke

Yanında dizlerinin üzerine çökerken kalçasında çiçek açmıştı. Kadın mutfak dolaplarına doğru tökezledi, adrenalın vücuduna hücum etti.

Teröristin silahı hemen yanındaki açık evrak çantasında parlıyordu. Eryn silahı kaptı, döndü ve ona doğrulttu. Kulaklarında silah sesinden kalan uğultunun üzerine, Ike'ın silahı indirmesini söyleyen sesini net bir şekilde duydu.

"Sen!" diye öfkelenildi, dikkati tamamen teröristin üzerindeydi. "Seni acınası adam müsveddesi. Itzak ve Ajan Caine'i öldürdün. Babalarının da onları sevdiğini düşünmüyor musun? Sen sevmiyor muydun?"

Bir eliyle yaralı bacağını, diğer eliyle bıçağını kavrayan terörist anlamsızca ona baktı. "Vur beni," diye yalvardı, yakalanmaktan korktuğu belliydi.

"Onu dinleme, Eryn." Bu kez Jackson'ın sesiydi ve sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Onu vurursa hapisten kaçmasından korkmasına gerek kalmazdı, değil mi? Bu mesafeden ıskalamazdı da.

"Yap şunu," diye yalvardı terörist, gözleri çaresizlikle dolup taşıyordu.

İntikam arzusu içini yakıp kavradı ve ellerini sıkılaştırdı. Ama sonra onu öldürmenin kendisini de onun gibi yapacağını fark etti. "Hayır." Dehşet içinde başını salladı. "Ben senin gibi değilim," diye ısrar ederek silahını indirdi.

Terörist hüsrana dolu bir kükreyle elindeki bıçağı çevirdi ve beklenmedik bir şekilde kendi göğsüne sapladı.

Eryn'in bacakları şoktan iki büklüm oldu. Adamın yere yığılmasıyla aynı anda Eryn de dizlerinin üzerine çöktü ve onun hemen yanında yere kapaklandı. Bıçağı tekrar çekerken boğazından bir homurtu koptu. Kan bir çeşme gibi fışkırdı. Eryn bir alarm çığlığıyla Ike'ın bacaklarına çarparak kaçtı.

Onu hızla ayağa kaldırdı. Onu kollarına alarak, yarayı havluyla kapatmak için sarsılan teröristin yanına inmiş olan Jackson'ın yanından geçirdi.

Ike arkasına bile bakmadan Eryn'i karavandan güneş ışığına taşıdı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ike'in boynunu, daha küçük bir adamı boğabilecek bir şekilde kavrayan Eryn, hayretle bakir çevresine baktı. Böylesine korkunç bir deneyim burada, bu bozulmamış manzarada nasıl yaşanabilirdi?

Yükselen ağaçlar yeşilin her tonundan bir gölgelik oluşturunuyordu; onun ötesindeki gökyüzü derin, serulean mavisiydi. Benzin kokusu bile dağ havasının taze saflığını ya da sevdiği adamın tanıdık kokusunu bastıramıyordu. Karavana hücum eden Ringo'nun yanından onu sözsüzce geçirdi ve yolun karşısına geçerek diğer taraftaki bank büyüklüğünde bir kayanın üzerine indirdi.

"Bir bakayım," dedi, boynundan aşağı kan sızan yarığı incelerken. Bir sonraki anda tişörtünün alt kısmını yırtmaya başladı.

"Hissetmiyorum bile," diye onu rahatlattı, parmaklarındaki alışılmadık titreme karşısında şaşırmıştı.

Ike belli ki sarsılmıştı, buğulu gözleri yanlış gitmiş olabilecek her şeyi yansıtıyordu.

"Sorun yok," diye ona güvence verdi. "Beni kurtardın, Ike."

Kadının sözleri adamın gözlerini öfkeyle kırıştırtmasına neden oldu. "Kendini kurtardın," diye ısrar etti ve saçlarını yüzünden çekerek düzeltti. "Söz veriyorum bir daha asla kurtarmak zorunda kalmayacaksın," diye ekledi.

Sözcükler öylesine ciddiyetle söylenmişti ki, kız bunların özel bir anlamı olduğunu sezdi, ama tam o sırada Winston onlara doğru fırladı ve kıza ne söylediğini çözecek zaman bırakmadı.

Yani. Köpek kendini Eryn'in üzerine attı, yüzünü yaladı ve dizginlenemez bir sevinçle havladı.

"Oh, Winston." Ona şiddetle sarıldı, yara almadan kurtulduğu için minnettardı.

Sonunda Ike köpeği aşağı çekti. Hızlıca kulaklarını ovuşturdu. "O kötü adamı ısırdın, değil mi? Aferin oğlum."

Winston'ın sadakatinin anısı, Eryn'i sakinleştiren son şok izini de çözdü. Eryn gözyaşlarına boğulurken, Ike onu göğsüne çekti ve sıkıca sarıldı.

Yaklaşan bir helikopterin takırtısı onu kendini toplamaya zorladı.

"Rehine Kurtarma," diye bağırdı Ike gökyüzünü tarayarak.

Endişe, Eryn'in yeni keşfettiği memnuniyeti delip geçti. "Şimdi ne olacak Ike?" Kollarını onun etrafında kilitli tuttu.

"Sanırım bu onlara bağlı," dedi.

"Seni suçlamayacaklar, değil mi?" Omuz silkti.

"Endişelenmiyorum."

Tam o sırada, tanıdık, siyah bir helikopter ağaç tepelerinin üzerinden süzülerek kırılğan gölgelikleri rahatsız etti.

Her şey bitti, Eryn fark etti. Başarısızlıkla sonuçlanan kaçırılma olayıyla başlayan kâbus nihayet sona ermişti. Yine de her şey çok tedirgin hissettiriyordu. Artık Ike'ın korumasına ihtiyacı olmadığına göre, Ike'la aralarında ne olacaktı? Ike'ın esrarengiz bakışlarıyla karşılaştığında ona yalvardı, "Benimle kal."

Başının üstüne kondurduğu öpücük onun tek güvencesiydi. Ama şu anda alabileceği her şeyi alacaktı.

Araba alarminin sesi Eryn'i irkiltip uyandırdı. Başını Ike'ın göğsünden kaldırdığında, kendini ona yaslanmış bir şekilde buldu.

Jackson Washington, D.C. şehir merkezindeki tek yönlü bir caddede park halindeyken Taurus'un arka koltuğunda oturan Winston, yolcu camını buğulandırmıştı.

"Buradayız," diye mırıldandı Ike, tişörtündeki ıslak noktaya hayıflanarak bakarken.

"Özür dilerim." Ama nerede olduğunu anlayınca üzüntüsü unutuldu. Washington Saha Ofisi, 4. Cadde ile G Caddesi'nin köşesindeydi. Georgetown'daki evinden o kadar da uzakta değillerdi.

Sorgulama bittikten sonra eski hayatına dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu. İnfazını izleyen sözde öğrencilerden birinin teröristin bıraktığı yerden devam etmeyeceğinin bir garantisi var mıydı? Dahası, eski hayatı geçen ayın iniş çıkışlarından o kadar uzak görünüyordu ki, hiçbir şey olmamış gibi nasıl geri döneceğini merak ediyordu.

Jackson, Winston için camları kırdı. "Sadece kısa bir süre kalacağız," diye söz verdi.

Bir eliyle Ike'a, diğer eliyle de Ringo'nun karavandan aldığı çantasına tutunarak, cevap alma umuduyla kalabalık caddeyi geçti.

Kırk beş dakika sonra Müdür Bloomberg'in telefonu çaldı ve bilgilendirme görüşmesi yarıda kesildi.

Eryn, Ike'ın koruyucu bakışlarıyla karşılaştı ve zayıf bir gülümsemeyi başardı. Bloomberg olayları ayrıntılı bir şekilde anlatması için ısrar etmiş, onu hayatının en kötü gününün her saniyesini yeniden yaşamaya zorlamıştı. Asıl istediği bu kâbusu geride bırakıp geleceğe odaklanmaktı; kendisi ve Ike için bir geleceğe.

"Devam et ve onu yukarı gönder," dedi Bloomberg. "Baban burada," diye anons etti, aniden tedirgin görünüyordu. Kadın

Bloomberg'in babasının kendisini FBI korumasından çıkarma girişimlerine daha önce direndiğini hatırlattı.

"Öyle mi?" Eryn, yüzü bir anda ifadesizleşen Ike'a baktı.

Bloomberg masasından kalktı, görünüşe göre işleri toparlamaya hevesliydi. "Bayan McClellan, Büro adına lütfen özürlerimizi kabul edin." Masasının etrafında dönerek ona elini uzattı. "Yakında bunun nasıl olduğunu tam olarak öğreneceğiz ve bir daha tekrarlanmamasını sağlamak için akla gelebilecek her türlü adımı atacağız," dedi içtenlikle. Ike'a hafifçe başını sallayarak elini bıraktı ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtığı anda, elini kaldırmış kapıyı çalmak üzere olan General McClellan'ı görünce irkildi.

"Baba!" Eryn kendini babasına atmak için odanın diğer ucuna fırladı. Kalın kolları onu sımsıkı kavradı ve içindeki havayı dışarı çıkardı.

"Tatlım."

Ike, Stanley McClellan'ın ıslak bakışlarını Eryn'in başının üstünden geçerken yakaladı. Adamın mavi gözlerinden yansıyan duygular, kendi hantal duygularının aynadaki görüntüsüydü.

"Ike." Komutan ona elini uzatırken minnettarlık yüz hatlarını yumuşattı. "Nasılsın evlat?"

Onlara katılan Ike kendini büyük bir grup kucaklaşmasının içinde buldu. Takım arkadaşlarının buna şahit olmamasından memnundu ama Stanley'nin affını kazandığını bilmek iyi hissettiriyordu.

Eryn geri çekildi, gözleri sulanmış, burnu pembeleşmişti. "Eve döndün baba!" diye hayret etti.

"Elbette eve geldim. Lanet isyancılar tatile çıksaydı haftalar önce burada olurum." Zeki bakışları

aralarında. "Ee, askerim sana nasıl davranıyor şekerim?" diye sordu kızına.

Yüzünü kaplayan kızarıklık Ike'in halının içinde eriyip gitmesine neden oldu. Ona nasıl *davrandığını* bundan daha iyi belli edemezdi.

"İyi," dedi parlak bir sesle. "Bana ateş etmeyi ve kendimi savunmayı öğretti."

Babası Ike'in şaşkınlığını görünce kıkırdadı. "Daha azını beklemiyordum," diye onu temin etti.

Ike sessiz bir rahatlama nefesi aldı.

Sonunda Komutan, mutlu kavuşmalarını izleyen iki FBI ajanını fark etti. Kucaklaması hafifledi. Bloomberg'e soğukkanlı bir baş selamı göndererek, "Evet Alan," dedi. "Bu dava yüzünden iyi bir adam kaybettiğinizi duydum."

Bloomberg kendini sert bir şekilde tutarak, "Yaptık," diye onayladı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diye mırıldandı Stanley. "Muhtemelen bunu askerime bırakmalıydım," diye ekledi Ike'in sırtını sıvazlayarak.

Bloomberg, Ike'a küçümseyen bir bakış fırlattı ve hiçbir şey söylemedi.

"Bu kadar bürokrasi yeter. Kızımın bir doktora görünmesi gerekiyor." Ayrılmak için Eryn'i yanına çekmeye başladı ama sonra aniden geri döndü. Jackson'a, "Sanırım onun köpeği arabanda," dedi.

Jackson gülümseyerek arabasının anahtarlarını havaya kaldırdı ve salladı. İzin almak için Bloomberg'e bakarak onları kapıdan dışarı kadar takip etti.

Ike, Stanley'nin Eryn'e asansöre kadar eşlik ederken, "Dışarıda bekleyen bir şoförüm var," dediğini duydu.

"Nereden geldin? Beni nasıl buldun?"

"Quantico. Rehine Kurtarma Ekibi içinde ölü bir teröristle iniş yaparken oraya vardım. Özel Ajan Ringo seni nerede arayacağımı söyledi. Olanlar hakkında beni bilgilendirdi." Asansörde duraklayarak Eryn'i bir kez daha hararetle kucakladı ve yüzünü onun saçlarına sakladı.

Onları izlerken Ike kendine olan güveninin sarsıldığını hissetti. Eryn'i babasının sevdiği gibi, tamamen ve bütünüyle sevebileceğine dair hiçbir şüphe yoktu. Çocukken kendisine pek şefkat gösterilmemiş olabilirdi ama nasıl sevileceğini biliyordu. Teams'e olan bağlılığı sona erdiğinde, Eryn'e hak ettiği tüm istikrarı verebileceğini biliyordu.

Ama geçmişle barışması zaman alacaktı. Okyanusun öbür ucunda teröristleri temizlerken onun ihtiyaçlarını karşılayamazdı, böylece bir daha asla korku içinde omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacaktı. Sevgiye bu kadar alışmış bir kadının aylarca yoksun kalmasını da bekleyemezdi. Kadın zaten ona hak ettiğinden fazlasını vermişti. Ondan kendisini beklemesini istemek çok fazla olurdu.

Amacına hizmet etmişti. Aralarındaki her şey bitmişti. Kalbi bu düşünceyle kurşun gibi oldu.

Stanley kızarmış gözlerle başını kaldırdı ve Ike'ın acı dolu bakışlarını yakaladı. "İyi iş çıkardın, Ike," dedi ona kısık sesle. "Gerçekten iyiydin."

"Teşekkür ederim, efendim."

"Beyefendiye gerek yok," diye iğneledi Stanley. "Sen artık bir sivilsin, değil mi?"

Ike gözlerini ona dikti.

Stanley kaşlarını kaldırarak, "Tabii tekrar içeri girmek istediğini fark etmediysen," diye ekledi.

Eryn keskin bir nefes alarak babasının kucağından çekildi ve onun cevabına tanık oldu.

Ike ona bakmaya cesaret edemiyordu. Stanley onu tam da yerine oturtmuştı, orospu çocuğu.

Yine de kararını çoktan vermişti, o halde kararını gizlemenin ne anlamı vardı? Eryn gerçeği ne kadar çabuk öğrenirse, eskiden yaşadığı hayata o kadar çabuk dönebilirdi. Geçen yıl Beşinci Takım'ı terk etmesi onu bir asker kaçağı ve ölen yoldaşlarının anısına ihanet eden biri yapmıştı. Eğer geri dönmezse, her zaman Cougar'ın düşündüğü gibi bencil bir piç olacaktı. Kendini affettirmenin tek bir yolu vardı.

"Tekrar içeri girmek istiyorum, efendim," diye sessizce onayladı.

Yirminci Bölüm

Eryn kendini neşelendirmeye çalıştı. İşte buradaydı, Georgetown'daki konağında dünyada en çok sevdiği iki adamla birlikte Tayland yemeği yiyordu. Evin lüksleri etrafını sarmıştı. Ama Ike'ın şok edici bir şekilde orduya geri dönmek istediğini açıklaması, onun mutluluğunu çalmıştı.

Elindeki *tom yum* fincanını bir kenara iterek babasına, "Ne zaman dönmen gerekiyor?" diye sordu. Her iki adamın da aynı anda gideceği düşüncesi onu umutsuzluğa sürüklemekle tehdit ediyordu.

"Değilim," diye cevap verdi beklenmedik bir şekilde. "Komutanlıktan istifa ettim, tatlım."

Eryn ona baktı. "Sen ne?"

"Pentagon'da çalışacağım," diye ekledi, "Başkan'a ve Genelkurmay Başkanı'na danışmanlık yapacağım. Umarım kendi yerimi ararken burada kalmamın bir sakıncası yoktur?"

Ike'a baktı ve onu *pad thai*'sini karıştırırken buldu. "Tabii ki hayır." En azından tamamen terk edilmeyecekti. "Umarım bunu sadece benim için yapmamışsındır, baba."

"Hayır, hayır." Kendi eriştesini döndürdü. "Deniz Kuvvetleri'ne otuz yılını verdim; bu yeterince uzun bir süre. Kızımın ve torunumun tadını çıkarma zamanı."

Bakışları kendisine bakmayan Ike'a kaydı. Keşke o da babası gibi hissetseydi.

Babası nazikçe, "Bir alışma dönemi olacağının farkındasın," diye ekledi.

Halka açık yerlerde tekrar tek başına yürümenin getireceği özgüveni düşünen Eryn sertçe yutkundu. Ike'ın, onu takip eden günler ve haftalar boyunca yanında olmasını ummuştu.

ile. Ama babası bunu yapmak için buradayken, onu hemen savaşa katılmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

Boş yemek kutularına uzandı ve onları masadan kalkmak için bir bahane olarak kullandı. "Hemen doneceğim," dedi ve kendini toparlamak için mutfağa doğru kaçtı.

Sallanan kapıdan geçtikten sonra kartonları çöpe attı ve elleriyle kızarmış yüzünü yelpazeleyerek gözyaşlarını kurutmaya çalıştı. Yollarını ayırma zamanı geldiğinde Ike'a tutunmayacağına söz vermişti ama...

Bakişları mutfak raflarındaki parlak boyalı seramiklere takıldı. Annesinin Amerika'da daha iyi bir tıbbi tedavi grebilecekken neden Ürdün'de yaşamayı seçtiğini birden anlamıştı. Kendisini kocasından ayıracak bir okyanus düşüncesi ona çok ağır gelmişti, özellikle de birlikte geçirecekleri zamanın azaldığını bildiği halde.

Eryn de Ike için aynı şeyleri hissediyordu ve önlerinde hâlâ koca bir hayat vardı.

Babasının masadan kalkmaya başladığını duyunca, kendini acısından sıyırdı ve ona tatlı ikram etmek için aceleyle yemek odasına geri döndü. Ama Ike ile onu yalnız bırakmak için bariz bir manevrayla, karnının ağrıdığını söyleyip merdivenlere yöneldi.

Ike hiç konuşmadan masayı toplamaya başladı. Eryn de ona katıldı ve onu mutfağa kadar takip ederek tabakları çalkalayıp artıkları alttan alta gerginlikle dolu bir aşınalıkla kaldırdılar.

"enem nasıl?" diye sordu sonunda, bir bulaşık bezine uzanarak.

"Lidokainin etkisi geçiyor," diye itiraf etti. Teröristin bıçağının açtığı kesiği kapatmak için birkaç dikiş atılması gerekmişti.

Adam öyle derin bir iç çekti ki, kız pişmanlığının sebebinin çenesi mi olduğunu yoksa nihayet geleceği mi konuşacaklarını merak etti.

"Dinlenmelisin," dedi, konuyu açmadan. "Ben kanepede yatarım."

"Ike, konuşmamız gerek," dedi.

"Hadi ama Eryn. Zaten berbat bir gün geçirdin."

Adamın cevabı hiç de cesaret verici değildi. "Ben iyiyim," diye ısrar etti, bu tartışmayı geride bırakmaya kararlıydı. "Neden geri döndüğünü anladığımı bilmeni istiyorum, Ike." Doğrudan konuya girdi. "Anlıyorum. Takım arkadaşlarını terk etmiş, onlara sırtını dönmüş gibi hissediyorsun." Sertçe yutkundu, onu kararından vazgeçirmeye çalışmamaya kararlıydı. "Bunu anlıyorum. Sadece seni bekleyeceğimi bilmeni istiyorum-"

"Yapma," diyerek onun sözünü aniden kesti.

Bu sert söz karşısında gözlerini kırptırdı. Onu tekrar görmek istemiyor muydu? Paylaştıkları şeyi nasıl bırakıp gidebilirdi? "Ne demek istemiyorsun?"

Hay sikeyim. Ike bulaşık bezini bir kenara fırlattı. Eryn'in gözlerindeki acı onu öldürüyordu çünkü şimdi bunun nedeni kendisiydi. Kendi iyiliği için gitmesine izin verdiğini göremiyor muydu? Tek parça halinde dönüp dönmeyeceğini bilmeden, kendini hak ettiği sevgiden mahrum bırakarak neden ayrılık işkencesine katlansındı ki? "Beni beklemeni istemiyorum," diye homurdandı, dudaklarını yalana zorlayarak.

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Neden olmasın?" diye bağırdı.

"Bir sürü sebep var."

"Adlarını söyle."

"Öncelikle, geri dönemeyebilirim."

"Yapacaksın!" Kenarları yakaladı açık ceketinin ve onu sarstı. "Yapacaksın, Ike! Yapma! Bunu söylemeye cüret onu et!" Ama Yüzü korkudan bembeyazdı.

"Hadi, Eryn." Gitmeyi reddetti listeden aşağı. "Ben değil ihtiyacınız olan şey." Doğrudan asıl nedene geçti. "Ben sadece bir sürü sorunu olan ve gerçekten iyi nişan alan bir orospu çocuğuyum. Benden daha iyisini yapabileceğini biliyorsun. Hayatını benim için boşa harcama."

"Bana ne yapacağımı söyleme!" diye tersledi, onu eğlendirmekte asla başarısız olmayan alıngan tarafını göstererek. "Bu benim hayatım. Ve ben seni bir ziyan olarak görmüyorum!"

Her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da kadının inatçılığı onu memnun ediyordu. Belki de ondan kendisini beklemesini istemeliydi. Birdenbire onu öpmek, ona sarılmak, tutkulu tatlılığının tadını bir kez daha çıkarmak istedi.

Ağzını onunkine yapıştırdı ve oda yavaşça dönmeye başladı. Düelloya tutuşan dilleri arasındaki sürtünme, çaresizlikle dolu bir arzuyu ateşledi. Onun yumuşaklığına karşı sertleşti.

"Benimle seviş Ike," diye yalvardı onun ruhunu emen öpücükleri arasında.

Böyle bir hareket sözlerini boşa çıkarabilirdi. Yine de onun tutkusunun hatırası, kavurucu sıcağı, soğuk rüzgârları ve gelecek olan sinir bozucu tehlikeyi atlatmasını sağlayabilirdi.

Onu gözünü kırpmadan tezgâha yasladı ve daha yüksek bir yere koymak için kenara kaldırdı. Orada bacaklarını ona doladı ve giydiği elbisenin etekleri kalçalarının üst kısımlarına kadar indi. Şeftali dantelinin bir anlık görüntüsü kalbini turbo sürüşe geçirdi.

Her zaman olduğu gibi, kendini onun tadında, dokusunda kaybettikçe etrafındaki şeyler azalıyor gibiydi. Kalbi bir piston gibi zıplarken, onun kalçalarının arasındaki buharlı yarığı aradı. Eryn kıpırdandı, ıslaklığına ulaşmak için külotunun altına girdiğinde dokunuşuna karşı hevesle bastırdı.

Onu son bir kez daha sahiplenmek için yanıp tutuşan bir ihtiyaçla fermuarının düğmelerini çözdü ve ereksiyonunu serbest bıraktı. Kalçalarını tezgâhın kenarına çekerek külotunu kenara itti ve körü körüne onun ateşine daldı, cesaret çığlıklarını yakıcı bir öpücükle bastırdı.

Daha derine itti, onu kabaca kendine çekti. Eryn'in yanıtı da aynı derecede şiddetliydi. Ellerini arkasındaki tezgâha dayadı, bacaklarını onun etrafında kenetledi ve kendini onun boyuna doğru sürükledi. Mutfaktaki tek ses onların düzensiz nefesleri, Eryn'in boşuk inlemeleri ve gerilen bedenleri arasındaki nemli sürtünmeydi.

Ike onun sağ göğsünü kavrayan elinin altında kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. Sertleşmiş bir meme ucunu okşayarak onu serbest kalması için teşvik etti ve oraya kendisinden önce varması için dua etti.

Korunmasız seks yaptıklarını fark ettiğinde, beyaz bir sıcaklıkla yanıp kül olmanın eşiğine gelmişti.

Ah, kahretsin! Ama duramadı. Eryn'in tutuşu sıkılaşmıştı. Onun coşkuyla gerildiğini hissedebiliyordu. Şu anda ağzını kapatmazsa, babası kesinlikle duyacaktı.

Ağzının içine doğru haykırdı, sıkı duvarları onun etrafında o kadar tatlı bir şekilde kasıldı ki, yenik düştü, dizleri neredeyse içinden patlayan beyaz sıcak zevkle bükülüyordu. Kendini onun derinliklerine bıraktı.

Tekrar düşünebildiğinde aklına gelen ilk şey, "Seni bencil köpek" oldu. Onu hamile bırakırsa hayatına nasıl devam edecekti?

Bağlantıyı kopararak lavabonun yanındaki kâğıt havlulara uzandı, bir avuç koparıp ona doğru fırlattı. "Özür dilerim," dedi.

diye mırıldandı, onun tezgâhtan inip elbisesini düzeltmesini izlerken yüzü pembeleşmişti.

Kendini aşağılık bir pislik gibi hisseden Ike, kendini toparladı. Az önce Eryn'i, onlar için umut olduğunu düşünmesi için kandırmıştı. Eryn'in gözlerini gerçeğe açmak için bir şeyler yapmalıydı. Ama ne yapmalıydı?

Tam o sırada Eryn aralarındaki boşluğu kapattı. Kollarını ona dolayarak yanağını onun göğsüne yasladı ve içini dipsiz bir özlemle doldurdu. "Beni seviyor musun Ike?" diye fısıldadı başını kaldırarak. Gözleri zarif bir mavilikteydi, dudakları onun öpücükleriyle şişmişti.

Kahretsin. Onun gözlerinin içine bakıp düpedüz yalan söyleyemezdi. Ama bir yıl boyunca her gün hayatını tehlikeye atacak bir adam için onu aylarca, hatta yıllarca beklemeye de mahkûm edemezdi.

"Yarın seni bir yere götürmek istiyorum," dedi ani bir fikirden esinlenerek.

"Nerede bu?" Sesi, sorusunu görmezden geldiği için incindiğini yansıtıyordu.

"Walter Reed Hastanesi."

Kaşlarını çattı. "Orada tanıdığın biri mi var?"

"Baban gözcüm Spellman'ın orada olduğunu söyledi."

"Seninle birlikte içi boş bir kütüğün içine saklanan kişi," diye hatırladı ve ne kadar dikkatli dinlediğini kanıtladı.

"Evet. Ben ayrıldıktan sonra bir mayına bastı."

Burnunun üzerindeki çiller daha da belirginleşti.

"Benimle onu ziyarete gelir misin?" diye ısrar etti.

"Tamam," dedi. İsteksizce onu serbest bıraktı, vücudundaki her çizgi reddedilmenin acısını yansıtıyordu.

Onu geri çekmemek ve "*Deneyebiliriz bebeğim*" dememek için elinden geleni yaptı. *Elimden geleni yapacağım*. Ama sonra onun kendisini beklediğini, geceleri yatağında yalnız yattığını, güvenliği için dua ettiğini, korku içinde haberleri izlediğini hayal etti ve kararlılığı sertleşti. Kesinlikle hayır. Geçtiğimiz ay yeterince acı çekmişti. Bir daha asla Terörle Savaş hakkında düşünmesini istemiyordu. Bu onun işiydi.

"Kanepeye bir battaniye ve yastık bırakacağım," diye mırıldanarak salona doğru döndü.

"Teşekkürler." Ama Eryn'den ayrılmanın acısı ve gelecekle ilgili korkuları arasında uyuyabileceğinden şüpheliydi.

"Sabah görüşürüz," diye ekledi inatçı bir tavırla.

Ondan o kadar kolay vazgeçmeyeceğini anlayınca hem sevindi hem de dehşete kapıldı. Ama Spellman'ı görüp başına neler gelebileceğini anladığında fikrini değiştirecekti. Buna güveniyordu.

**

Walter Reed Askeri Tıp Merkezi, geniş, ışıltılı koridorları ve modern sanat eserleriyle zevkli bir şekilde döşenmiş devasa bir hastaneydi. Ama yine de hastane gibi kokuyordu ve Eryn'e hayatının korkutucu bir dönemini hatırlatıyordu. *Artık daha güçlüyüm*, diye hatırlattı kendine.

Yine de, Ike'la birlikte Spellman'ın kapısını çaldıklarında endişesini bastıramadı. Ike'a baktığında yüzünde korku değil, sadece kararlı bir ifade gördü.

"İçeri gelin," diye seslendi güçlü bir ses.

Ike uzun süreli rehabilitasyona ihtiyacı olan hastalar için tasarlanmış bir daireye girdi. Spellman'ın birkaç uzvunu kaybettiği konusunda onu uyarmıştı; yine de Eryn gördüğü şeye hazırlıklı değildi: genç bir

Adam o kadar korkunç bir şekilde sakatlanmıştı ki, dehşet vericiydi. Yeniden yapılanma ve plastik cerrahi ona bir yüz kazandırmıştı ama bu simetrik değildi.

"LT!" diye bağırdı damağındaki hasarı gösteren bir pelteklikle. "Vay anasını, bu sen misin?" Televizyonda oynadığı oyunun kontrollerini bir kenara bıraktı.

"Evet, benim." Ike da Eryn kadar şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Eryn'i rahatlatmak için Spellman, Ike'ın açık sözlülüğüne kıkırdadı. Odadaki fili görmezden gelmektense ona hitap etmek daha iyiydi, değil mi?

"Kafam kışımdaydı, olan bu. Nereye gittiğime dikkat etmiyordum." Spellman onları yaklaştırdı. "Buraya gelin!"

Ike uzatılan eli sıktı ve ardından eski takım arkadaşını kucaklamak için eğildi. Spellman'ın yüz hatlarını daha da buruşturan duygu, Eryn'in boğazına bir yumru oturttu.

Ike sonunda doğruldu. "General McClellan'ın kızı Eryn ile tanışmanı istiyorum. Eryn, bu Anthony, Kartal Göz."

"Artık değil, Teğmen." Spellman tek elini ona doğru uzattı. "Sizi haberlerde gördüm," dedi, elini güçlü ve sağlıklı bir erkek gibi tutuyordu. Sağlam gözleri takdirle onun üzerinde gezindi. "Yakından daha da güzelsin."

Kızardı. "Teşekkür ederim."

"Senin için insan avı yapıldığına inanmadım, LT. CNN'i arayıp hikayelerini düzeltmek istedim. İçecek bir şey ister misiniz? Buzdolabında içecek var."

"Ben iyiyim." Ike Eryn'e baktı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi etrafına bakınarak. "Burası gerçekten çok güzel. Wii oyunu mu oynuyordunuz?"

"Evet, bu terapimin bir parçası. Beynimi, sağ tarafımın sağ elimden gelen ipuçlarını algılayacağı şekilde ayarlıyorum."

"Gerçekten mi?" Bir eğitimci olarak Eryn meraklanmıştı. Aklına sorular geldi ama Ike'a bir bakış attığında onun gizlice Spellman'ı incelediğini gördü. Konuşmaları gereken şeyler olduğunu fark etti. "Sanırım bir içki alacağım," dedi ve uzaklaştı.

Mini buzdolabından bir diyet kola alarak pencere kenarındaki koltuğa yerleşti ve aşağıdaki U şeklindeki yolda dönen trafiği izledi. Bir kulağı Ike ve Anthony'nin konuşmasına ayarlıyken, eski gözcünün kız arkadaşından aldığı Sevgili John mektubunun düşüncelerini nasıl bir kuyruk dönüşüne soktuğunu ve ne olduğunu çok geç fark ettiği bir mayına bastığını anlattığını duydu.

Eryn'in başının tepesi soğudu.

"Cougar bana böyle söylemedi," dedi Ike. "Ne

dedi?"

"Yaqubai'de olanlar için kendini suçladığını söyledi."

"Kesinlikle hayır. Bir oylama yaptık, unuttun mu? Doğru olduğunu düşündüğümüz şeyi yaptık."

Odanın öbür ucundaki Ike, Eryn'e alaycı bir bakış attı. "Evet, oldukça zorlandım. Ama geri dönmeye hazırım."

Spellman irkilmiş görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Bu öğleden sonra Donanma Askere Alma'ya uğramayı planlıyorum. General McClellan 18. Ekibin beni altı hafta içinde alabileceğini söyledi. İçeri girdikten sonra konuşlanmak üzere olan bir birlikle bağlantı kuracağım. Dört ay içinde sahaya inmiş olurum."

Spellman Eryn'e hızlı bir bakış attı. "Altı aylık tur mu?" diye sordu.

"Evet."

Ike'ın kaç ay kalacağını hesaplayınca -neredeyse bir yıl- Eryn'in kalbi titredi. Bütün bir yıl bekleyebilir miydi? En azından yedek subaylık görevinden anladığı kadarıyla,

Bir yıllık seferberlik, artık uzun denizaşırı turların olmayacağını garanti ediyordu.

"Dostum, kendine bir iyilik yap," diye mırıldandı Spellman, sesini Eryn'in duymaması gereken bir şekilde yükseltmişti, sadece kulakları sınıfta geçirdiği yıllar sayesinde keskinleşmişti. "Onu serbest bırak. Orada zihnini açık tutmalısın."

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı Ike.

Eryn, ayaklar altında ezildiği hissiyle aşağıdaki yaşam formlarına gözlerini kırpmadan baktı. Birden Ike'in dün gece ona ne anlatmaya çalışmış olabileceğini fark etti: Bir kız arkadaşına sahip olmayı göze alamazdı. Hayatta kalmak istiyorsa, her saatin her dakikasının her saniyesinde anın içinde olmalıydı.

Yüce Tanrım. Onun için tehlikeli olmak isteyeceği son şeydi! Elbette bunu bu şekilde ifade etmemişti. Onun yerine, ihtiyacı olan şeyin kendisi olmadığı, daha iyisini hak ettiği konusunda ısrar etmişti. Gerçekte, onu incitebilecek güce sahip olan kendisiydi - bunu şimdi görebiliyordu. Bir şeyler oldu.

Spellman'ın kız arkadaşının yaptığı gibi fikrini değiştirmeyeceğinden emindi ama ondan gelecek her türlü haber Ike'in konsantrasyonunu bozabilirdi. Bir araba kazası geçirebilir, kayak yaparken bacağını kırabilir, istemeden de olsa Ike'in kıskançlığını uyandırabilirdi. En ufak bir dikkat dağınıklığı hayatını sona erdirebilirdi.

Oh, Ike! Dün gece bunu ona söylemeye çalışmıştı ama sonunda onu rahatlatmış, onunla sevişmişti. Onu özgür bırakmak ya da en azından öyle davranmak ona kalmıştı. Anthony'yi görmesinin fikrini değiştirdiğine onu ikna etmesi gerekecekti.

Otuz dakika sonra, Ike Anthony'nin video oyununu deneyip başarısız olduktan sonra, gitme zamanlarının geldiğini söyledi.

Eryn eski gözcünün yanağından öptü ve kulağına gelip ziyaret edeceğini fısıldadı. Ike'in kariyerini izleyeceğini bildiği babası dışında Ike'la tek bağlantısı o olacaktı.

Koridoru geçip asansöre binerek zemin kata çıktıklarında ikisi de konuşmadı. Adamın her yan bakışının farkındaydı, ama kalbinin çoktan zamanda asılı kaldığından şüphelenmesi için ona hiçbir neden vermemek için yüzünü sakladı.

Otobüse ve metroya binerek Georgetown'daki mahallesine geri döndüler. Tüm bu süre boyunca Ike onun uyanık koruyucusu olarak kaldı.

Onun için çok kötü, artık onun korumasına ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey duşta uzun uzun ağlamak ve ardından sadık Golden Shepherd'ı Winston'la kestirmekti.

Bir yıl bir ömür gibi gelirdi.

Evinin merdivenlerini tırmanırlarken, Ike onu bileğinden yakalayarak durmaya zorladı. İsteksizce dönerek, onunkinden bir basamak daha yukarıdan kan çanağına dönmüş gözlerine baktı.

"Başıma neler gelebileceğini görüyor musun?" dedi kabaca.

İşte bu, diye düşündü Eryn. Serin bir esinti saçlarını karıştırırken kiraz çiçeklerinin, egzozun ve egzotik restoranların kokusu birbirine karıştı. "*Hâlâ seni beklemeyi planlıyorum*" demek istedi. Ama Anthony'nin uyarısı zihninde yankılandı ve ona başka seçenek bırakmadı.

"İstediğin buysa durma, git Ike." Onun sevgili yüzünü ezberlerken sesi son derece kararlı çıkıyordu. "Sadece beni bir kez bile düşünmeyeceğine söz ver." Sertçe yutkundu, istemediği sözcükleri araya sıkıştırdı. "Ve dediğim gibi, seni bekliyor olmamı bekleme. Fikrimi değiştirdim."

Yüzündeki tüm ifade kayboldu ve kalbi kırıldı. Ona açılmak için yaptığı onca şeyden sonra, onu öylece ittiğine inanamıyordu. Ama bunu sadece onu korumak için yapmıştı.

Ike gözlerini indirdi ve kararını yorum yapmadan kabul ederek başını salladı. Ama sonra alnını onun omzuna koydu. Birkaç dakika boyunca o teslimiyet ve çaresizlik duruşunda öylece durdu. Eryn'in gözleri yaşlarla doldu. Eli ensesindeki yumuşak, gümüş kılları okşamak için kalktı. *Özür dilerim,* diye iletişim kurmaya çalıştı. *Elbette bekleyeceğim. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim.*

Birlikte geçirdikleri son birkaç anı paylaşırlarken zaman durmaksızın akıp gitti.

O farkına varmadan, Ike aylarca gitmiş olacaktı. Ama yapılması gerekiyordu. Kendini affettirmenin ve ölen takım arkadaşlarını onurlandırmanın tek yolunun bu olduğuna inanıyordu. Keşke bu kadar büyük bir risk, bu kadar acı verici bir ayrılık gerektirmeseydi. Ama o bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Ne de olsa asker çocuğu olarak büyümüştü.

Seçme şansı yok gibiydi. Kalbi yalnızca Ike'a aitti. Ve aksi yöndeki sözleri ne olursa olsun, nihayet geri döndüğünde onu evinde karşılayan ilk kişi o olacaktı.

Bölüm Yirmi Bir

"Jackson!" Eryn kapısının eşiğinde duran özel ajana şaşkınlıkla gülümsedi.

"Nasılsın?" Esmer teni Ağustos güneşinde koyulaşmış, mavi-yeşil gözlerini daha da ürkütücü hale getirmişti.

"Harikayım. Burada ne yapıyorsun?"

"Bunu posta kutunuza bırakacaktım ki çalan müziğinizi duydum."

"Evet, spor yapıyordum." Dar yoga kıyafetini işaret etti. "İçeri gelmek ister misin?"

"Sadece rahatsız etmediğim sürece," dedi hızlı bir bakışla.

"Hayır, işim bitti sayılır," diyerek onu temin etti ve geri çekildi. "Artık yaz geldi, zaten bol bol boş vaktim var. Şu sıcakta içeri gelsene."

"Hey, Winston." Jackson girişte durup kendisine yaslanan ve coşkuyla kuyruğunu sallayan çoban köpeğini selamladı.

"Sana bir içki getireyim mi? Buzlu

çay?" "Tabii."

Mutfaktan uzun bir bardak getirmek için onu oturma odasında bıraktı.

Döndüğünde "Güzel yer," dedi.

"Teşekkürler. Bir daha asla evimi hafife almayacağım. Otursana."

Elinde içkisiyle kanepeye oturdu. Eryn egzersiz DVD'sini kapatarak onun karşısına oturdu. Bakışları

elindeki zarfa baktı. "Nedir bu?"

"Bu soruşturmanın nihai raporu." Sehpanın üzerine uzattı.

Eryn kalın paketi eline aldığıında, geçen baharda yaşadığı dehşetin anıları ona saldırdı. Raporu okumak için çok acelesi yoktu ama yine de cevaplanmasını istediği sorular vardı. "Bana önemli noktaları anlatabilir misiniz?" diye sordu.

"Sorun değil. Teröristin dizüstü bilgisayarı bize ihtiyacımız olan bilgilerin çoğunu verdi. Franklin Smith adıyla kayıtlı birden fazla hesabı vardı. TSA bu ismi fotoğrafıyla eşleştirdi ve Ocak ayında Avustralya pasaportu ve öğrenci vizesiyle Dulles'a uçtuğunu tespit etti. Ancak dış kayıtları, yol boyunca kimliğini edindiği gerçek Frank Smith'inkilerle uyuşmuyor."

"Eğer o Frank Smith değilse, kimdi?"

"TSA bize I-94 Formunda bildirdiği adresi verdi. Kendisine Farshad diyen uzak kuzenleriyle yaşıyormuş. Helmand Eyaleti'nden Farshad."

"Ferşad," diye tekrarladı, onun tuhaf bir şekilde nazik görünen yüzünü hatırlayınca ürperdi. "Kuzenler de terörist mi?"

"Öyle görünmüyor. Hepsi ABD vatandaşı. Bazıları Müslüman Kardeşler'in ılımlı üyeleri. Neyin peşinde olduğuna dair hiçbir fikirleri olmadığında ısrar ettiler."

"Onlara inanabileceğinden emin misin?"

"Onun aşırılık yanlısı eğilimlerini paylaştıklarını gösteren hiçbir şey yok. Hiçbiri Afganistan'da oğlunu da kaybetmemiş. Farshad'ın oğlu 2008 yılında koalisyonun düzenlediği bir hava saldırısında ölmüştü."

"Babam tarafından emredildi," diye ekledi Eryn hüznle. "Bana oğlunun adının Osman olduğunu söylemişti." Sandalyesinin kollarını sıkıca kavradı,

Ike'in hâlâ günlük olarak terörle uğraştığını düşünüyorum.

"Tüm ayrıntılar raporda var," diye ekledi Jackson nazikçe. "Adamı daha önce yakalayamamamızın nedeni, şüphelendiğimiz aşırılık yanlılarıyla yüz yüze hiç görüşmemiş olmasıydı, ta ki mecbur kalana kadar. Çevrimiçi bir e-posta hesabını paylaşıyorlardı ve taslak klasörüne birbirleri için mesajlar bırakıyorlardı. İletilen hiçbir şey yoktu, bizim engelleyebileceğimiz hiçbir şey yoktu."

"Zekice," diye onayladı ve zavallı Itzak'ı acıyla hatırladı. Haziran ayında mezun olacaktı.

"Muhtemelen bunu sana söylememeliyim ama..."

Jackson'ın sözleri başını kaldırmasına neden oldu. "Ne?"

"Farshad'ın Helmand'da bir din öğretmeni olduğunu öğrendik. Hala oradayken radikallere ABD güvenlik önlemlerini nasıl aşacaklarını öğretmiş. İlk o gitti, yolu açtı, ilham verdi. Amacı terörizme yeni bir yüz kazandırmaktı."

Eryn, infazına tanık olmak için giriş yapan izleyicileri hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

"Endişelenme," diye Jackson onu rahatlatmak için acele etti. "NSA her şeyin üzerinde. CIA'in elinde zaten bir yıllık istihbarat var ve Özel Harekât'a tüm şüphelilerin bir listesi verildi. Hepsinin peşine düşecekler."

Eryn hayretler içinde Ike'in böyle bir göreve katılmaktan duyduğu korkunç zevki hayal etti.

"Dikkatinizi çekerim, bu gizli bir bilgi. Bunu kendinize saklamanız gerekecek," diye ekledi Jackson.

"Tabii ki."

Bakışları onun üzerinde oyalandı. "Onsuz nasıl yapıyorsun?" diye sordu beklenmedik bir şekilde.

Belli ki Ike'la ilgili düşünceleri ortaya çıkmıştı. "Ben iyiyim," diye yalan söyledi. Okul hâlâ devam ederken günler o kadar da kötü geçmiyordu. Ama yazın onu meşgul edecek daha az şey olunca, göğsündeki ağrı sürekli bir yoldaş haline gelmişti. Regl dönemi iki hafta geciktiğinde kendini kederli hissetmiş, Ike'ın bebeğini taşıdığına dair pratik olmayan umudu yıkılmıştı.

Jackson beklenmedik bir şekilde, "Yaklaşık iki yıl önce eşimi bir trafik kazasında kaybettim," dedi.

"Ah, Jackson." Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Çok özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

Bir an haliya baktı ve boğazını temizledi. "Sadece diyorum ki, eğer bir arkadaşına ihtiyacın olursa-" esmer teni pembeleştirdi "-sadece takılacak birine... Onur duyarım."

Onun yüzünde niyetini aradı. "Ike'ı beklediğimi bilmelisin," dedi kararlılıkla.

Başını onaylarcasına eğdi. "O zaman şanslı bir adam, ama teklifim hâlâ geçerli."

Onu hazırlıksız yakalamıştı ama neden olmasındı? Kız arkadaşlarının çoğunun onları meşgul edecek kocaları vardı. Daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu, özellikle de zamanın yavaşladığı akşamları. "Tamam," diye kabul etti. "Bu harika olur."

"Tamam," diye tekrarladı, güçlü, beyaz dişlerini göstererek. "Seni yakında arayacağım."

Adımları biraz daha hafifleyen Eryn onu kapıya kadar takip etti, veda etti ve tanıdık Taurus'a binişini izledi, bakışları otomatik olarak sokağı tehlikeye karşı taradı.

Jackson asla Ike'ın yerini tutamazdı ama bir arkadaş olabilirdi. Ve şu anda bir arkadaş gerçekten ihtiyacı vardı.

**

Soğuk bir rüzgâr Naw Zad'ın karanlık ve dar sokaklarını kırbaçlıyor, çöpleri savuruyor, tenekeleri yuvarlıyordu. Üç yıl önceki kuşatmada havaya uçmamış olan kapılar ve kepenkler menteşelerinde inliyordu. Ike sırtını yıkık dökük bir duvara dayadı ve içinde kabaran endişeyi sorguladı.

Naw Zad'ı en son gördüğünde Kobra'nın Öfkesi adı verilen operasyonda yerle bir edilmişti. Koalisyon'un büyük çabası, aralarında Eryn'in teröristinin oğlu Helmand Eyaleti'nden Osman'ın da bulunduğu yüzlerce Taliban direnişçisini ölüme terk etmişti. Hayatta kalanlar harabeye dönmüş şehirden kaçmıştı. Geriye yıkılmış binalardan, kan lekeli sokaklardan ve çöplerle beslenen vahşi köpeklerden başka bir şey kalmamıştı.

Dört ay önce döndüğünde, şehir merkezinde altmıştan fazla dükkânın yanı sıra hareketli bir pazarın geliştiğini görünce şaşırılmıştı. Afgan güçleri, isyancıların yeniden sızmasını engellemek umuduyla sokaklarda devriye geziyordu, ancak silahlarını tuniklerinin altında saklayan militanları çiftçilerden kimse ayırt edemiyordu.

Ekibine beklemelerini işaret eden Ike, dallarını uzatan bir sarmaşık gibi duyularını sorguladı. Soğuk hava sert toprak ve bayat lağım kokuyordu. Boş bir teneke yuvarlanarak ayaklarının altından geçti. Uzakta bir köpek uluyordu.

FBI tarafından sağlanan istihbaratın başlangıçta kusursuz olduğu kanıtlanmıştı. Ike'ın ekibi, Öğretmen Farshad'ın eski öğrencileri olan yarım düzine Taliban'ı gelişlerinden sonraki haftalar içinde şaşırtmıştı. Ancak haftalar aylara döndükçe, bir köyden diğerine atlayarak kalan birkaç kişiyi bulmak zorlaştı. Köşeye sıkıştırdıkları son adam, onu yakalayamadan kendini başından vurmuştu. Bu tek bir anlama geliyordu: isyancılar onları bekliyordu ve bu asla iyi bir şey değildi.

Boşaltılmış bir binanın duvarı boyunca kayan Ike, bir sonraki sokağa bir göz attı. Kaskındaki gece görüşü sağlayan vizör, sokağın hemen karşısındaki ikinci kat penceresinde parlayan titrek bir ışığı gösteriyordu. Bloğun geri kalanı terk edilmiş görünüyordu. Hedefleri Naw Zad'ın eteklerinde bir zamanlar hastane olan bir yere sığınmıştı.

Ike'in aklına Eryn'in Georgetown'daki klinikte çenesine dikiş attırdığı görüntü geldi. Farshad'ın onu karavanda rehin aldığı gün onun dünyasıyla bu dünyanın kesişmiş olması ne kadar tuhaftı.

Düşüncelerini şimdiki zamana geri çekerek saatine baktı. Binayı keşfetmek ve giriş noktalarını belirlemek için yirmi dakikaları vardı. Farshad'ın son öğrencisinin de yakalanmasıyla, Terörün Yeni Yüzü olarak adlandırılan hareket daha hız kazanmadan sönecek ve askeri liderlerin aileleri Eryn'in yaşadığı dehşetten kurtulacaktı.

Yapmamasını emretmiş olmasına rağmen onu düşünmeden edemiyordu. Hayatını her gün iki sebepten dolayı riske atıyordu: ölen takım arkadaşlarını onurlandırmak ve Eryn'in bir daha asla korku içinde yaşamamasını sağlamak. Onu bekliyor olmayabilirdi. Ama işi doğru yaptıkları sürece tüm bunlara değerdı.

O yüzden odaklan, lanet olsun.

Adamlarına dönen Ike, bir dizi el işaretiyle görüşünü ilette ve kendisinin önden gideceğini ekledi. Normalde, ufak tefek ve hafif yapılı olan Rogue önden giderdi. Ama Ike'in ensesini sızlatan tedirginlik onu en büyük riski üstlenmeye itti. Diğerleri daha genç ve daha az deneyimliydi.

Rogue, Ivy ve Jones'un dikkatli bakışları altında, çömelerek yolun karşısına geçti ve havadan açılan top ateşinin bıraktığı bir çukuru savurdu. Onun yaklaşmasıyla irkilen fareler ciyakladı ve dağıldı. Onların burada olması, binaya yığılmış çöp yığınının yeni olduğu anlamına geliyordu.

Ike kokuşmuş yığına üstünkörü bir bakış attı. Silahını omuzlayıp Rogue'a işaret etmek için elini kaldırdığında, ani bir önsezi kafa derisini sıkıca çekti. Çöp yığınınna ikinci kez baktı ve Rogue'a durmasını işaret etti.

Plastikler, şişeler ve kırık cam kutuları dikkatlice üst üste yığılmıştı. Fazla dikkatlice. Sanki birisi bir şeyi örtbas etmek istemiş gibiydi... *Siktir!* Bir uyarı çığlılığıyla koşmaya başladı.

El yapımı patlayıcının sıcak patlamasını duymadan önce hissetti. Aynı anda, etrafındaki hava paramparça olmuş gibiydi. Sol kulak zarının yırtıldığını hissetti. *Wump!* Patlamanın sesi donuk ve boştu.

Havada savrulduğunun farkına vardı. *Oh, kahretsin, diye* mırıldandı sakın, duygusuz bir ses, patlamanın işaret fişeğiyle aydınlanan cürüflu bir duvar yüzüne çarpmadan hemen önce.

★★

Jackson şık Nissan GT-R'ını kaldırıma çekerken, Eryn şehir evinin her iki katındaki parlak ışıklı pencereleri fark etti ve babasının neden hâlâ ayakta olduğunu merak etti.

Jackson el frenini çekti ama motoru çalıştırmaya devam etti. Şubat soğuğunu önlemek için havalandırma deliklerinden ısı akıyordu. Arkadaş oldukları altı ay boyunca, sadece takılmak konusunda verdiği sözü tutmuştu. Babasının hâlâ onunla yaşıyor olması onu caydırmış olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve ona gergin bir gülümseme gönderdi. "Eğlenceliydi." On bir yaşındaki kızını Pentagon Row Buz Pateni Alanı'na götürmüşlerdi. Naomi Maddox bütün akşam Eryn'in eline yapışmıştı - romantizm ateşlemek için Eryn'i babasına doğru itmediği zamanlarda.

Onu daha iyi görebilmek için başını eğen Jackson yüz ifadesini inceledi. "Sorun ne Eryn? Seni rahatsız eden bir şey var."

İç geçirerek sokağını kaplayan çıplak karaağaçlara baktı. Ağaçlar yeniden yaprak açtığında, Ike Afganistan'dan dönmüş olacaktı. En azından babası ona böyle söylemişti. "Bunu daha fazla yapamayız Jackson," diye karar verdi. "Bu Naomi için adil değil. Senin için de adil değil."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Biz sadece arkadaşız Eryn," dedi yorgun bir sesle.

"Naomi'nin bundan daha fazlasına ihtiyacı var. Onu bu gece gördün. Bir anneye ihtiyacı var."

Tıraşlı başını eğerek sessizliğini korudu.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanarak ceketinin koluna dokundu.

Zorla gülümsedi. "Üzülme. Sanırım hâlâ Colleen'in Calhoun gibi geri döneceğini umuyorum."

"Ah, Jackson." Koltuğunda dönerek ona hızlıca sarıldı. "Keşke daha iyisini yapabilseydim."

Onu alnından öptü. "Sorun yok. Ben iyiyim, Eryn. Benim için endişelenme."

Uzaklaştı, onun soğukkanlı yüz hatlarında intihar düşünceleri olup olmadığını araştırdı. "Hâlâ arkadaş olabiliriz," diye teklif etti. "Sadece doğru kadına göz kulak ol, tamam mı?"

"Yapacağım."

"İyi geceler, Jackson." Alçak spor arabasından inerek son bir kez el salladı ve soğuk havada koşarak kapısına doğru ilerledi.

Merdivenden çıkarken, Ike'ın alnını göğsüne yasladığı anı gözlerinin dolmasına neden oldu. Anahtarını kilide soktu ama kapının sürgüsünün açık olduğunu gördü.

Arkasında Jackson'ın motoru kükredi ve geri çekildi. İçeri adımıını attığında babası oturma odasından ıktı. Yüzündeki kederli ifadeye bir kez baktığında yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne oldu?"

Yavaşça ona yaklaştı, ellerini omuzlarına koydu. "Ben Ike," dedi kasvetli bir sesle. "Yaralandı."

Evinin anahtarları bir ıtırtıyla parke zemine düştü. "Ne kadar acıdı?"

"Bilmiyorum. Haberleri bir saat önce aldım. Bir el yapımı patlayıcıya yakalanmış."

"Oh, Tanrım." Ike'ın Anthony Spellman'a benzeyen bir görüntüsü gözünün önüne geldi.

"Onu Lanstuhl, Almanya'ya götürüyorlar."

Karanlık lekeler görüşünü engelledi. Koridor dönmeye başladı. Düştüğünü hissederek el yordamıyla babasının gömleğini aradı. Babasının kendisini yakaladığını hissettiğinde aklına gelen son düşünce, tıpkı Jackson gibi boş ve yalnız kalacağı oldu.

**

"Affedersiniz," diye seslendi bir doktor, hastane koridorundaki yürüyüşlerini keserek. "Yoğun bakım ünitesine sadece aile üyeleri kabul edilir. Siz kimsiniz?"

"Ben General McClellan." Komutanın ses tonundan rütbesinin önemi anlaşılıyordu. "Bu benim kızım Eryn. Isaac Calhoun'u görmeye geldik."

Doktor etkilenmemiş görünüyordu. "Aileden

misiniz?" "Hayır."

"O zaman içeri giremezsin."

"Lütfen," diye yalvardı Eryn. "Amerika'dan buraya kadar uçtuk. Bir istisna yapamaz mısınız?"

"İstisna yok."

"Benim kim olduğumun farkında mısınız?" Babasının gürleyen sorusu hemşire istasyonundaki personelin donup kalmasına ve onlara bakmasına neden oldu.

Doktorun dudakları kıvrıldı. "Kural kuraldır. Ayrıca ben sivil bir yükleniciyim," diye ekledi kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak.

"İke nasıl? Bunu bize söyleyebilir misin?" Eryn yalvardı. "Afganistan'dan getirilen Donanma SEAL'i."

Doktor bir an düşündü ve koridordan aşağı, yoğun bakıma doğru baktı. "Ah, evet. Ciddi bir beyin sarsıntısı, şarapnel yaraları ve ikinci derece yanıkları var. Bazı omurga sorunları da olabilir ama bunu söylemek için çok erken. İyi haber şu ki tepki veriyor."

"Ne... Bu ne anlama geliyor?" Terden sıırılsıklam olmuştu. "Teşhisi nedir?"

"En acil endişemiz komaya girmesi ve bir daha çıkamaması. Şu anda bu ihtimal yarı yarıya," dedi doktor soğukkanlılıkla. "Yanıt vermeye devam ederse, bu ihtimaller artacaktır."

Tekrar bayılacakmış gibi hissetti. *Yarı yarıya mı?*

Kız ona doğru sarkarken babası bir kolunu ona doladı. Ike. Onu görmek zorundaydı. Görmek zorundaydı.

"Üzgünüm," dedi doktor pek sempati göstermeden. "Eğer bir papazla dua etmek isterseniz, buralarda bir yerlerde bir tane vardır."

Babası neşelendi. "Papaz. Evet, isteriz," diye açıkladı. "Onu bizim için bul, olur mu?"

General'in bu sert tavrı karşısında gözlerini deviren doktor yine de onun emirlerini yerine getirmek için döndü. Eryn geri çekilerek babasına sorgulayıcı bir bakış gönderdi. Babası onun omzunu sıkarak doktor gözden kaybolana kadar sessiz kalmasını tembihledi.

"Baba, ne planlıyorsun?" diye fısıldadı.

Gözlerinde bir parıltıyla yere baktı. "Bir fikrim var," diye itiraf etti, "ve hiçbir itiraz duymak istemiyorum."

"Ne tür bir fikir?"

"Bana güvenin, ikiniz için de en iyisi bu," dedi. Onu daha yakına çekerek fikrini kulağına fısıldadı.

Eryn'in nefesi kesildi. "Bu korkunç bir şey! Bunu yapamayız."

"Neden olmasın?" Babası en ufak bir özür dilemiş gibi görünmüyordu. "Doktor duyarlı olduğunu söyledi. Bunu yapmak istemiyorsa, hayır demenin bir yolunu bulacaktır."

"Peki bu ne kadar aşağılayıcı olacak?" diye bağırdı.

Stanley'nin ağzı bir sırtıtaşa dönüştü. "Hiç de değil," diye söz verdi, "çünkü o çocuğu tanıyorum, Eryn. Seninle gözünü kırpmadan evlenir."

Deniz Piyadeleri papazını, doktorun haberi olmadan gizlice bu onuru yerine getirmeye ikna etmek yirmi dakika sürdü. Stanley'nin kariyerini mahvetmekle tehdit etmesi, sonunda adamın işbirliğini sağlamıştı.

"Kayıt defterini kim imzalayacak?" diye sordu papaz, komplodan kaçmak için son bir gayretle.

Stanley burnunun dibinde bir kâğıt parçası salladı. "Calhoun orduya yeniden katıldığında beni temsilcisi olarak atadı. O imzalayamazsa, ben imzalarım."

Kel papaz yüzünü buruşturarak onlara koridorda yoğun bakıma kadar eşlik etti. Bir köşeden bakarak, bir doktorun ameliyathanede kaybolmasını bekledi ve koridorun karşısına geçip onları kapalı bir kapıdan el sallayarak geçirdi.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadı ve onları yalnız bıraktı.

Eryn etrafına bakındı. Bipleyen, vınlayan ve nabız gibi atan aletler ve monitörlerle dolu, hafifçe aydınlatılmış bir odada duruyorlardı. Battaniyeye sarılmış bir figür, kablolar ve tüplerle kendisine bağlanmış yarım düzine aletle çevrili bir sedyede yatıyordu. *Ike mı?* Boynu kalın bir destekle sarılmıştı.

Zayıf dizlerinin onu daha yakına taşımasını diledi. Adamın ne kadar büyük bir kısmının beyaz gazlı bezle sarılı olduğunu fark ettiğinde yaşadığı şokla soğuk metal korkuluklara tutundu. Bandajların ve burun deliklerine oksijen taşıyan tüplerin ötesine baktığında, ağzının ve çenesinin sert hatlarını tanıdı, o kadar tanıdı ki boğazından bir hıçkırık kaçtı. Ah, *Ike!*

Ona doğru eğildi, üzerinde yabancı kokan tatlı, tıbbi bir koku tarafından saldırıya uğradı. Yüzünün bandajsız kısmı kızarmış ve şişmişti, gözü kararmıştı ama neyse ki şekli bozulmamıştı. Ağzını adamın tek sağlam kulağına yaklaştıırarak ona mırıldandı. "Ike, tatlım, ben Eryn. Buradayım. Seninle olmaya geldim."

Kirpikleri titredi ama gözleri kapalı kaldı.

Duyarlı mı? Battaniyenin üzerinde duran eline uzanarak parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi ve onun sıcaklığıyla rahatladı. "Beni duyabiliyor musun, *Ike?*"

Parmaklarının yavaşça kıvrılması hiç de yanlış değildi. Eryn'in gözleri yaşlarla doldu. Şimdi yatağın ayak ucunda duran babasına baktı. "Beni duydu." Sonra tekrar *Ike*'ın üzerine eğildi. "İyi olacaksın aşkım. Başaracaksın." Başarmak *zorundaydı*. Elli elli ihtimal, böyle bir adam için hiçbir şeydi.

Ike, SEAL eğitiminden mezun olduğu günden beri olasılıklara meydan okuyan bir adamdı.

Stanley kapıya bakarak, "Ona sor," dedi. "Fazla zamanımız yok."

Eryn tereddüt etti. Evliliği Ike'ın boğazına dayamaktan rahatsızdı. Ya onunla evlenmek istemezse? Ne de olsa onunla kalmak yerine askere dönmeyi seçmişti. Şimdi farklı düşündüğünü ona düşündüren neydi?

Öte yandan, şimdi ondan uzaklaşması ve yoğun bakımdan çıkana kadar uzak durması söylene hasta olurdu. "Ike, tatlım, senden bir iyilik isteyeceğim," diye söze başladı, yavaş ve net bir şekilde onun kulağına konuşarak. "Baban ve benim burada bulunmamıza izin yok. Sadece ailemiz gelebilir. Ama babam önerdi... eğer sen ve ben evlenirsek, burada ve şimdi, o zaman sen iyileşene kadar kalıp seni ziyaret edebiliriz."

Panik ya da tiksinti belirtisi olup olmadığını anlamak için onun vurdumduymaz yüzüne baktı. "Bunu yapacak kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim ama... benimle evlenir misin Ike? İstemiyorsan anlarım ama yaralanmanla birlikte işler değişti. Elimi sıkarak söyle, tamam mı? Bir kere sıkarsan evet, iki kere sıkarsan-"

Elini bir kez sıktı, o kadar hızlıydı ki ne istediğini anlayıp anlamadığını merak etmek zorunda kaldı.

"Ne dedi?" diye sordu babası.

"Bir kez sıktı. Sanırım evet dedi. Bu bir evet miydi, Ike?"

Elini tekrar sıktı, daha sert, daha yavaş. Bu kesinlikle evet demekti. Kalbi üç katına çıktı. Yüksek sesle güldü, yarı neşeli, yarı korkmuş.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve patlamasını engelledi. Onu rahatlatan şey, odaya iki hemşireyle birlikte giren papazdı; hemşirelerden biri Ike'ın başucuna bir vazo papatya koymuştu.

Masa. "Biz ve Tanıklar," o açıkladı ile
komplocu bir gülümseme.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi gözle görülür bir şekilde terleyen papaz. Bir ayin kitabı açtı ve okumaya başladı. "Sevgililer, dostlarımızın ve ailemizin huzurunda bir araya gelmiş bulunuyoruz..."

Birden Ike'ın gözleri açıldı. Eryn irkilerek bir çığlık attı ve papaz ayine iki kat hızda devam etmeden önce durakladı. Eryn eğilip Ike'ın gözlerini yakalamaya çalışırken sözleri uzaklarda kayboluyor gibiydi ama Ike'ın bakışları sabit ve bakıyordu.

Birden papaz ona hitap etmeye başladı. "Eryn McClellan, bu adamı kocan olarak kabul ediyor musun, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, bugünden itibaren, ikiniz de yaşadığınız sürece?"

Bu tanıdık, uzun soru hiç bu kadar yüklü görünmemişti. Ike'ın hayatta kalma şansı çok kötüydü. Komaya girme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Yaraları onu bilişsel olarak engelli bırakabilirdi. Ve kadın burada kendi geleceğini onunkiyle ilişkilendiriyordu. Delirmiş miydi? Yine de, hiçbir gelinin sonsuza dek mutlu olacağı garanti miydi? Hayır. Hiçbirine.

Ama ona koşulsuz sevgiyi garanti edebilirdi, bu Ike'ın muhtemelen çocukken bile hiç deneyimlemediği bir şeydi. Hayatı sadece birkaç saat de sürse, onlarca yıl da sürse, onu tüm kalbiyle sevecekti.

"Yapacağım," dedi inançla. Hemşirelerden biri burnunu çekti.

Tam o sırada kapı açıldı ve hepsi telaş içinde dönmeye başladı. Doktor orada duruyordu, öfkeyle kabarmıştı. "Burada ne *haltlar* dönüyor?" diye sordu.

Papazın yüzü kırmızının yedi tonuna döndü. Sözünün kesilmesine aldırmadan ayine devam etti. "Ve sen, Isaac Calhoun, bu kadını karın olarak kabul ediyor musun?"

ve bugünden itibaren, ikiniz de yaşadığınız sürece, iyi ya da kötü, hastalıkta ve sağlıkta elinizde tutmaya söz veriyor musunuz?"

Ike sabit bir şekilde tavana bakarken tüm gözler Ike'ın eline kaydı.

"Bu çok saçma. Hasta konuşamıyor!" diye bağırdı doktor.

Hemşirelerden biri, "Bekleyin," diye yalvardı.

Tek ses, kalp monitörünün güçlü ve sabit bir hızla çalışması, oksijen makinesinin vınlaması ve tepedeki sessiz ışıkların sessizce uğuldamasıydı. Nefesi ciğerlerinde kilitli kalan Eryn, Ike'ın bronzlaşmış, güçlü elinin kararını işaret etmesini bekledi.

Hadi, Ike. Evet de. Senin için burada olmama izin ver.

Sonunda, parmaklarını hiçbir zaman gevşeme belirtisi göstermeyen emin ve güçlü bir kavrayışla sardı.

"Bu bir evet!" diye açıkladı babası, suskun ve öfkeli doktora muzaffer bir sırıtış fırlatarak.

"O halde, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına, sizi karı koca ilan ediyorum!" diye sözlerini hızla bitirdi papaz ve havada haç işareti yaptı.

Hemşireler dönüp birbirlerine sarıldılar. General McClellan, Ike'ın adına nikâh defterini imzalamaya gitti. Doktor ellerini havaya kaldırdı ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Eryn'in buğulu bakışları yeni kocasının üzerinde sabit kaldı. Birlikteliklerini bir öpücükle mühürlemeyi arzuluyordu. Burnuna dolanan tüpleri görmezden gelerek dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu, gazlı bez ve bir tutam yüz kılıyla karşılaştı. Birbirine bağlı ellerini dudaklarına götürerek onun parmak eklemlerini öptü. Yavaşça, her seferinde bir parmak, yumruğu açıldı. Uzanıyor gibi görünüyordu

Bir Şey için. Avucunu yanağına dayadı ve eli gözyaşlarıyla ıslanarak hareketsizleşti.

Sahiplenici bakışları ona ilk indiği andan itibaren, kız onun olmuştu. Yaşadıkları sürece de onun olarak kalacaktı.

"Benim için yaşamalısın, Ike," dedi ona sessizce. "Benim için yaşamalısın."

Gözünün kenarından bir damla nem kaçtı ve bandajının içine kaçtı. Onu duyduğunu biliyordu. Kurtulmak için savaşacağını biliyordu.

Sonsöz

Eryn sürücü koltuğunda daha uzun oturdu. "Burada olduğumuza inanamıyorum," diye nefes aldı, Ike'ın Durango'sunu tuğla sütunların arasından geçirip dağdaki kaçamaklarına giden araba yoluna sokarken. Evliliklerini feshetmediği sürece onlarındı.

Little Creek Amfibi Üssü'nden bir ekip arkadaşı tarafından getirilen Durango'nun arkasında Winston, onun heyecanını yankılayarak mızızlandı.

Dört tekerlekten çekişe geçmeniz gerekiyor," diye talimat verdi Ike, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

"Böyle mi?" diye sordu, geçen yıl onu birkaç kez yaparken izlediği şeyi yaparak.

"İşte bu kadar."

Ike, evliliklerinin ertesi günü yoğun bakımdan çıkarak ölümü kandırmakla kalmamış, Bethesda'da geçirdiği dört aylık bilişsel rehabilitasyon onu neredeyse yeni gibi yapmıştı. Hâlâ bazen baş ağrısı çekiyordu; sırtı yanık izleriyle doluydu; uzuvları şarapnel yaralarıyla doluydu. Henüz araba kullanmasına izin verilmemişti, ama şansının yarı yarıya olduğu bir adam için, ona oldukça iyi görünüyordu.

Bu dört ayın her akşamını birbirlerini daha iyi tanıyarak geçirmişlerdi. Eryn'in görebildiği kadarıyla, Ike geçen yıl onun koruyucusu rolünü oynayan acımasız, sessiz adamdan çok yol kat etmişti. Kendisiyle barışık görünüyordu. Ama hâlâ

Adamın içinde o kadar çok şey vardı ki, onunla evli olmaktan memnun olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kariyerinin geleceği de aynı derecede belirsizdi. Ike'ın patlamadan kaynaklanan işitme kaybı, Timler'den tıbbi olarak taburcu edilmesi anlamına geliyordu. Ancak İç Güvenlik ona yeni bir terörle mücadele görev gücünün başına geçmesi için bir teklifle gelmişti. Başkent dışında çalışacağı bu iş teklifi onu heyecanlandırmış görünüyordu.

Yine de, hastaneden taburcu olduktan sonra dağlara kaçmaya o kadar hevesliydi ki, şehirde yaşamaktan memnun olup olmayacağını merak etmek zorunda kaldı. Ne de olsa, babası sonunda taşınmış olsa da, onun konağında iyileşmeyi reddetmişti. Belki de evlilik yeminlerini -kendi adına söylenmemiş yeminlerini- tamamlamak istemiyordu.

Gerçek şu ki, Ike'ın menajeri olarak görev yapan babasının imzaladığı bir kâğıt parçasından başka hiçbir şey Ike'ı ona bağlamıyordu.

Özel bir panik içinde gaza bastı. "Yavaş ve sakın ol," diye yatıştırdı Ike.

Araba yolunda, eriyen karların çakılları yıkadığı birkaç yeni çukur vardı. Durango onların arasında sallanıyordu.

"İşim başımdan aşkın," diye mırıldandı Ike.

Benim için kes. Neden bizim için söylemedi?

Direksiyonu daha sıkı kavrayan Eryn, onun yolcu camını indirdiğini gördü. Arabanın içine taze yapraklar ve sıcak granit kokan sert bir bahar esintisi girdi. Bu, Ike'la birlikte askerlerin yanından koşarak geçtikleri ve helikopterden saklandıkları anıları geri getirdi.

Geriye dönüp baktığımızda bunların hepsi büyük bir macera gibi görünüyordu, en azından Helmandlı Farshad istemeden neden olduğu tüm eğlenceyi mahvedene kadar.

Neredeyse eve vardık, diye düşündü Eryn, son dönemeçte onları hızlandırarak.

Kulübe orada, meşe ağacının gölgesinde her zamanki gibi şirin ve pastoral görünüyordu. Boyası hâlâ soyuluyordu; sundurma artık bir tarafa doğru sıralanmıştı. Ama kiraz ağacı ve hor çiçeği tam çiçek açmış, sade bir ortama cömertçe renk katıyordu.

"Tıpkı hatırladığım gibi görünüyor," dedi, meşe ağacından sarkan ipin yanına park ederken, şimdi biraz daha sararmıştı.

Ike, batmakta olan güneşe doğru bakarak, "Sadece daha fazla tükenmiş," diye onayladı.

"Benden sonra olmaz-" Eryn sözünü kesti.

Ona meraklı bir bakış fırlattı. "Sen ne?"

"Hiçbir şey." Bu noktada, yenileme konusundaki düşüncelerini açıklamaya hakkı yoktu.

"Eşyalarımızı kamyonda bırak," dedi Ike, "sana bir şey göstermek istiyorum."

Merakla, Ike köpeği arkadan salıverirken çantasını ve bavullarını düşündü. Sonra onun elini kendi elinin içine hapsederek evin etrafından koşu yoluna doğru çekti. Sabah koşularına dair anılar ona saldırdı. Seyrek yapraklı ormana doğru yürürken yabani otların kokusu ve rüzgârın fısıltısı onları karşılıyor, dağın zirvesinin ardında batmaya başlayan güneşi kovalıyorlardı.

Eryn ayak uydurmakta zorlandı. "Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksiniz." Hastanede geçirdiği onca zamana rağmen Ike on iki ay öncesinden daha az dinç görünmüyordu. Onu yokuşun son kısmına kadar çekti ve bir zamanlar vadiyi gözlediği kayanın üzerine çıkardı.

"Yukarıda mı?" Eryn devasa kayaya baktı, kafası iyice karışmıştı.

"Gel hadi. Seni kaldıracağım."

Bir an sonra, güneşin ısıttığı taşın üzerinde elleri ve dizleri üzerinde sürünüyordu. Ike ona katıldı ve onu dik bir inişin üzerinde uzanan çıkıntıya yaklaştırdı. Onun yanına yerleşerek bir kolunu beline doladı ve derin bir nefes aldı.

Onu terk eden stresi hissedebiliyordu. Dönüp dolaşıp aynı noktaya geldikleri hissi üzerine çöktü.

Altlarında, Shenandoah Vadisi kehribar rengi bir gün batımının altında yayılıyordu. Bir şahin gökyüzünde süzülüyor, çukurun aşağısında bir yerde bir inek böğürüyordu.

"Burayı seviyorum," diye itiraf etti, yan gözle ona bakarak. "Sen mi?"

Havadan başka bir şeyin üzerinde asılı duran kadın onun kadar rahat değildi ama bunu ona asla belli etmezdi. "Muhteşem," diye kabul etti.

Aniden eğildi ve bir elini, bir yıl önce Dollar General'dan satın aldığıının karşılığı olarak yeni bir gardıropla birlikte ona aldığı kot pantolonun cebine soktu. Parmak uçlarının arasında bir şey parıldadı.

Eryn'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Ike!" Elinde bir elmas yüzük tutuyordu.

"Sana kendim soramadım."

Şaşkın bir sessizlik içinde, gün batımının kızgın taştaki yansımasına hayranlıkla baktı.

"Biraz geç oldu ama benimle evlenir misin?" Ona çarpık bir gülümseme gönderdi.

Rahatlama Eryn'in içine işledi ve onu güçsüz düşürdü. Yine de ondan hâlâ bir aşk itirafı duymamıştı. Eğer tereddütleri varsa, geri adım atması için ona bir şans borçluydu. "Sen

İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye fısıldadı, yüzüğe özlemle bakarken bile.

Gülümsemesi kayboldu. "Neden? Tereddüt mü ediyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. "Ama öyle olabileceğini düşünmüştüm. Yani, benimle evlenmen için seni neredeyse ben zorladım."

Adam öyle rahatlamış bir ifadeyle nefes verdi ki, kadının korkuları buharlaştı. Sonra yüzüğü sıkıca dördüncü parmağına geçirdi. "Dinle, sana bunu söylemiştim," diye hatırlattı ona, hastanedeki konuşmalarına geri dönerek. "Seni kendimden uzaklaştırdım çünkü beni beklemekten daha iyisini hak ettiğini düşündüm."

"Ben de beni düşünüp incinmeyesin diye seni kendimden uzaklaştırdım." Karşılıklı aptallıkları karşısında başını salladı.

"İşe yaramadı," diye hayıflanarak belirtti.

"Biliyorum." Ona karşı gerçek hislerini duymaya ihtiyacı olan Eryn, bir bacağını onun kalçalarının üzerinden geçirdi ve kucağına oturdu, böylece ona bakmak zorunda kaldı.

"Sakin ol kızım," diye uyardı gözlerinde bir parıltıyla.

"Ike, benden boşanma davası açmamı isteyeceğini sanmıştım," diye itiraf etti.

Başını arkaya eğerek onu kuşkuyla inceledi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Şey, bana beni sevdiğini hiç söylemedin," diye cevap verdi.

Şaşırmış görünüyordu. "Yapmadım mı?"

Başını iki yana salladı. "Ve neredeyse bir yıldır benimle sevişmiyorsun," diye ekledi, belirgin bir suratsızlıkla.

Ona yavaşça sırıttı. "Rehabilitasyonda her gün bunu düşündüm," diye itiraf etti, "ama kapıda kilit yoktu."

"Burada kilide ihtiyacımız yok," diye ima etti.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Yüzünü sert ellerinin arasına aldı. "Eryn," dedi kısık sesle ve sonra onu öptü.

Kalbinin uçup gittiğini hissetti. Belki de kelimeler gerçekten gerekli değildi.

Ama sonra onun dudaklarına karşı konuştu. "Seni ilk gördüğüm anda istedim," diye itiraf etti kalın bir sesle.

"Devam et," diye nefesi kesildi. Bunu asla tahmin edemezdi.

Yüzünü kavrayışı hem şiddetli hem de nazikti. "Senin için deli oluyorum," diye ekledi şiddetle.

İçinden zevk akıyordu. Korkuları şimdi çok saçma görünüyordu. "Demek beni seviyorsun," diye sordu, gülümsemek için dudağını ısırarak.

"Seni kesinlikle seviyorum," diye kabul etti.

Arzu, kalçalarını onun etrafında kenetlemesini sağladı. "Kulübeye geri dönelim," diye yalvardı.

"Buranın nesi var?" Elleri kasıtlı bir şekilde kaşmir kazağının altından yukarı kaydı.

Adam sütyeninin kilidini açtığında gözleri büyüdü. Bir bakışıyla, yaptıklarını protesto etmesi için ona meydan okudu. Birdenbire adamın fermuarını test eden sert çıkıntının farkına vardı. "Buraya kadar mı?" diye sordu inanamayarak. "Şimdi mi?"

"Üzerinde soyunamayacaksan bir dağa sahip olmanın ne anlamı var?"

Adamın haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ama "Birileri bizi burada görebilirdi."

"Çıplak Dere'nin adını nereden aldığını sanıyorsun?" diye karşılık verdi, kısık gözlerle onu inceleyerek.

Adamın alay ettiğini anlaması bir saniyesini aldı. "Oh, her neyse." Kendi cüretkârlığı karşısında heyecanlanan Eryn kazağını çıkarıp kayanın üzerine fırlattı.

Bir sonraki anda üstsüz kalmıştı. Serin esinti, Ike'ın becerikli ağzının sıcaklığıyla mükemmel bir tezat oluşturuyordu. "Ah, Ike, seni özledim," diye haykırdı Ike'ın başını kucaklayarak.

Yuvarlandı ve onu yavaşça liken halısının üzerine indirdi. "Seni daha çok özledim," diye mırıldanarak bacaklarının arasına yerleşti. Sonra da giysilerinin geri kalanını sıyırarak, açıkta bıraktığı her santim tene öpücükler yağdırdı. Eryn hoş duygular içinde kaybolmuş bir halde gökyüzünün pembenin güzel bir tonunda kızarmasını izledi.

Ike'ın kendi solgun poposu gökyüzüne baktığı sırada güneş Overlook Dağı'nın en yüksek kayalığının arkasına kaymış ve o günden sonra Çıplak Kaya olarak bilinen yere mütevazı bir gölge düşürmüştü.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı bitirdiğimde kendimi yavru bir fil doğurmuş gibi hissettim. Cidden, yoğun bir emek vardı; gebelik süresi sonsuzdu. Zavallı okuyucularım Terörle Mücadele Görev Gücü Serimin bu ön kitabı için sonsuza dek beklediler. Hayal kırıklığına uğramayacaklarına inanıyorum.

Yeni bebek filim, zamanlarını ve yeteneklerini hiçbir maddi karşılık beklemeden gönüllü olarak kullanan bir grup harika birey tarafından paylaşılan harika bir ekip çalışmasının sonucudur. Minnettarlığımı ifade etmekte kelimeler yetersiz kalıyor, ancak her birinize ayrı ayrı teşekkür etmek istiyorum.

Devre mülk satıcısı Stephen Winegard, bana Massanutten Resort'ta bir devre mülk satma ihtiyacını göz ardı ettiniz. Bunun yerine, beni memleketiniz Elkton'ın çevresindeki tüm arka yollara götürdünüz ve kitabım için mükemmel bir ortam sağladınız. Teşekkür ederim!

FBI Emekli Denetleyici Özel Ajan Steven Brown, FBI soruşturmanın gerçekçi olması için benimle birlikte yorulmadan çalıştınız. Sağlığınız ve muhteşem gizem kitabınız da dahil olmak üzere kendi kitaplarınızın yayınlanması için en iyi dileklerimle: Ölülerini Kurtarmak.

Rachel Fontana, dostum ve okuyucum, bu hikâye anlatılmaya değer bir masala dönüşürken her tezahüründe acı çektin. Ve beni suyun on beş metre yukarısındaki bir ip salıncaktan atlattın, eğer sen önce gitmeseydin asla zevk alamayacağım bir deneyim. Umarım arkadaşlığına ne kadar değer verdiğimi biliyorsundur.

Don Klein, gerçek bir insan cevheri, benimle buluşmak için Minnesota'dan Virginia'ya kadar araba kullandın; hayran kulübümün ilk ve tek aidat ödeyen üyesi oldun; ve üzerinde çalıştığım taslağın her bir kelimesini defalarca düzenledin. Sevginin bundan daha büyük bir hediyesi olamaz.

Janie Hawkins, belirgin bir şekilde donuk olan bir el yazmasının parlaklığını ortaya çıkardınız. Mantramın "Özgürlüğe üç buçuk yıl kaldı" olduğu zamanları hatırlıyor musun? Bu neredeyse altı yıl önceydi. Sen farkına bile varmadan özgürlüğüne kavuşacaksın. Dayan Toots. (İyi tavsiye. Tanıdık geldi mi?)

Naval Special Warfare'den Jeff Wilson, aksiyon sahnelerimin gerçek olmasını sağlamak için yoğun programınızdan zaman ayırdınız. Navy SEAL kitabınız The Traiteur's Ring'i okumak için sabırsızlanıyorum. Aynı liseye ve üniversiteye gidip birbirimizi hiç tanımayan olmamız ne kadar garip?

Trish Dechant, keşke doğuştan yetenekli olsaydım dediğim, gelecek vaat eden bir yazar, son ürünü çeşnilendirmek için doğru baharatları serpiştirmişsiniz.

Hikayemdeki sayısız yazım hatasını bulmak için zaman ayıran dört muhteşem okuyucuyu görmezden gelemem: Marilyn Harper, Amy Johnson, Jennie Carpenter ve Helen Freeto. Sadakatiniz beni onurlandırıyor!

Ve reklamcım Shannon Aviles'e, karşılığında hiçbir şey istemeden pazarlama bilgeliğini bu kadar cömertçe paylaştığı için özel olarak teşekkür ederim. Sizin için dualarım hiç bitmeyecek.

Son olarak, yazdığım her şeyi okuyacaklarına yemin eden ve bu yeni kitabı bitirmemi sabırsızlıkla bekleyen tüm sadık okuyucularıma teşekkür etmeliyim. Cesaretinize ve güvencenize çok ihtiyacım vardı. Sadakatiniz için hepinize tek tek teşekkür ederim.

Hepiniz ekibimin bir parçası olduğunuz için çok şanslıyım.

Marliss Melton Yazarının Diğer Romanları

Karanlıkta

Unutma Beni

Koşma Zamanı

Ölmenin

Yanında Çok

Uzaklara

Gitme Korku

Gösterme

Daha fazla bilgi için www.marlissmelton.com adresini ziyaret edin

Marliss Melton, çok satan yedi kitaplık Navy SEALs serisinin yazarıdır. Emekli bir Donanma gazisinin eşi olarak, Amerika'nın en seçkin savaşçısı olan ABD Donanma SEAL'i hakkında gerçekçi ve samimi hikayeler kaleme almak için askeri bir eş olarak deneyimlerine ve Özel Operasyon ve İstihbarat topluluklarındaki birçok bağlantısına güveniyor. Bir ABD dışişleri subayının kızı olan Melton, denizaşırı çeşitli ülkelerde büyüdü. İngilizce, İspanyolca, ESL ve son olarak mezun olduğu okul olan College of William and Mary'de Dilbilim öğretmenliği yapmıştır. Kocas, genç kızı ve üniversite çağındaki dört çocuğuyla birlikte Virginia Beach yakınlarında yaşamaktadır.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.